

Giới thiệu Dẫn Sói Vào Nhà

Truyện Dẫn Sói Vào Nhà của tác giả Mễ Lộ Lộ xung quanh câu chuyện là những cái bẫy đầy cam go, nữ chính xuyên suốt quá trình đó bị hấn ta đưa từ những cao trào này sang cao trào khác.

Đó là những cái bẫy mà hấn giăng ra đầy ngọt ngào, nằng cứ thế mà xuôi theo dòng nước không hề biết rằng hấn là một con sói đội lốt người!

Với nội dung xen kẽ những tình tiết sắc nữ làm nền cho câu chuyện tạo nên sức hấp dẫn kỳ diệu mà tác giả rất thành công trong điều đó.

Bạn đang đọc truyện *Dẫn Sói Vào Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Thành Trần Châu náo nhiệt hẳn lên. Xuân về hoa nở, trăm hoa đua nở, tranh nhau khoe sắc thắm, thời tiết ấm áp, dân chúng đi chuyển đều trên đường. Hôm nay mặt trời trông thật rạng rỡ, ánh nắng ấm áp rơi trên người vô cùng thoải mái, ngay cả mèo hoang cũng thích nằm phơi nắng ven đường hơn.

Giờ phút này trên đường khuya chiêng gõ trống, nhóm tiểu thương cũng thét lớn tiếng không ngừng bên tai.

Mùa xuân vừa đến, thương nhân bên ngoài liền chen chúc tới, bởi vậy mỗi khi mùa xuân đến, trong thành lại khôi phục ồn ào náo động của dĩ vãng.

Chính là thời điểm mà lúc Tục Hương Lầu sinh ý kém nhất, do bên ngoài rất nhiều nhóm thương nhân buôn bán lớn thương kỳ trở về đây hội họp, nên tạm thời nghỉ ngơi một thời gian để làm bạn với thế nhĩ.

Thân là chương quấy của Tục Hương Lầu, nên Hồ Nhi hôm nay liền rảnh không có việc gì đi dạo một chút trên đường. Nàng trình diễn một thân trang phục màu đỏ, dưới chân thắt dây lụa màu hồng, vô cùng trầm ổn lại thẳng thắn, thật không nghĩ giống hành vi của cô nương gia bình thường.

Hồ Nhi vốn là cô bé mồ côi, vốn cùng mọi người sinh sống bên trong ngôi nhà lớn, lúc mười tuổi, Hoa phủ đem về ba tỷ muội tương xứng làm bạn, cùng tiểu thư là Hoa Lưu Ly đang nuôi dưỡng.

Nàng từ nhỏ cá tính vội vàng không yên lại hay xúc động, không biết có phải nàng hoàn toàn khác với tiểu thư hay sao, mà ai ai cũng gọi Hồ Nhi, trước mặt kêu nàng là con hồ nhỏ.

Tính hiếu động nên nàng không thích ngoan ngoãn ngồi ở địa vị cao, không chỉ có đọc vô số thơ từ, nữ công lại càng không biết, đừng nói cầm kỳ thư họa, ngay cả tính cờ muốn nàng viết tên mình một chút, nàng vẫn còn oán giận lắm lúc trước đem nàng về nhà bà bà lấy bút thay nàng chọn tên.

Cho nên an bài nàng vào Hoa phủ, chủ tử biết rõ tính tình của nàng, mặc nàng tự do phát triển thuận theo tự nhiên.

Nàng muốn học võ thuật, trong phủ liền mời tiêu sư dạy nàng, bất quá, mỗi vị sư phụ đã dạy qua nàng đều nói, nàng không có trời sinh để luyện võ. Được rồi! Nếu làm hiệp nữ không thành, nhưng ít ra học được một chút quyền cước võ thuật, chẳng những có thể mạnh khỏe hơn, nếu có gặp nguy hiểm còn có thể tự bảo vệ mình.

Về giấc mộng trở thành giang hồ của nàng, đành phải đợi kiếp sau vậy.

Hồ Nhi chuẩn bị đến trụ sở ngôi nhà lớn xem qua nhóm bạn cũ, lúc đi qua chỗ góc ngõ nhỏ rồi, đột nhiên cảm thấy có người giữ lấy quần nàng.

Nàng không chút nghĩ ngợi, duỗi chân cho đối phương một cú.

Không có biện pháp đây là phản ứng trời sinh của nàng.

"Ngô ... Ân..." Nam tử vốn đã bị trọng thương, bởi vì nàng vừa mới dùng sức đá, trong miệng lại tiếp tục phun ra máu đen.

Hồ Nhi từng bước lui ra sau, mắt đẹp nheo lại, nhử mày nhìn nam tử ngã trên mặt đất.

"Cô nương ..." Nam tử trên người thật bẩn, trên mặt cũng dính tro bụi, có vẻ rất chật vật, nhưng vẫn không nổi giận lại tiến lên, túm lấy quần của nàng, sợ nàng quay đầu đi mất.

"Làm gì?" Nàng lại muốn giơ chân lên đá hấn, thế nhưng giờ phút này hai tay hấn ôm bấp chân nàng, làm nàng không sao thoát được, chỉ có thể tức giận hỏi.

"Cô có thể cứu ta không?" Nam tử hơi thở mong manh, ngẩng đầu nhìn nàng.

Hắn biết chính mình thường hay liếc mắt, từng nhìn qua nữ tử, hai mắt hắn hẳn là đã nhìn nhiều rồi, huống chi giờ hắn bị thương, chưa bao giờ gặp nữ tử lạnh lùng thế, thấy vậy cũng nên có chút trắc ẩn mới phải.

"Vô duyên cô có, anh vì sao muốn ta cứu chứ? " Hồ Nhi khầu khí không tốt nói. Nàng đã quan sát du dân trong thành này khéo bám chân, cả ngày chỉ biết quần lấy người ta xin bạc, nếu không chính là giả dạng lừa gạt sự đồng tình .

Nàng suy đoán, người này dùng thuốc nhuộm như thể thân thể hắn toàn máu để làm việc xấu, giả bộ bị thương. Hừ, nàng mới không có ngu vậy đâu!

"Cô nương, tôi bị thương, hơn nữa trúng độc..." Kì lạ, nữ nhân này sao lại máu lạnh như thế ?

"Dù sao anh còn có thể đi mà, đi thêm vài bước đường nữa, phía trước quẹo phải chính là y quán, đi thông thả, không tiễn" . Chân nàng đột nhiên run rẩy, bàn tay đột nhiên vội dời đi.

"Tôi sợ tôi mà đi sẽ tất thối!" Không thể nào? Thực sự thấy hắn sắp chết mà không cứu ?

"Tất thối không phải quá tốt ư? Đến trước mặt Diêm Vương một là đích thân kiện kẻ thù tính mệnh của anh, rồi an tâm đi đầu thai, mười tám năm sau lại là một hảo hán, sợ cái gì!" Hồ Nhi nhất một tiếng, hoàn toàn không thể cứu chữa theo ý nguyện của người. Dù gì ở cùng nàng trong này cũng vô nghĩa, tự mình nhanh nhanh đi y quán không phải có ý nghĩa hơn sao?

"Cô ... Người ta nói lòng dạ mỹ nữ như rắn rết ... Cho nên tôi mới tìm chọn bộ mặt hiền lành ai ngờ lòng dạ độc ác... Lòng dạ của cô thật giống như bộ mặt của cô ... Tàn nhẫn ..."

Hồ Nhi vừa nghe, hai hàng lông mày nhíu nhíu.

Bộ dạng nàng xấu lắm hạn chế cảm tình của hắn ?

"Hừ!" Nàng một cước gạt ngã hắn, nhìn hắn mặt dính đầy bụi đất, căn bản không rõ diện mạo của hắn thế nào.

Nàng giống nữ hoàng cao cao tại thượng giẫm bàn chân lên ngực hắn, không chút khách khí trừng mắt hắn.

"Ta cho anh biết, cô nãi nãi ta thà rằng cứu chó mèo hoang trên đường, cũng sẽ không cứu anh loại người cần giúp đỡ lại không biết ăn nói khép nép!"

"Phụt ..." Nam tử bị của nàng một đá, ói ra một ngụm máu đen. Máu đen trong miệng hắn theo nhau phun ra, vết máu bắn tung tóe vào giấy thêu của nàng . Một trận tối đen đánh úp lại, hắn thấy hoa mắt, sắp rơi vào giữa vực sâu tối đen. Trước khi ngất, hai tay hắn bất chấp cái chết bắt lấy chân nhỏ của nàng, dùng hết khí lực cuối cùng, miệng thốt ra một câu.

"Mang tôi ... Đi tìm vị hôn thê của tôi ... Hoa ... Hoa Lưu Ly..."

Mới nói xong, hai tay hắn liền rớt xuống qua mắt cá chân của nàng, té trên mặt đất người bất tỉnh nhân sự.

"Ê ..." Hồ Nhi không biết làm sao gọi hắn một tiếng.

Nàng có nghe lầm không? Vị hôn thê theo như trong miệng hắn, dĩ nhiên là chủ tử của nàng!

Này... Hắn là nàng không có nghe sai đi, nam nhân này tự xưng vị hôn phu của tiểu thư nha.

Nàng có nên đưa hắn mang về Hoa phủ ? Vẫn là hiện tại thay tiểu thư giải quyết giải quyết phiền toái này sao?

Nhưng, nếu hắn thật là ý trung nhân của tiểu thư, thấy chết không cứu như vậy, tiểu thư có thể hay không cả đời oán nàng a?

Ai nha, thật sự nàng khó xử a !

Trong phòng mùi Đan hương (mùi gỗ thơm nức) lượn lờ bay ra. Qua một lâu, Bạch Tây Trần một năm bốn mùa lúc nào cũng là thân quần áo trắng, sau khi xem mạch cho nam tử bất tỉnh nhân sự, chậm rãi lấy chân đạp lên người kia!

"Đã chết sao?" Hoa Lưu Ly ngồi ở trước bàn, vẻ mặt không có biểu tình gì, đang nhẹ nhàng uống trà xuân năm nay.

"Hắn trúng độc rất nặng, dùng lực ép hoàn toàn độc tính trong hắn, mới bảo vệ được lục phủ ngũ tạng của hắn."

Bạch Tây Trần lại quay nhìn trong ngực nam tử. "Bất quá, vết thương trí mạng là dấu chân trong ngực hắn. Người này lực đá dừng mãi..." Nói xong, Bạch Tây Trần đem ánh mắt nhìn về phía Hồ Nhi. "Dấu chân là của nữ nhân."

Hồ Nhi vừa nghe, có vẻ không cho là đúng. "Là hắn thân mình sẵn suy yếu rồi, ta bất quá chỉ đạp nhẹ hắn có một chút thôi đâu có sao?" Bộ dạng nàng sao là hung thủ giết người được chứ?

"Vậy cô như thế nào hai chân đạp mà không sao, nên tiếp tục bỏ qua việc đạp chết hắn ư?" Hoa Lưu Ly mặt không chút thay đổi buông ly trà.

"Ta sợ thực sự đạp chết người trong lòng tiểu thư a!" Hồ Nhi vẻ mặt vô tội trả lời. Căn bản nàng cũng định bỏ "xác chết" không để ý đến, nhưng hắn lại

hồ lên tên tiểu thư, chần chờ thật lâu, nàng cuối cùng cũng quyết định đem người về Hoa phủ.

"Thế về sau chỉ cần bất kỳ kẻ nào tự xưng là vị hôn phu của ta, cô đều phải đem những người đó về đây sao?" Hoa Lư Ly thật sự chịu không nổi Hồ Nhi đầu óc đơn giản.

Bình thường Hồ Nhi tuy vẫn quê mùa, nhưng cùng lớn lên cùng chơi với ba cái đầu trí tuệ khác, tốt xấu gì cũng nên nhiễm từ các nàng một chút khôn khéo đi?

"Tiểu thư. Ta cũng không có não teo, tứ chi dài ra nha!" Hồ Nhi vừa đứng lên đi tới trước, vừa chỉ vào bên hông của tên nam tử kia. "Vì ta thấy bên hông hắn có ngọc bội giống y đúc trên người của tiểu thư, nên mới đưa hắn mang đến đây".

"Ồ đây này". Bạch Tây Trần lấy xuống ngọc bội bên hông của nam tử.

"Bên trong vạt áo hắn còn có một phong thư, là cho lão gia." Hồ Nhi lại nói. Bạch Tây Trần tiếp theo lấy ra lá thư, đem ngọc bội cùng thư tín quyết định đưa đến trước mặt Hoa Lư Ly. Hoa Lư Ly đem thư mở ra, nhìn một lúc, mới dời ánh mắt khỏi tờ giấy.

"Tiểu thư, đây là..." Hồ Nhi nói nhỏ, vì vẻ mặt của tiểu thư đầy tức giận.

Lại là cha! Hoa Lư Ly hướng ánh mắt về tỳ nữ bên cạnh. "Đi mời lão gia đến"

"Dạ"

Hồ Nhi cùng Bạch Tây Trần ở một bên chờ xem kịch vui.

Cũng khó trách sắc mặt tiểu thư giận dữ khó coi như vậy, bởi vì không lâu trước đó cũng mới xảy ra chuyện y chang, bây giờ không biết tiểu thư dùng cách gì, mới giải quyết cục diện toái này.

Một lát sau, Hoa lão gia đến nơi.

Vừa đến thấy trong phòng nhiều người như vậy, Hoa lão gia cười hớ hớ nói: "Hôm nay ngon gió nào thổi tới, mọi người sao đều tụ ở chỗ này? Lư Ly, con muốn cha đến uống trà xuân phải không?"

Hoa Lư Ly bắt đầu liếc mắt nhìn phụ thân một cái, đưa tay gom cả bức thư lẫn ngọc bội đến trước mặt cha.

Hoa lão gia nhìn lên nội dung bức thư, tươi cười trên mặt dần dần rút đi. Ông ta trộm liếc mắt một cái qua nữ nhi, bắt gặp trong mắt nữ nhi tràn đầy lạnh nhạt, trong lòng ông sợ tới mức ngay đến cầm lấy ngọc bội cũng đều không xong. "Này ...Này..." Ông ta cố nuốt một ngụm nước bọt. "Này cũng không phải ta lại cùng người ta đánh đố, là ... Là...."

"Là như thế nào?" Hoa Lư Ly liếc nhìn cha. "Cha, cha cần phải nói cho rõ ràng nha!"

"Ách, là thời điểm cha tuổi trẻ đi kinh doanh buôn bán, có một lần gặp một đám cướp ngựa, đúng lúc trang chủ Sơn trang Tây Môn đi qua, cứu cha một mạng, liền đem nữ nhi gả cho con hắn...." Hoa lão gia lau mồ hôi trên đại buộc đầu, nhỏ giọng trả lời.

"Trên mặt bức thư rõ ràng viết là chuyện đánh đố". Giọng nói Hoa Lư Ly cực lạnh, mắt lạnh nhìn lướt qua phụ thân.

"Này..." Hoa lão gia liếc mình hồi tưởng năm đó rốt cuộc từng phát sinh chuyện gì, cuối cùng đập tay xuống, "Ta nhớ ra rồi, đêm đó tại Tây Môn sơn trang ta có trú nhờ một đêm, trang chủ nhiệt tình mời ta uống rượu, sau đó chúng ta đánh đố xem ai có thể uống hết một vò rượu trước ..."

"Cha uống thua, nên liền ký xuống đánh cuộc này?" Trên mặt Hoa Lư Ly một chút biểu tình cũng không có, chỉ có hai tay nắm chặt váy, biểu hiện ra tức giận của nàng.

"Ách..." Hoa lão gia gãi gãi đầu. "Chắc là như vậy..."

"Ha ha ha ha....." Hồ Nhi ở bên sau khi nghe xong, cười đến mức chỉ chưa ôm bụng mà lăn lộn trên mặt đất.

Hôn ước của tiểu thư luôn xuất hiện quái lạ, hơn nữa đều là lão gia khi trẻ cùng người đánh cuộc ký hạ.

Hoa lão gia đại khái thật không ngờ, chẳng lẽ vì ông ta luôn cùng người ta ký hạ đánh cuộc mà không phụ trách, nên trời trừng phạt ông ta, làm cho ông ta đời này chỉ có thể sinh ra được một nữ nhi thôi.

Hoa Lư Ly tròn mắt quay nhìn Hồ Nhi cười đến khoa trương.

Lại là đánh cuộc! Mỗi lần cha gây ra mớ họa đều đặt ở trên vai nàng, cuộc sống của nàng đã muốn đủ đặc sắc rồi, không cần cha lại đến góp thêm một chân a!

Hoa Lư Ly đứng dậy đi tới bên giường, liếc mắt nhìn người nam tử này một cái, sau đó lại ngoảnh nhìn về mọi người ở đây.

"Có thể nhắm lấy cái bao bọc hắn lại, rồi quăng ra biển được không?" Chuyện tới nước này, thừa dịp nam nhân hôn mê bất tỉnh, nàng tiên hạ thủ vi

cường mới được.

"Tiểu thư nhỏ nhỏ thôi ..." Nha hoàn ở bên sớ tới mức răng nanh run lập cập.

"Đây chính là phạm tội nha!"

"Việc giết người này ta đi không ở đâu." Bạch Tây Trần vội vàng thu thập cái hòm thuốc, nhanh chóng rời đi.

"Không được!" Hồ Nhi lắc đầu. "Rất nhiều người đều thấy ta khiêng hân vào phủ, đến lúc đó nếu có người ở biển lao đến chỗ thi thể của hân, ta chẳng phải là người bị tình nghi cuối cùng?"

Hay nói giỡn, nàng thầm nghĩ xem kịch vui thôi, cũng không khuyến khích gây chuyện a.

"Tiểu thư, ta rời đi trước." Vì nàng không thể để tiểu thư đem chủ ý đánh vào thân nàng.

Hồ Nhi ba bước rồi hai bước, rời khỏi phòng.

Mọi người đều nhanh chóng rời đi, cuối cùng chỉ còn mình Hoa Lư Ly ở trong phòng, nam tử xa lạ vẻ mặt như cháy sém đã ngủ say.

Ai! Lại là một cái tên phiền toái, nên ứng phó như thế nào mới tốt đây

Sau khi Hồ Nhi cứu nam tử vị tự xưng hôn phu của Hoa Lư Ly, trở lại Tục Hương Lầu liền đem mọi sự kể cho vài vị tỷ tỷ.

Ba vị chương quầy nghe tin này, cũng không giống nàng cười sung sướng như vậy khi người gặp họa.

Các nàng ấy nói cho nàng, vị hôn phu của tiểu thư tìm tới cửa, không phải là chuyện tốt lành gì.

Nhìn hôn sự phía trước của tiểu thư, cuối cùng không biết cái chuyện gã tân nương kia tiểu thư như thế nào thuyết phục, cam tâm tình nguyện gã đi sao?

Hồ Nhi nghe xong vẫn như cũ lần thứ hai cười lớn tiếng.

Nàng lại không thương tiền, đối với vật ngoài thân căn bản không coi trọng, chủ tử muốn dùng cách lập gia đình để kiếm được càng nhiều bạc mà nói là phục nàng ư? Không tốt a!

Chủ tử làm cho Hồ Nhi cứ cười suốt một tháng, Hoa Lư Ly bỗng nhiên phái nha hoàn chuyển lời, muốn nàng vào phủ một chuyến.

Cho xin đi! Hồ Nhi nàng từ nhỏ đến lớn cái gì cũng không lớn, nhưng lá gan là lớn nhất! Nàng không tin tiểu thư cũng ra chiêu ấy lần thứ hai. Hồ Nhi rất nhanh tiến vào Hoa phủ, dưới chân vẫn là đôi giày màu hồng, dây kết lay động theo bước chân của nàng, phảng phất chính nàng hai chân đầy khăn cấp, thần thái (về mặt, dáng đi, điệu bộ, cử chỉ) như bay lên. Một đường quen thuộc đi vào chỗ ở của tiểu thư, nàng ở ngoài cửa chợt nghe văng ra một thanh âm của nam tử.

Nàng kinh ngạc chút ít, nhưng rồi vẫn đi vào.

Một bước vào đại sảnh, liền nhìn thấy tiểu thư đang ngồi ở ghế gỗ lim, bộ dáng vẫn như cũ.

Mà tiểu thư ngồi đối diện một gã nam tử, hân nửa người trên trần trụi, bất quá quần đầy mảnh vải, tựa hồ xem bị thương không nhẹ.

Bất quá, từ xương quai xanh của hân tới cánh tay dài, đao kiếm để lại vết sẹo lớn nhỏ không đồng nhất.

Mặt hân trắng như ngọc, nhưng trên môi còn chút tia máu màu đen, thần sắc vẫn nhìn ra được có bệnh.

Bất quá, bộ dạng của hân thực đẹp.

Nhất là hai mắt, con ngươi màu đen của hân sáng quắc, chỉ trong nháy mắt đủ để quyến rũ lòng người. Hơn nữa ngũ quan của hân đứng đắn, mũi cao cân xứng trên môi mỏng, trên người tuy có đầy vết sẹo, cũng rất là luôn mạnh khỏe.

"Vị này chính là cô nương đem ta cứu về sao?" Tây Môn Sóc khước miệng nhếch lên, cười với Hồ Nhi một cái. Hân tĩnh dưỡng một tháng, rốt cục dưới tài nghệ của danh y, trừ bỏ đi độc sót lại trong cơ thể, về phần ngoại thương trên người, cũng không có trở ngại, sang vài ngày là có thể tháo mảnh vải đó xuống.

Gi? Hồ Nhi bắt đầu hơi hơi khép mi

Không thể nào? Hân chính là cái mặt quỷ đen thui kia nha? Nàng không lên tiếng, trực tiếp đi đến cạnh chủ tử, trên mặt chính là giấu không được tâm sự, lộ ra kinh ngạc trong lòng.

"Đúng vậy." Hoa Lư Ly ý bảo Hồ Nhi khoan hãy ngồi xuống, liền nhìn nàng cười vui vẻ. "Hồ Nhi, vị này là thiếu trang chủ Tây Môn sơn trang Tây Môn Sóc, trước đó vài ngày cô đã cứu anh ta, nhớ không?"

"Nha". Hồ Nhi thuận miệng đáp lời, lại nhìn không được nhìn hấn vài lần.

Bộ dạng hấn thực đẹp, nhưng nụ cười lại rất đáng ghét! Nàng lại nhìn xem biểu tình của tiểu thư, phát hiện trên mặt tiểu thư cũng tràn đầy tươi cười.

Bỗng nhiên nàng có loại ảo giác, phảng phất chính mình bị nữ hồ ly đặt bẫy.

"Không nghĩ tới tôi trúng độc, lại bị cô nương đập một đá, may mà mệnh lớn còn chưa đi Diêm vương báo danh, thật sự là ông trời có mắt." Tây Môn Sóc tuy là nói cười, nhưng giọng điệu lại giống như mũi tên nhọn chậm rãi bắn về phía Hồ Nhi.

Nam nhân này... Nói chuyện thì cứ nói, làm gì mà chua như vậy chứ?

"Đúng vậy! Ta hấn là người đến để giúp đỡ, nên lại dùng sức đập một chút, cho anh sớm chết mà đầu thai, đỡ cho anh phải oán thán chính mình bị đeo mang khổ sở lại bị coi thường." Hồ Nhi cũng thật lợi hại, nói xong còn không quên hừ hai tiếng.

"Không không không, tôi phải 'chân thành' cảm tạ tình tình xấu xa của cô nương, hiện tại mới có thể may mắn cùng cô nương gặp mặt." Tây Môn Sóc như là uống vô đầu mỡ, nói năng càng ngọt xớt.

Hồ Nhi đối với tiểu bạch kiểm như hấn căn bản không có hứng thú, vì thế chuyển đề tài, nhìn phía Hoa Lư Ly nói: "Tiểu thư, cô tìm ta đến, chắc không phải muốn ta gặp vị hôn phu đại nạn không chết của cô đi?"

Hoa Lư Ly sững sốt, sau lại mỉm cười. "Tây Môn công tử vừa mới cho ta biết, bởi vì Tây Môn sơn trang là người trong giang hồ, do vô ý cùng người kết thù oán, nên mới trúng độc, bị thương."

"Sau đó thì sao?" Nàng có liên quan gì đâu?

"Hồ Nhi, cô không phải luôn mong được hướng tới việc giang hồ, vừa vận hiện tại có thể hướng Tây Môn công tử thỉnh giáo rồi." Kỳ thật mục đích chính của Hoa Lư Ly là dẫn dụ hai người gặp gỡ.

"Ta hướng tới cao thủ trên giang hồ cơ, không phải là công phu giống gà chết mèo què." Hồ Nhi hướng về Tây Môn Sóc đánh giá thấp.

Một người nam nhân nhưng lại vụng về bị người ta hạ độc, có thể nghĩ sức lực của hấn không được tốt lắm, hơn nữa nàng chẳng qua chỉ 'nhẹ nhàng' đập hấn một đá, hấn liền như thế ghi hận, cho thấy lòng dạ hấn hẹp hòi, khả năng ở trên giang hồ kết thù oán không ít.

Tây Môn Sóc nghe xong cũng không tức giận, trên gương mặt đẹp vẫn mang theo cười, con ngươi đen thật sâu nhìn chằm chằm Hồ Nhi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hé ra mười phần hào khí, cũng không phải xinh đẹp, nhưng trên mặt trái xoan xem mắt sáng đẹp đã để lộ đôi chút tức giận bông bột.

Nàng ăn nói gọn gàng dứt khoát, không hiểu cái gì là dịu dàng, cũng làm cho hấn hướng nàng có chút tia hứng thú.

"Nếu thế, bây giờ cô tạm thời bảo hộ Tây Môn Sóc công tử đi" Hoa Lư Ly không phải kẻ dễ bắt nạt, lập tức nói dựa theo lời của nàng.

"Hả?" Hồ Nhi ngần ngại, mắt hạnh giương to, cái miệng nhỏ nhắn cũng mở thật lớn, cảm thiếu chút nữa rơi xuống.

"Hiện tại anh ta cần một nơi kín đáo dưỡng thương, vừa vận Tục Hương Lâu thích hợp với anh ta, đợi lát nữa anh ta sẽ cùng cô trở về." Hoa Lư Ly nói ra không nhanh không chậm, không chút nào để ý phản ứng của Hồ Nhi.

"Tiểu thư, đợi chút..." Đợi chút a, nàng không có đáp ứng mà!

"Đa tạ cô nương thu lưu." Tây Môn Sóc cúi đầu đáp tạ.

"Anh ta ... Đây có chuyện gì liên quan tới ta a!" Hồ Nhi tức giận chột đứng lên, dậm chân chỉ vào mũi hấn.

"Là cô cứu anh ta a." Hoa Lư Ly nhắc nhở nói. "Đưa phạt cũng nên đưa lên tây, cô tạm thời đảm đương bảo tiêu anh ta đi, dù sao hấn suy yếu như vậy, cần một người hiểu được công phu quyền cước giúp hấn."

"Không..." Hồ Nhi liếc mình lắc đầu, bộ dáng một đứa cầm điếu ăn hoàng liên (cây thuốc vị đắng).

"Quyết định như vậy đi." Hoa Lư Ly y như cuối cùng vứt bỏ được một củ khoai lang phòng tay, có vẻ thần thanh khí爽 (tinh thần nhẹ nhàng). "Ta đi sai người chuẩn bị xe ngựa, đưa anh ta đến Tục Hương Lâu, phiền toái cô chiều cô anh ta."

"Tiểu thư!" Hồ Nhi lớn tiếng hô, biết chủ tử không đùa.

Hoa Lư Ly sau khi rời khỏi, Hồ Nhi nghe thấy Tây Môn Sóc cúi đầu cười vang lên, liền tức giận liếc mắt quay đầu trừng hấn một cái. "Sớm biết vậy ngày đó ta trực tiếp đem anh đập chết thì tốt rồi!" Đỡ cho nàng hiện tại gánh lấy phiền toái.

Đáng chết, thực sự giống như lời tỷ tỷ, vui quá hóa buồn!

Chương 2

Ai, tiểu thư thật sự là cô nương tùy hứng, kiêu ngạo, nói một là một, không cho phép người ta được phản bác! Hồ Nhi ở Hoa phủ cứng rắn khuôn phép lại bị một nhận vật phiền toái, nam nhân này trong mình có dị độc lại bị thương, cứ thế đi theo nàng quay về Tục Hương Lâu.

Nàng kêu khổ, trong lòng tất cả không muốn, vẫn là? Nàng ở Hoa phủ đợi nhiều năm như vậy, trước mặt Hoa Lư Ly đã sớm thiếu tính kiên cường: Không dám nói một tiếng không?

Huống chi, người từng với Hoa Lư Ly nói không thể, hiện tại cô trước mắt cũng không biết cao bao nhiêu.

"Hồ Nhi, cô có vẻ thực không thích tôi?" Giờ phút này Tây Môn Sóc đang cùng nàng ở trên xe ngựa, nàng ngồi ở trước mặt hắn, cái miệng nhỏ nhắn bô bô rất lớn.

Nàng trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái, khẩu khí không tốt, "Anh cho là dựa vào bộ dạng chính mình mua vui sao? Ta vì sao muốn thích anh?" Nam nhân này có bệnh à? Một bộ tự cho là vạn người mê, vừa thấy người ta đến là bộ dáng cười vui vẻ, tươi cười kia ở trong mắt nàng chỉ làm nàng càng nổi nóng hơn.

Hơn nữa tiểu thư nói nàng, thái độ thật tốt tiếp đãi hắn, trong lòng nàng lại nổi trận lôi đình.

Hắn với nàng mà nói rõ ràng là một nam nhân không có ý nghĩa, vì sao muốn nàng chiều cổ hắn? Thậm chí tiểu thư nói nàng, trở lại Tục Hương Lâu rồi thì nhất định phải cùng hắn một tác cũng không rời, theo sát bảo tiêu hắn

Đơn giản là hiện tại sinh mệnh của hắn nguy hiểm sao?

Cho dù nàng thực hướng tới việc giang hồ, nhưng nàng đối với hành tẩu giang hồ đã không hề mong đợi rồi, dù sao hy vọng trở thành giang hồ cũng nên xem chính mình có đủ cân lượng không.

Nàng chỉ biết một ít công phu quyền cước, bảo hộ hắn ư? Người ta cười chết, nếu kẻ thù của hắn thực sự tìm tới cửa, có lẽ nàng ngay cả tự bảo vệ mình còn khó.

"Nhưng tôi lúc còn bé tới nay, sơ sơ thì tôi đối với mình còn có tràn đầy tự tin." Tây Môn Sóc làm bộ vuốt cằm, hướng nàng mỉm cười nháy mắt mấy cái. Cái gì a, nếu không phải hiện tại ở trong xe ngựa, nàng thực sự muốn gạt hắn ngã, lại hung hăng đạp nát mặt hắn. "Ta bắt đầu hối hận, vì sao vài ngày trước ta chỉ có đạp bị thương xương sườn của anh mà không phải đạp nát mặt anh!"

"Chắc chắc chắc!" Hắn không cho là đúng liền lác đầu. "Tiểu Hồ Nhi, cô có biết hay không 'dung mạo từ tâm sinh ra'?" Cô thế này một chút cũng không đáng yêu." Hắn vừa nói xong, nắm đấm của nàng liền đánh úp về phía mặt của hắn.

Tây Môn Sóc vẫn chưa cảm thấy kinh ngạc, chính là đầu thoải mái một bên, liền hiện lên nắm đấm của nàng, làm cho nắm tay giờ lên của nàng dừng ở trên tấm ván gỗ xe ngựa.

Hắn huyết sáo, nhìn phía tấm ván gỗ lõm xuống kia, lại nhìn nàng khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy tức giận.

"Tiểu Hồ Nhi, cô làm thật à?" Một quyền này nếu dừng ở trên mặt hắn, mũi của hắn tuần tú mê người kia không có lệch đi mới lạ.

"Ai cho phép anh bảo ta như vậy?" Nàng thu hồi tay, nhưng ngay sau đó lại duỗi tay cho một đấm hướng trên bụng hắn. Phản ứng của hắn so với trong tưởng tượng của nàng còn muốn nhanh hơn, động tác cũng rất nhanh thần kỳ (cây thần kỳ có khả năng làm cho vị khác như chua, đắng đều bị biến đổi thành vị ngọt), cầm lấy các đệm ở bên cạnh ngăn trở bụng

"Hắc, tiểu Hồ Nhi, đừng quên xương sườn của ta vừa mới trở lại như cũ không bao lâu." Nữ nhân này tính tình thật xấu, nói mới có hai câu là mồi hắn ăn nắm đấm

Bất quá cũng là có kinh nghiệm đi săn thế nào!

Lần đầu gặp được một nữ nhân không bị bề ngoài của hắn hấp dẫn, hắn còn tưởng rằng bản thân khoe ra khuôn mặt tuần tú ở đâu cũng xài được.

Lần đầu tiên khi gặp mặt, hắn trúng độc rất nặng, cho dù mặt như cháy sém, nhưng nhờ có danh y tài giỏi, độc trong cơ thể hắn đã trừ đi không ít, khôi phục nguyên bản diện mạo tuần tú mê người, thế nhưng tiểu Hồ Nhi này đối hắn không hề có vẻ động tâm, hơn nữa mỗi lần đều ra tay nặng như thế, không chút khách khí.

"Ta nghĩ hủy đi toàn thân xương cốt của anh, sau đó ném cho chó hoang ăn!" Hồ Nhi tức giận lại vùng nắm tay.

Nhưng mà thân thủ của hắn so với tướng tượng của nàng còn muốn nhanh nhẹn, luôn có thể hóa giải chiêu, ở bên trong xe ngựa nhỏ nhỏ, mỗi một lần đều lưu loát né tránh công kích của nàng. Nàng càng nổi giận! Rõ ràng hồi lâu rồi nàng cũng nghiên cứu về võ công, ở trước mặt hắn biểu hiện hết toàn kỹ như thế nào không bằng người ta, nếu bị sự phụ của nàng biết được, khẳng định mặt quét rác

Cuối cùng, nàng không ngại giống một con hổ nhỏ dũng mãnh nhảy vào, nắm đấm không ngừng hướng hắn đánh tới, nhất định phải đánh lên hắn một quyền mới cam lòng.

Chỉ tiếc Tây Môn Sóc không đủ tính nhẫn nại, tay không đấu vật trong chốc lát, hắn thấy mệt mỏi.

Hắn tuy rằng đang mang vết thương, nhưng vẫn vươn cánh tay dài, tay trái để ở nắm đấm đánh úp lại của nàng, tay phải còn lại tiếp được một tay phản kích kia của nàng

Cứ như vậy một hồi, chiêu thức của nàng đều bị hóa giải.

Hổ Nhi càng nóng nảy, chiêu thức càng lộn xộn, kỹ xảo đánh đấm cũng giống tiểu hài tử bình thường vùng lung tung ở không trung, căn bản không có biện pháp đụng tới sợi lông tơ của hắn.

"Đáng chết!" Nàng gầm nhẹ một tiếng, lại muốn đuổi thẳng chân ra đối phó hắn.

Nhưng chỉ thấy hắn ngậm cười, chân dài đuổi ra, giống dây đai bò lên chân của nàng, như cũ làm cho nàng không thể nhúc nhích. Cuối cùng, nàng vì không gãy dựa được, trùng hợp xe ngựa bị một trận xóc nảy, làm cho nàng trực tiếp đổ nhào lên phía trước. Hắn lật tay lôi kéo, thân thể cứng nhắc của nàng liền thuận thế rơi vào trong lòng hắn.

"A!" Chóp mũi của Hổ Nhi trực tiếp đánh lên cằm của hắn, làm nàng bị đau kêu một tiếng thảm thiết.

Hắn cúi đầu, vừa vặn cùng đôi mắt tròn của nàng chống lại.

Mắt sáng tròn vo tựa hồ tóa lửa, hai viên tròng mắt tròn lớn như là muốn băm thây hắn muôn khúc.

Nửa người dưới của nàng bị hai ống chân hắn thay đổi, hai tay cũng bị hắn dùng sức bắt lấy kéo ra sau lưng, không thể động đậy.

Nàng phát hiện Tây Môn Sóc so với trong tướng tượng của nàng còn mạnh mẽ hơn, lửa giận của nàng đều chạy trốn đi mất.

"Yêu thương nhưng nhớ của em, thật sự làm cho tôi thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ)." Hắn chỉ dùng một tay mà nắm giữ hai tay của nàng, chỉ còn chưa có xấu xa nâng cằm nàng lên.

Xem nàng gần như vậy, mới phát hiện nàng khuôn mặt nhỏ nhắn không có tý vết.

Tuy màu da nàng không trắng muốt, nhưng môi hé ra đỏ búng, không có tô nước son gì. "Đi tới đi, vương bát rùa (đồ con rùa), mau thả ta ra!" Nàng vận vẹo thân mình không ngừng gầm nhẹ.

"Tiểu Hổ Nhi, em không biết cầu người là phải buông tiếng mềm mỏng sao?" Hắn giương mắt cười. "Đến, kêu một tiếng Sóc ca ca, êm ái một chút, tôi sẽ tha cho em."

"Ta không thèm!" Nàng giận trừng mắt hắn, tất cả trong mắt đều là tức giận. "Chính xác anh tính thế nào? Anh tốt nhất hiện tại thả ta, lại kêu ta một tiếng cô nãi nãi, ta sẽ lo lắng lưu cho anh toàn thân."

"Này không tốt đâu?" Hắn ra vẻ một bộ khó xử, làm cho hai mày rậm nhăn lại. "Tôi còn muốn sống lâu vài năm, vài năm liếc xem nhiều mỹ nữ cơ."

"Đợi chút ta đây nhất định trước khoét mù mắt anh!" Nàng nghiêng răng nghiêng lợi, giống như đầu một con hổ nhỏ phát oai, tựa hồ thực sự phải xé nát hắn rồi nuốt vào bụng.

"Vậy được rồi". Hắn bắt đắc dĩ nhún nhún vai. "Em đã muốn đào hai mắt của tôi, phía trước là đến Tục Hương Lầu, tôi chỉ chịu đựng miễn cưỡng nhìn em cho đã nghiền thôi, đỡ phải về sau không có cơ hội xem nữ nhân khác."

"Anh..."

Hổ Nhi nói một câu, Tây Môn Sóc đổi lại một câu, hai người so chiêu mấy chục hồi, mặc kệ là võ công lẫn mềm mếp, nàng trước sau kém hơn hắn một khúc. Giết ngàn đao! Cũng đừng để nàng sẵn có cơ hội, bằng không nàng không thể không chính chết đồ con dê này!

Hổ Nhi mang theo Tây Môn Sóc trở lại Tục Hương Lầu, cơ hồ là mặt mũi quét rác. Tây Môn Sóc áp chế hai tay của Hổ Nhi đi vào cửa lớn, tỏ vẻ muốn trọ ở Tục Hương Lầu một đoạn thời gian, còn không hề cảm thấy thẹn nói cho mọi người, về sau nàng là thị nữ bên người kiêm bảo tiêu của hắn.

Đồ con rùa chết tiệt! Nàng nhất định phải nghĩ biện pháp gạt hắn!

Chắc chắn hắn không phải vị hôn phu của tiểu thư, tìm được cơ hội nàng nhất định phải tặng hắn ngàn quả đấm trăm cái chân, càng muốn đập nát cái miệng của hắn, làm cho hắn sủa không ra được một câu!

Nhưng là, từ khi hấn vào trọ Tục Hương Lầu, lại đem tỷ tỷ của nàng Hoa Túy cùng Luyến Hi xoay quanh lấy lòng, ngay cả Luyến Hi tỷ tỷ cũng coi trọng nam sắc của hấn, liền tán thưởng hấn có khả năng trở thành hàng người đẹp, còn nói, nếu hấn không là vị hôn phu của tiểu thư, đã sớm thuyết phục hấn xuống thành thái giám (tự cung) để tiếp khách

Chỉ có nàng đáng thương nhất! Khi bọn họ vừa bước vào bên trong lầu, liền nhận được lời nhắn do tiểu thư phái người đến truyền, muốn nàng chiếu cố hấn thật tốt, không cho phép có gì không hay xảy ra với hấn.

Thật tốt nhất! Nàng có bao nhiêu cân lượng, tiểu thư cũng biết a, muốn nàng bảo hộ hấn, rõ ràng là chính nàng mà!

Nhưng nàng lại không thể không theo, khẩu khí cuối cùng chỉ có thể nhịn xuống, chuyển hấn đến gian phòng nhỏ cách vách vậy, coi như cùng làm láng giềng của hấn.

Vừa mới bắt đầu Tây Môn Sóc thực an phận ở trong phòng dưỡng thương, nhưng bất quá mới có ba ngày, đại gia hấn liền bắt đầu đi chung quanh gây rối, người này nói cái gì nếu vào nghỉ trọ thì cũng nên muốn làm quen một chút.

Hồ Nhi nghĩ, tuy nói trong Tục Hương Lầu đều là nam phục dịch, hấn hấn là mới không nghĩ sẽ dùng đến bọn họ.

Về phần miệng hấn không ngừng khen ngợi hai vị mỹ nhân Nàng đã muốn hướng hấn hung dữ hạ cảnh cáo nói, nếu hấn dám đụng một sợi lông tơ của Hoa Túy cùng Luyến Hi, nàng liền đánh hấn rặng roi đầy đất!

Chỉ thấy hấn vẫn như cũ giờ lên một chút cười, lộ ra hàm hai răng trắng bóc, lấy tiếng nói mê người nói: "Tôi chưa bao giờ động chạm vào như nhân, đều là nữ nhân tự mình đưa tới cửa." Nghe đi! Trên đời nào có xú nam nhân không biết xấu hổ như vậy? Nghĩ đến chính mình bộ dạng mặt đẹp một chút liền như thế kiêu ngạo, không coi ai ra gì!

Hồ Nhi sau khi đưa hấn mang về, cả ngày tựa như con hổ nhỏ làm vào nôn nóng, ánh mắt luôn đuổi theo hấn, đỡ cho hấn ở sau lưng nàng làm ra một đồng chuyện mờ ám.

Ồ, nàng mới có ăn một bữa cơm, tên khốn khiếp (rùa rụt cổ) kia đã không thấy đâu! Hồ Nhi hỗn hển, nhớ tới vừa mới vui vẻ nói bóc com ăn sau một lúc lâu đã hoàn chỉnh không phát hiện Tây Môn Sóc.

Nàng buông bát, thờ nhanh đi chung quanh tìm người.

Đến lúc đi qua cửa một gian phòng nhỏ, bên trong mờ nhạt ánh nến, truyền ra một tràng giọng nói nam trầm thấp say lòng người.

"Phu nhân, da của bà xoa thực trơn, thực mềm, làm cho tôi rất muốn cắn một ngụm....."

"Ha ha, xem cái miệng nhỏ nhắn của cậu thực ngọt, đợi lát nữa ta thưởng cho cậu nhiều một chút." Tiếng cười của nữ tử liên tục, còn nửa mang theo rên rỉ. Hồ Nhi nghe xong hai lồng mày nhíu chặt. Nam phục dịch lầu giữa của bọn họ đều đã đi qua phía trước vào lầu, mới là không có khả năng sẽ cùng nữ khách có quan hệ xác thịt.

"Phu nhân, vậy bà có thể thưởng tôi một cái hôn sao?" Thanh âm của nam tử bên trong trầm thấp dễ nghe, lời ngon tiếng ngọt giống như trét mật.

"Ta cũng không biết Tục Hương Lầu có nam phục dịch đặc biệt như cậu vậy... Ta lần đầu tiên nhìn thấy Tục Hương Lầu nam phục dịch đa dạng nhiều như vậy đấy!"

"Hả? Thế bọn họ sẽ giống tôi như vậy lấy lòng bà sao?"

Trong lời nói liên tiếp đâm uế lọt vào nơi lỗ tai Hồ Nhi, làm cho bên tai nhỏ của nàng không khỏi đỏ lên

Nàng nhìn không được tiến lên, xuyên thấu qua cánh cửa trộm đi bên trong cảnh xuân, đầu tiên nhìn thấy thân thể hai người kia ở trên giường. Chiếu vào mi mắt, nam tử là Tây Môn Sóc, còn lại nữ tử trong lòng hấn lại là Thẩm gia phu nhân.

Hồ Nhi nhìn lên, cả người nùng nỏ phẫn nộ.

Làm cái quỷ gì? Nam nhân này thế nhưng đói bụng ăn quàng, thú tính (ham muốn hèn hạ) hơn là tìm tới khách quen của Tục Hương Lầu!

Ngay sau đó, hành động của Hồ Nhi so với tự hỏi của nàng thậm chí còn rất nhanh, nôi giận bùng bùng cất bước đi, vào bên trong phòng, duỗi tay nắm vạt áo Tây Môn Sóc.

Thật dễ tiện! Vạt áo trước ngực dĩ nhiên là mở rộng, hơn nữa môi hấn thế nhưng ửng đỏ lại ướt át...

Đáng chết, hấn thực sự làm ra chuyện vô sỉ như thế!

"Tên chết bầm, mi cũng dám đụng đến khách nữ của bọn ta, thật là chán sống rồi!" Bàn tay to của nàng lôi kéo, dùng sức kéo hấn ra khỏi giường.

Trong con ngươi Tây Môn Sóc hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng vẫn theo tình hình buông Thẩm phu nhân ra, dùng sức theo động tác của Hồ Nhi mà mượn sức, ở bên trong vạt hở ra một thân độ cong hoàn mỹ, mới có ý ngã ngồi ở trước mặt nàng.

"A...." Hắn để móng roi xuống đất, càng không quên giả vờ hô đau một tiếng.

"Ta đánh chết mi" Hồ Nhi dùng sức vung nắm tay, gào thét lớn nói: "Ta muốn thay trời hành đạo, đánh chết mi tên đâm tặc này!"

Tây Môn Sóc đầu thoải mái một bên, né đi nắm đấm của nàng.

Tuy nàng ra quyền luôn mười phân có lực, nhưng là nàng lại như cũ đều dùng mấy chiêu cố định này, Tây Môn Sóc rất nhanh nhìn thấu kỹ xảo đánh đấm của nàng không hề che giấu. Tựa như con người của nàng, không tới vài ngày đã bị hắn hiểu rõ ràng. "Tôi chỉ là thay em chia sẻ một nhọc mà thôi a." Sao lại nổi giận như vậy? Hắn là chỉ lo liệu một ít chi phí cho cuộc sống giúp các nàng, thay các nàng trấn an (làm yên lòng) khách nữ đã bị cô đơn không được sao?

"Mi tên đâm tặc này! Trong lâu chúng ta có quy định, muốn thành nam phục dịch thì trước hết phải tự cung (thành thái giám), mi nghĩ thành thái giám có phải hay không? Cô nãi nãi ta cho mi toại nguyện!" Hồ Nhi vừa đưa chân đã ra sức mau hướng giữa quần của hắn đá tới.

Tây Môn Sóc phản ứng mau thần kỳ, như là nhìn thấu suy nghĩ trong lòng nàng, lập tức dựng lên ngồi xếp bằng, lấy tay phải ngăn cản đùi phải nàng đá tới.

Hắn thoải mái tiếp ứng, trên môi vẫn cứ lặng lẽ cười.

"Mi..." Nàng phát hiện đùi phải của mình không ngừng bị hắn cầm lấy, thậm chí bị hắn động tay động chân (sờ mó), bàn tay mũi chân còn lại hướng đùi bụng nhỏ của nàng đi đi.

"Chắc, không nghĩ tới chân của em nhỏ như vậy, chân thon như vậy...." Hắn còn không sợ chết hướng nàng gật đầu cười nói như vậy. Hai người em tới anh đi, nàng dùng hết sở học cả đời, lại không gây thương tổn một sợi lông tơ của hắn, ngược lại còn mệt mà thở hổn hển.

Nàng vừa tức vừa vội, trong gian phòng nhỏ có trang sức gì đó cơ hồ đều bị rơi từ trên xuống đất, khua leng keng lanh canh phát ra tiếng vang thật lớn.

Mà bọn họ từ trong phòng đánh tới phòng ngoài, vừa đến bên ngoài, Tây Môn Sóc tựa như con chim giương cánh, nàng không có không có biện pháp phân biệt bước chân khó bề đuổi theo hắn.

Đáng giận! Nàng tức giận đến mau học máu, hơn nữa hai người so chiều mấy chục hồi, sắc mặt nàng đã lộ vẻ mệt mỏi.

Trời ạ, nàng chưa từng có gặp cái người quá khó đối phó như vậy!

Đến lúc Hồ Nhi đuổi theo hắn thật vất vả, tính vuron tay gắng sức hướng trên mặt hắn vung ra, sau chỉ thấy hắn đột nhiên cứ thế lui.

Bởi vì chỗ bọn họ là chỗ rẽ, hai người đồng thời cứ tiến lui, vừa mới có bóng người theo bên cạnh hiện đến.

"A" Hồ Nhi thét chói tai người ta, bởi vì nàng đã không kịp thu tay. Tây Môn Sóc nhìn lên, thân thủ vội vàng hướng người đang tới đem che chở trong lòng, sau đó xoay người lấy lưng ngăn trở một quyền của nàng. Nhưng mà một quyền của nàng, vừa vụn lại đánh về phía vùng lưng yếu ớt của hắn, làm cho vết thương cũ của hắn lại thêm vết thương mới, mồm phun ra một đồng máu.

"Nha..." Trên giường về mặt Tây Môn Sóc thống khổ. "Tiểu Hồ Nhi, tôi không nghĩ tới em đùa thật."

Trong phòng có một đám người, Hoa Túy, Luyến Hi, Hồ Nhi, cùng với khuôn mặt nhỏ nhắn kia thiếu chút nữa bị nắm đấm đánh trúng, Hoa Lư Ly.

"Là chuyện gì xảy ra đây?" Hoa Lư Ly cau mày nhìn bọn họ. Nàng thiếu chút nữa liền bị hủy dung.

"Tiểu thư!" Hồ Nhi bắt lấy cơ hội, nhanh chân mở miệng cáo trạng. "Anh ta... Hắn quyến rũ khách nữ giữa lâu chúng ta, còn muốn vuron móng vuốt của sói với khách nữ, làm ra chuyện xấu xa..."

Nghe vậy, Hoa Lư Ly vẫn là thân thiện nhanh liếc mắt Tây Môn Sóc một cái. Tuy rằng nàng ít tuổi, nhưng là bên trong con người khôn khéo lại dạy dỗ người, không tha mà xem là nhỏ.

"Tiểu thư, cô không thể kiêu ngạo theo đuổi anh ta như thế a! Tốt xấu gì anh ta cũng là vị hôn phu của tiểu thư, không nên như thế.... Như thế...." Lời nói của Hồ Nhi có chút nghèo, nghĩ đến hắn là vị hôn phu của tiểu thư, lại nhìn không được trừng mắt liếc nhìn hắn một cái.

"Hắc hắc....." Tây Môn Sóc gờ hai tay đầu hàng, nhưng vẫn nhún nhún vai, một bộ dáng không sao cả.

"Chẳng qua là thói quen của tôi....."

"Cái gì?" Hồ Nhi vừa nghe hắn giải thích như thế, toàn bộ con tức lại dâng lên. "Anh nếu muốn cùng khách nữ thân cận, vậy tự cung đi! Hơn nữa, đừng quên thân phận của anh, trừ bỏ tiểu thư ra, anh thế nhưng còn dám mơ ước nữ nhân khác!"

"Nói xong, nàng rút ra chủy thủ trong lòng, ở trên bàn dùng sức cắm, muốn hắn phải lựa chọn.

"Nhưng Tây Môn gia chỉ có mình tôi như vậy, tôi nếu tự cung, chỉ sợ sẽ thực có lỗi cha mẹ tôi."

Hắn cười mà như không cười, vẫn một bộ dáng vô tội như cũ.

“Hồ Nhi.” Hoa Lư Ly hướng nàng vẫy tay, muốn nàng lại đây. “Ta nghĩ đến anh ta hồ đồ như vậy không kiêng nể gì ở bên trong lầu của ta gây chuyện, cho nên đã nghĩ ra một cách.” Nói xong, từ trong tay áo nàng rút ra một bộ hàn lâm bằng sắt tạo công tay đặc biệt.

Từ trước lúc đem Tây Môn Sóc giao cho Hồ Nhi, nàng cùng Tây Môn Sóc đã từng lên trao đổi điều kiện.

Chỉ cần nàng đáp ứng yêu cầu mà hắn đưa ra, là có thể hủy bỏ hôn ước hai nhà trong lúc đó, mà Hồ Nhi chính là điều kiện bên trong của hắn

Cho nên nàng dụng tâm lương khô (dùng nhiều tâm tư trí lực để suy đi tính lại), nghĩ ra cái cách kì dị này, mục đích là làm cho Hồ Nhi cùng hắn dây dưa không rõ, hai người tốt nhất còn có thể “Tu thành chính quả”, nàng cũng vui vẻ thoải mái.

“Ha, tiểu thư, cô muốn áp chế anh ta, đúng không?” Hồ Nhi thiên chân (bản tính tự nhiên), gần gũi người ta mà không có phòng bị gì.

“Đúng vậy! Cho nên cô giúp ta đi.” Hoa Lư Ly cười tựa như không hề có tâm cơ, muốn Hồ Nhi tự thân đưa tới cửa.

“Đương nhiên, ta rất thích giúp đỡ cho mọi người.” Hồ Nhi vừa mới tới gần, không nghĩ được Hoa Lư Ly bất thành lời, đưa tay cùm còng trên cổ tay phải của nàng. Động tác kẻ tiếp, là cùm ở trên cổ tay trái của Tây Môn Sóc. Hai đầu còng tay đã đặt là Hồ Nhi cùng Tây Môn Sóc.

“Này này này này.....” Hồ Nhi nhú mày, khó hiểu vì sao chủ tử phải làm như vậy. “Tiểu thư, cô muốn ta nguyện một ngày đều nhìn anh ta sao?”

“Đúng.” Hoa Lư Ly gật đầu.

“Vậy lúc ăn cơm thì sao?”

“Cũng thế.”

“Ngủ thế nào?”

“Cùng nhau.” Người nói tiếp không phải Hoa Lư Ly, mà là Tây Môn Sóc cười vui vẻ.

Hồ Nhi trừng mắt liếc mắt nhìn hắn một cái, vươn tay trái đánh cái trán của hắn một chưởng, muốn hắn khề khệp kín lời không hay vừa ra khỏi miệng hắn

“Tiểu thư, cái chìa khóa đâu?” Nàng cũng không muốn ngay cả tắm rửa đều cùng một chỗ với hắn a!

Hoa Lư Ly làm bộ suy nghĩ một chút, cuối cùng nhú mày nhăn mặt. “Ta quên đặt làm rồi.”

“Cái gì?” Hồ Nhi vừa nghe, hét lớn một tiếng. “Ta muốn đi tìm thợ khóa, ta mới không muốn ở cùng một chỗ với cái người hư hỏng này!”

“Bộ công tay làm bằng sắt này là người Ba Tư mất ngàn năm hàn tạo ra, nếu không có cái chìa khóa đúng khớp, nhất định phải lấy nhiệt độ cao đem nó hòa tan mới thành.... Nhưng ta nghĩ, khi đó chúng ta đã muốn biến thành một đồng bụi mất.” Tây Môn Sóc nhìn sang cặp công tay này, còn thật sự muốn nghiên cứu nữa.

“Không có cách khác sao?” Hồ Nhi cắn môi, vẻ mặt không hề giận hỏi Hoa Lư Ly.

“Có.” Hoa Lư Ly gật đầu cười. “Trên đời này tất cả bộ phận đều có cách phá giải, huống chi lại là một bộ công tay, một là chờ ta tìm được cái chìa khóa, hai là chỉ cần cô quét tâm vứt bỏ, là có thể lập tức thoát ly dây dưa lẫn nhau.”

“Cách gì?” Hồ Nhi vội vã hỏi.

“Em sẽ không muốn dùng đâu.” Tây Môn Sóc đã sớm đoán được chiêu thứ nhất Hoa Lư Ly tính nói là thế nào.

“Hừ! Có thể cùng anh tách ra, cách gì ta đều nguyện ý thử!” Hồ Nhi thờ ơ nói, cũng trừng mắt liếc nhìn hắn một cái. “Xem hai người đây, ai muốn hy sinh tay.” Hoa Lư Ly nhìn như mềm mại nhu nhược, nhưng đối với loại việc tanh máu này tựa hồ thành thói quen, vẻ mặt không có một tia e ngại.

Hồ Nhi mất hết khẩu khí, cuối cùng đem ánh mắt dời về phía mặt Tây Môn Sóc. Xú nam nhân này vẫn như cũ cười đến vô hại, làm cho nàng nhẹn không được nắm chặt nắm đấm, lại muốn hướng trên mặt của hắn tiếp đón.

“Hắc!” Tây Môn Sóc thấy nàng còn thật sự rất lo lắng, nhẹn không được thở sâu vì kinh ngạc. “Em không nên lo lắng sẽ thực sự làm như vậy đi?”

“Tây Môn Sóc, anh chịu chết đi!”

Vì tự do của nàng, nàng nguyện ý hy sinh hắn!

Bạn đang đọc truyện *Dẫn Sói Vào Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Có câu mặt nhìn mặt thôi cũng đã ghét rồi. Nhất là bên cạnh nam nhân này, nàng ngay cả cùng hắn gần gũi nhiều một lát cũng cảm thấy cả người không thoải mái, ấy thế mà lúc này lại bị khóa cùng một chỗ.

Tiểu thư muốn chơi nổi, thật sự là chính chết nàng mà.

Hơn nữa, nàng thực sự không hiểu, tiểu thư vì sao phải làm cho vị hôn phu của chính mình gần sát nàng như thế? Nói thế nào thì nàng cũng là nữ hài tử (thiếu nữ) a.

Hiện tại Hồ Nhi đi đâu chỗ nào đều phải mang theo một đứa "con riêng", thật sự phiền càn phiền hơn.

Hơn nữa người ta ai cũng có ba việc nghiêm trọng, thời điểm nàng quá mót, đại nam nhân này thế nhưng đang cùng nàng ở trong nhà vệ sinh!

Tuy rằng Hồ Nhi nàng không phải xuất thân cao quý gì như người ta, nhưng tốt xấu gì thì từ nhỏ cũng đã đọc qua sách thánh hiền, nữ giới, biết nam nữ thụ thụ bất thân, huống chi lúc này nàng muốn "tiểu tiện" nha.

"Em đi mau đi, tôi sẽ không nhìn đâu." Tây Môn Sóc rất lễ phép đem hai mắt nhắm lại, còn không quên lấy tay phải che khuất hai mắt.

Hắn nói đi á, vấn đề không phải là không cho hắn mở to mắt, mà là ngay tại người này được không?

Nhưng nàng lại không thể không vào nhà vệ sinh, đây là nhu cầu của cơ thể, tóm lại không thể muốn nàng vẫn chịu đựng nha!

Hồ Nhi nhìn bốn phía, cuối cùng bỗng nhiên lùi xuống đai lưng của hắn.

"Bịt kín cho ta!" Nàng không hờn giận chỉ bảo hắn đem che lên hai mắt. "Nếu như làm cho ta hoài nghi phát hiện anh có nhìn lên, ta nhất định chọc mù hai mắt của anh!"

Tây Môn Sóc nhún nhún vai, nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời, đem đai lưng cuộn lấy hai mắt. "Như vậy xong sao?"

"Đứng lên đem che lỗ tai của anh cho ta, sau đó đưa lưng về phía nhà vệ sinh....."

Thấy hắn nghe lời xoay người, đưa lưng về phía ván cửa, sau một lát nàng mới nín thở bước vào trong nhà vệ sinh. Nàng không nghĩ muốn hắn đi vào theo, đành phải làm cho cánh tay dài của hắn vói vào bên trong cửa.

Hồ Nhi hết cách, chỉ có thể kiên trì giải quyết. Nàng chỉnh sửa khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, lần đầu ở trong nhà vệ sinh làm cho nàng khó xử như vậy! Đáng chết, gì mà nàng không nên có lòng dạ đàn bà. Tuy rằng mọi người đều ra sức ngăn cản nàng thực sự chặt đứt tay hắn, nhưng có ảnh hưởng gì đâu? Tiểu thư còn có một danh y theo ở bên hầu hạ, tay chặt đứt, lại nối trở về thì tốt rồi a!

Bất quá thật khó khăn cho nàng tuy là cùng hắn kề cận như vậy, vẫn là không tìm thấy cơ hội hoặc khe hở để xuống tay.

"Ta rốt cuộc là tạo nghiệt (tội ác) gì, thế nhưng gặp gỡ anh, tên đáng chém ngàn đao này!" Nàng đẩy cửa gỗ ra, tức giận lôi kéo hắn trở lại ngay lối đi đến chỗ chậu nước.

Tây Môn Sóc vẫn như cũ che hai mắt, khóe miệng nhếch lên cao.

"Tôi có thể nắm lấy đai lưng chứ?" Nghe nàng không ngừng oán giận, nghĩ chắc nàng hắn là thẹn quá nên hóa giận.

"Ta hy vọng anh cả đời đều trở thành người mù!" Hồ Nhi hung tợn nguyên rủa nói, quay đầu trừng mắt liếc nhìn hắn một cái. Hắn nắm lấy đai lưng, một lần nữa buộc trở về bên hông, cũng không bởi vì câu nguyên rủa này của nàng mà tức giận. "Phải không? Tôi đây nên nhìn em nhiều nhiều, miễn cho về sau thấy không được." Hắn cố ý đem tay phải lôi kéo, làm cho nàng xoay người mặt hướng vào hắn.

Lại là cặp mắt tràn ngập tức giận kia, tròn vo, giống như lóe ra chấm nhỏ, luôn có sức sống bắn ra bốn phía.

"Tên khốn kiếp, ta chọc mù anh!" Hồ Nhi giơ tay lên, ngón trỏ cùng ngón giữa khép lại, lập tức hướng hốc mắt của hắn đánh tới.

Tây Môn Sóc thoải mái tiếp chiêu, không né tránh, cũng không di chuyển bước chân, chỉ dùng một tay đối phó nàng.

Tiếp theo hắn thoáng dùng sức một chút, lập tức cả người nàng ngã vào trong lòng của hắn.

Nàng so với cô nương gia bình thường thì cao gầy, nhưng là rơi xuống vào trong lòng hắn, thì nàng cũng chỉ đến ngực của hắn mà thôi.

"Cho hai mắt tôi nhìn em nhiều không tốt sao?" Hấn cúi đầu cười hai tiếng.

Mùi hương hoa nhài trên người nàng ập vào chớp mũi. Hương vị này thật là thích hợp với nàng, muốn gần sát như thế, mới có thể nghe thấy mùi trên người nàng tản mát ra. Tay trái của hắn bị khóa chặt xấu xa giữ lấy mềm mại tinh khiết của nàng, lòng bàn tay thơm mềm bị năm ngón tay hắn bắt giữ nhanh.

"Được" Hồ Nhi oán hận trừng mắt hắn. "Anh tốt nhất lập tức nhìn ta, một nghìn lần coi trọng, một vạn lần, sau đó vĩnh viễn nhớ kỹ mặt của ta!"

Tây Môn Sóc hơi cảm thấy kinh ngạc, nhũn mày xem xét nói: "Tiểu Hồ Nhi, cuối cùng em muốn cùng tôi yên ổn ở chung sao?"

"Anh sẽ không muốn cho ta cơ hội đối trá, ta cam đoan tuyệt đối không phải chỉ có chém anh một đao đầu, là băm thây muôn mảnh! Cho nên anh hiện tại tốt nhất nhớ kỹ diện mạo của ta, xuống địa ngục rồi cùng Diêm Vương thưa kiện!"

Kỳ thật nàng cũng biết cân lượng của chính mình, võ công của nàng và hấn quả thực xem như con nít đùa giỡn với cây đao lớn, chỉ làm cho hắn vui vẻ mà thôi.

Nhưng hấn thật sự rất đáng giận, biết rõ nàng chán ghét hắn không có việc gì sẽ chạy tới trêu chọc bộ dáng của nàng, còn dám như thế đáng đánh đòn!

"Ha ha ha....." Tây Môn Sóc cười to vài tiếng, hai con mắt mê người kia như muốn nói gì đó, trở nên ảm áp dịu dàng khác thường. "Tôi đột nhiên cảm thấy một người xuống địa ngục thì quá tịch mịch, không bằng đến lúc đó tôi kéo em một phen, chúng ta cùng nhau đi..." Nói xong, hấn còn không quên kéo tay hai người cùng khóa một chỗ, ở trước mặt của nàng không sợ gì nha. "Em xem, thực sự trời sinh chúng ta nhất định cùng một chỗ, hiện tại đang bồi dưỡng tình cảm đây!" Hấn nhìn gần khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, phát hiện nàng thật sự càng nhìn càng có hương vị.

Hồ Nhi nén giận dữ, tay phải lật lại ống tay trái của hắn, còng tay hai người khóa chặt nên kêu leng keng một tiếng.

"Anh đừng cho rằng ta nén giận chính là đã từ bỏ rồi, ta chỉ là lười so đo cùng anh loại người cân não có vấn đề!"

"Nha!" Tây Môn Sóc nhăn mặt lại giả bộ bị đau. "Tiểu Hồ Nhi, nhẹ một chút."

Ngoài miệng tuy là nói vậy, nhưng ngay sau đó, hấn xoay ngược cổ tay lại, lập trường (thái độ) hai người liền dễ dàng sụp đổ.

"A! Anh" Đầu của nàng bị áp chế vào trong ngực hắn, nàng tức giận tuôn ra liên tiếp lời thô tục bất nhã.

"Tiểu Hồ Nhi, em có biết con vật ngoan ngoãn như thế nào muốn đến phục tùng một dã thú không?" Hấn đem môi dán vào bên tai của nàng nhẹ hỏi.

"Anh... Ta cũng không phải con vật ngoan ngoãn, làm sao mà biết phải như thế nào đến phục tùng anh, cái đồ dã thú!"

Hấn bật cười không ra tiếng. Nàng nói hấn là dã thú? Thật là cực kỳ thú vị. "Tôi dạy cho em." Hấn nâng cằm nàng lên, thâm tình (thân thiết sâu sắc) nhìn nàng.

Ta không cần anh dạy! Nhưng Hồ Nhi chưa kịp mở miệng, môi lập tức bị môi mỏng của hấn ngăn chặn.

Lần đầu tiên bị nam nhân hôn môi, nàng kinh ngạc tròn to hai mắt, một lúc lâu sau cũng không có phản ứng gì.

Này này này..... Hấn đi ! Hấn quyết định muốn xuống địa ngục !

Đê tiện thì vĩnh viễn là đê tiện thôi, sẽ không bởi vì cùng hắn có vẻ gần gũi, liền cảm thấy hắn là người tốt!

Hồ Nhi từ khi cùng Tây Môn Sóc bị khóa chung một chỗ, mặc kệ làm chuyện gì cũng đều một tác không rồi, hai như tựa như sống chết có nhau.

Tối hôm qua nàng bị hấn hôn trộm, căn bản ngốc hoàn toàn. Mà hấn còn không biết xấu hổ đem đầu lưỡi vói vào miệng của nàng, vừa liên tục bừa bãi khuấy đảo.... Nếu không phải nàng sớm kịp hoàn hồn, hấn căn đầu lưỡi của hấn, rồi điên cuồng ra ta đánh mạnh hấn, chỉ sợ giờ nàng đã thất thân trong tay đồ dã thú rồi.

Tiểu thư rốt cuộc có hay không nghĩ tới nam nhân này có bao nhiêu nguy hiểm, ngay cả nàng mà cũng muốn chạm vào!

Nàng sao lại buồn khổ như vậy a? Nhưng lại phải vắt và trông nom, hầu hạ vị hôn phu của người khác, tính kiên cường của nàng đã sớm mất, không thể chống lại mệnh lệnh của chủ tử, chỉ có thể chu toàn mệnh lệnh.

Nhưng là, phong lưu (thối trắng hoa) của hấn, khiêu khích của hấn, nàng nghĩ khó mà chu toàn mệnh lệnh nha!

Đêm đó, khi hai người ngủ chung giường, Hồ Nhi ở giữa hai người bắt đầu thả ra một loạt hình dáng hung tợn cực độ, cảnh cáo Tây Môn Sóc nếu nửa đêm mà loạn quạng, nàng cho dù liều mình cũng sẽ mạnh tay chặt đứt vận mệnh đưa hấn tới chỗ chết!

Chắc chắn hấn không phải vị hôn phu của tiểu thư, nàng muốn giữ gìn trong sạch của mình trước, cộng thêm giúp tiểu thư trừ hại mới được!

Hừ, hấn đúng là đê tiện trời sinh, hướng nàng làm một đồng chuyện xấu xa, thế mà cứ làm như chẳng có phát sinh chuyện gì, ngủ say sưa. Ngày kế tiếp, có lẽ đã đem cảnh cáo của nàng nghe lọt, không còn hướng nàng giờ trò xấu nữa. Bọn họ hiện tại ngay cả ăn cơm cũng ngồi ăn cùng bàn với nhau, nhưng

đáng thương cho nàng, tay phải bị khóa chặt, căn bản không thể cử động, chỉ có thể lấy tay trái mà bới com.

Tây Môn Sóc thì không vậy, vẫn bình thường cầm chiếc đĩa nhanh gọn đĩa rau, thực lịch sự ăn com.

"Anh ăn mau lên chút được không?" Hồ Nhi tức giận trừng mắt hắn. Bộ dáng hăn quả là đáng đánh đòn, làm cho người ta thật muốn lấy chiếc đĩa chọc mù ánh mắt hắn!

"Ăn com thì phải nhai kỹ nuốt chậm, bằng không dạ dày sẽ không thoải mái." Hắn liếc mắt ngồi nhìn nàng nhún vai một cái.

"Hừ! Ta chỉ là ngồi cùng anh nên mất khẩu vị!" Nàng thờ ra không dùng được mở đầu.

Trời ạ nàng bắt kể chuyện gì đến chỗ nào đều kéo theo một người, nam nhân cao lớn này tựa như chui vào cạnh thân thể của nàng, cho nên đừng nói là đi ra Tục Hương Lầu, nàng ngay cả ra khỏi phòng đều cảm thấy mất mặt, vì thế mấy ngày nay nàng có thể không ra thì cũng sẽ không ra khỏi cửa phòng. Nhưng chuyện nàng cùng Tây Môn Sóc ở trong nhà đã sớm gây ra ồn ào huyền ảo, ngay cả bên ngoài cũng bắt đầu đồn đãi Tục Hương Lầu có một gã phục dịch (nam quan) mới đến đây, chẳng những tuấn mỹ (đẹp), tiêu sái (phóng khoáng), sắc sảo, miệng lại ngọt nữa. Khách nữ giống như bị mê đắm, đều muốn được hăn liếc mắt một cái.

Kì lạ, nàng xem đến, thấy hăn cũng không có mê người như vậy a. Hồ Nhi nhìn không được dùng khoe mắt ngắm hăn, vừa vận đưa bên mặt hăn thu vào mi mắt.

Hăn có bộ dạng thực đẹp, hơn nữa xem bên cạnh của hăn, mới phát hiện lông mi của hăn vừa dài lại vừa rậm, so với nhiều cô nương gia đều phải ganh tị.

"Em không biết là nhìn tôi dùng bữa, là một việc trong lòng thấy vui về sao?" Tây Môn Sóc biết nàng nhìn hăn, vì thế khoe miệng lại nhếch lên, biểu hiện ra một bộ đáng bắt cần đòi.

"Ta sẽ nhỏ ra." Nàng thậm chí đang làm ra động tác giữ ngực, không chút do dự hạ bệ hăn.

Hăn nhú mày xem xét. Hồ Nhi đối hăn giống như có thành kiến rất lớn, nhìn hăn thực không vừa mắt, nhưng kỳ quái là, hăn lại cảm thấy nàng càng nhìn càng thú vị.

Tính tình nàng rất thẳng, lời luôn nói thẳng, nàng sẽ không khi dễ kẻ yếu, nhưng không đồng ý bỏ qua cho người nào khi dễ nàng, mà nàng càng tức giận, liền càng giống đứa con nít rất tức giận đến giơ chân, dựa vào công phu mèo quào mà đã nghĩ muốn hăn khuất phục. Mỗi một lần bắt đầu động thủ, nàng luôn ở vị trí thua thứ nhất, nhưng nàng lại giống con hổ nhỏ tràn đầy tinh lực (tinh thần và sức lực) nhảy vào. Càng bại càng dũng cảm, tràn ngập sức sống.

"Phải không? Xem này, một cái chân gà lớn thom ngào ngọt như vậy, em thực sự không đói bụng?" Tây Môn Sóc cố ý gấp lên một cái đùi gà, ở trước mặt nàng vội vàng cắn.

"Anh thực sự khiến cho người ta không thể thích nha! Hồ Nhi vùng lên tay trái, vừa muốn hướng mặt hăn vùng ra.

Chỉ tiếc hăn nhanh chóng đem một chiếc đĩa để trên chân gà; Lập tức kẹp lấy nắm đấm của nàng, căn bản như là thổi bụi thôi chẳng xi nhê gì.

"Tiểu Hồ Nhi, mấy ngày nay em đều không có ăn com đầy đủ, tôi xem em gầy đi không ít." Về mặt vẫn ý cười như cũ, chọc cho nàng bùng nổ tức giận.

"Tất cả đều bị anh làm cho no rồi!" Trước mỗi đêm đi vào giấc ngủ, chuyện nàng chờ mong nhất là hy vọng chính mình sáng mai tỉnh lại, được khôi phục tự do, còn hăn vĩnh viễn biến mất trước mắt nàng. Nhưng là nàng tưởng tượng quá đẹp, mỗi sáng sớm nàng mở mắt ra là lại nhìn thấy hăn _ Tây Môn Sóc.

"Đến đây, đứng tức giận, tôi giúp em ăn com, đừng nóng giận như vậy." Hắn đem nắm đấm của nàng bỏ xuống, nâng lên bát đĩa, từ tốn giúp nàng ăn com giống như hầu hạ công chúa vậy.

Hồ Nhi trừng mắt liếc nhìn hăn một cái? Đoạt lấy bát đĩa trong tay hăn. "Không cần anh giả vờ tốt bụng, ta chỉ sợ anh hạ thạch tín vào trong com của ta."

Nàng hừ một tiếng, một bên trừng mắt hăn, một bên bới com.

Hăn nhìn bộ dáng nàng cau kinh mà, cảm thấy càng xem càng thú vị, chỉ cười rồi cầm lấy đĩa gấp rất nhiều đồ ăn để vào bát của nàng.

Hừ! Cho dù hăn bố thí chút on huệ nhỏ bé, nàng vẫn sẽ không tha thứ cho cái tính đê tiện của hăn

Mấy ngày hôm trước hăn dám hôn nàng! Hại nàng đêm đó súc súc miệng không dưới trăm lần, mới thấy cảm giác lưỡi của hăn trong miệng nàng tan đi chút.

"Ăn no lại ằm lên thế, có vẻ có tinh thần rồi." Tây Môn Sóc gấp chiều nào phá chiều ấy.

Cùng nàng ở chung không cần phí nhiều cân não lắm, hăn luôn tùy thời để phòng nàng giận dữ xuất ra dao găm ở sau lưng đâm hăn một đao là được. Hăn biết nàng thực chán ghét hăn, nhưng nàng càng như vậy, hăn càng cảm thấy nàng đáng yêu, bởi vì không có nữ nhân nào giống nàng có phản ứng thú vị như thế, làm cho hăn cứ muốn trêu chọc nàng, đùa nàng.

Hồ Nhi nhét com trắng vào trong miệng, muốn kêu cũng không thể kêu được, chỉ có thể trừng mắt liếc hán một cái, sau đó chuyên tâm (hết lòng) dùng bữa.

Được rồi! Ăn com là trên hết.

Mấy ngày nay nàng thực sự tức giận đến ăn không vô, rốt cục chậm rãi chịu khó thích ứng sự tồn tại của hán, lúc này nhất định phải ăn hai chén, bù cho mấy ngày trước tức giận mà thân mình gầy đi rất nhiều!

Bữa tối xong, Hồ Nhi có vẻ có chút đứng ngồi không yên.

Nàng nhìn đông nhìn tây, muốn đứng lên, phát hiện tay trái của mình khóa cùng Tây Môn Sốc, lại tức giận trừng mắt liếc mắt một cái. Tây Môn Sốc đã sớm quen nàng hướng mắt tròn to, bất quá lúc này nàng có vẻ có chút lo âu bất an, giống như muốn làm gì đó, lại do dự không thôi.

"Tiểu Hồ Nhi, em thế nào lại giống khi ha, không có việc gì nhích tới nhích lui?" Hán đang ngồi ở trên cửa sổ, nghe ở đâu đó truyền đến tiếng đàn sáo.

Hán rất nhã hứng ngắm trăng đón gió, uống rượu ngon trong Tục Hương Lầu, có vẻ ưu nhân (ung dung nhân nhĩ) mà trong lòng dễ chịu.

"Anh..." Mặt Hồ Nhi lộ vẻ khó khăn, ánh mắt liền quay qua nơi khác.

Hán phát hiện nàng có gì đó lạ, hoàn toàn không giống nàng lúc bình thường.

"Nơi này không có ai khác, nói ra nào!" Hán cầm lấy ly rượu, ngửa đầu uống cạn.

"Chúng ta chuyện gì thì cũng đã xảy ra rồi, lẽ nào có gì khác khiến em khó mở miệng được đây?"

Nàng chỉ thiếu không có nghiêng răng nghiêng lợi, liên tục cắn lên môi, cuối cùng thấp giọng nói: "Loại người giống như anh, thế nhưng còn có thể sống lâu đến vậy"

"Tiểu Hồ Nhi, em cảm thấy tôi là người xấu, cho nên tôi chính là tai họa ngàn năm lưu truyền a!"

Tây Môn Sốc thuận miệng xoắn một miếng điểm tâm đưa vào trong miệng, thấy nàng chưa đã động gì, vì thế nhìn khắp người nàng một lúc lâu, cuối cùng chợt hiểu ra. "Tôi hiểu rồi, cô nương gia rất thích sạch sẽ." Hán mỉm cười, nhảy khỏi cửa sổ. Hán không cho nàng cơ hội nói chuyện, lập tức lôi kéo nàng đi về hướng nhà tắm.

Hồ Nhi có chút kinh ngạc, vì sao hán biết nàng sẽ muốn tắm rửa vậy?

Là vì trên người nàng tỏa ra mùi lạ sao? Nàng nhìn không được người người xiêm y chính mình, nàng mỗi ngày rõ ràng có thay quần áo, mùi hương hán là không có nặng như vậy mới đúng nha?

A _ mặc kệ! Nàng nhìn không tắm rửa mấy ngày rồi, mặc kệ tất cả đi!

Nếu hán dám nhìn lên, nàng lập tức thực sự chọc mù hai mắt hán!

Sau khi đi vào nhà tắm, Hồ Nhi muốn nha hoàn chuẩn bị một thùng nước ấm, cũng thay nàng lấy đến một mảnh vải đen.

Sau đó, nàng tự tay thay Tây Môn Sốc bịt miếng vải đen kín hai mắt.

Chốc lát, bên trong nhà tắm đã có một thùng nước ấm bốc hơi nóng, ngay trên còn rắc đầy hoa thơm.

"Ta cảnh cáo anh, anh mà dám nhìn lên, ta sẽ cho anh chết không có chỗ chôn!" Hồ Nhi vừa đe dọa nói, vừa mang xiêm y trên người rút đi. Lúc này nha hoàn lấy đến một cái ghế, đặt ở bên cạnh thùng tắm, làm cho Tây Môn Sốc ngồi lại chờ. Hán đưa lưng về phía nàng, chỉ nghe thấy tiếng nước chảy.

Hồ Nhi thở ra một hơi, thả lỏng ngâm mình bên trong thùng tắm. Hán lấy lỗi tai đoán động tác của nàng.

"Ta cho anh biết, tuy rằng anh không có nhìn được, ta cũng không cho phép anh trong đầu nghĩ chuyện dơ bẩn dính dáng đến ta!" Hồ Nhi thoáng nhìn miệng hán hiện ra ý cười, nhìn không được mắng ra tiếng.

"Nha?" Cái miệng của hán a lớn hơn nữa. "Em làm sao biết trong đầu tôi có hiện lên hay không bộ dáng tắm rửa của em chứ?"

Nàng cắn môi, tức mình hất nước hán. "Cái gì a, ta vì anh nhìn không ăn com tắm rửa rất nhiều đó! Anh thì quá mức, mỗi ngày đều tắm!"

"Nhưng khi tôi tắm rửa, lại không có bắt em che mắt, tôi là rất rộng rãi muốn cùng em chia sẻ thân thể tôi nha." Cái miệng hán so với của nàng còn lợi hại hơn, luôn có thể cãi ngay lại. "Tôi cũng không biết bị em xem hết sạch vài lần."

"Không có! Ta còn sợ nhìn bản hai mắt mà đâm ra mù mắt!"

"Là vậy à? Tôi còn sợ em chưa thấy qua chứ." Hán không hề cảm thấy thẹn, trực tiếp nói.

"Anh" Thật sự là đồ dễ tiện mà !

Nàng nói một câu, hắn đáp lại một câu, làm nàng tức giận đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, cũng có chút đầu vầng mắt hoa.

"Đồ hư hỏng, tâm tình tốt đẹp đều bị anh phá hủy cả." Hồ Nhi rầm một tiếng từ trong nước đứng dậy, lớn tiếng gọi nha hoàn đến giúp nàng mặc quần áo. "Một ngày nào đó ta sẽ làm cho anh hai mắt không mở ra được!"

"Cũng không nhất định thế đâu, vì để thấy em, tôi sẽ cố gắng liều mình gặp lại ánh sáng." Tây Môn Sóc không sợ chết, chính là thích cùng nàng đấu võ mồm.

Nha hoàn còn chưa đến, Hồ Nhi liền vội đưa tay muốn lấy quần áo mặc vào trong, bất đắc dĩ tay phải của nàng khóa cùng tay trái của hắn, nàng phải duỗi dài tay trái mới có cách dựa vào trong tấm bình phong mặc quần áo.

Vừa mới như vậy động dậy, Tây Môn Sóc nghĩ đến nàng muốn đánh lên hắn, vì thế tay trái hơi lùi kéo ra, cả người nàng lập tức không vững mà đổ nhào.

"A —" Tình huống bất ngờ này làm cho Hồ Nhi không kịp trở tay, hơn nữa nàng vội vàng che đi thân mình, hai tay căn bản không kịp chống đỡ gì cả. Trong khoảnh khắc nháy mắt, Tây Môn Sóc thân thủ mạnh mẽ nhanh chóng kéo đi miếng vải đen trên mắt, xoay người sang chỗ khác, vừa vặn đỡ được nàng trần trụi thân thể ngã xuống.

"A a a —" Nàng kêu lớn tiếng hơn nữa, nguyên nhân kêu thảm thiết là nàng rơi vào trong lòng hắn, lại còn nhìn thẳng vào con ngươi đen của hắn.

Hai mắt của hắn thế nhưng không có che miếng vải đen nhìn chăm chăm vào hai mắt của nàng

Không có miếng vải đen không có miếng vải đen không có miếng vải đen không có miếng vải đen..... Bốn chữ này liên tục xoay quanh ở trong đầu nàng, như bóng đen không tan đi vậy.

Mà khi nàng thét chói tai, vừa vặn nha hoàn bước vào nhà tắm, nhìn thấy màn hình ảnh làm người ta đỏ mặt này.

"A —" Ngay sau đó, cả nha hoàn cũng theo hét ầm lên.

Đêm nay, Tục Hương Lầu lại có vẻ náo nhiệt khác thường.

Bạn đang đọc truyện *Dẫn Sói Vào Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Nàng không mặt mũi nào gặp mọi người! Bởi tại Hồ Nhi sau khi bị Tây Môn Sóc nhìn thấy hết thân mình trần trụi, liền xấu hổ đến mức không thể ngẩng đầu lên. Thật chẳng giống nàng.

Phải, một chút cũng không giống.

Bình thường nàng là cô nương nhiệt tình, có thể xưng huynh đệ , đối đãi tốt cùng bọn nam quan, cũng đứng đầu thứ nhất cùng người đấu võ nếu có khách nam đến Tục Hương Lầu gây rối, cho dù không cẩn thận bị thương, nàng cũng thực phóng khoáng nói không sao.

Nhưng là, tất cả nhiệt tình của nàng lúc trước, toàn bộ bị hủy ở đêm nay.

Mọi người đều biết chuyện nàng trần trụi bị Tây Môn Sóc ôm vào trong ngực, động tác của hai người rất mờ ám, toàn thân hắn lại ướt đẫm... Hình ảnh như vậy, khiến người ta tưởng tượng rất nhiều. Nàng tức giận cho hắn một cái tát, ngượng ngùng trùm thêm áo khoác, lập tức đi thẳng về phòng.

Thật đáng giận —

Hắn đi đi! Nàng muốn cách hắn thật xa để trốn đi khóc to mà không sao làm được.

"Đừng như vậy, tôi thề tôi thực sự không có nhìn gì hết." Tây Môn Sóc cũng thực không muốn chút nào, nhìn cái ổ chăn gò lên rất giống ngọn núi nhỏ kia nói.

Nàng trốn ở bên trong thật lâu, mà hắn thì đã ngồi bên cạnh lâu lắm rồi, thực mệt nhọc nha.

"Anh cút đi!" Hiện tại bốn cô nương vô cùng khó chịu, cái người gây ra họa này còn dám cùng nàng rầy rà!

Có làm hay không a? Chịu thiệt là nàng, cũng không phải hắn, hắn còn dám nói không có nhìn thấy "gi" hết"? Đây là nói mát (mỉa mai) cơ đấy!

Nàng càng nghĩ càng tức, vụng trộm lần theo dưới gối đầu lấy ra một con dao găm.

"Tiểu Hồ Nhi, ngủ một giấc nào, coi như hôm nay là một con ác mộng, chắc chắn cảm động tới trời đứng lên lập tức quên sạch thôi." Tây Môn Sóc cứ nghĩ nói lời an ủi là xong, còn không quên hết lòng vỗ vỗ núm chần nhỏ. Bỗng dưng, Hồ Nhi xốc chần lên, trên mặt đầy tức giận, tay trái cầm chặt dao găm, tốc độ nhanh hơn so với bình thường mà đánh úp về phía hắn.

Nàng thừa dịp giờ phút này hắn không hề phòng bị, đem dao găm hung hăng để ở trước cổ của hắn.

"Ta muốn giết anh!" Nàng giống một con cọp mẹ nhảy vào tấn công, chỉ thiếu không có trợn mắt nhe răng trước hắn thôi.

Tây Môn Sóc sững sốt một chút, thân thể vẫn cứ bất động, bàn tay to chậm rãi lùi về. "Tiểu Hồ Nhi, dao kiếm không có mắt, nếu em làm bị thương chính mình sẽ không tốt đâu."

"Câm miệng!" Nàng tức giận gầm nhẹ một tiếng. "Anh thực sự cho là ta không dám động đến anh sao? Ý vào anh là vị hôn phu của tiểu thư, là anh có thể kiêu ngạo không kiêng nể gì ư? Anh có biết nơi này là địa bàn của ai không?"

Hắn quyết định im lặng, hiểu được hiện tại nàng là vì thẹn quá hóa giận đâm ra kích động thôi.

Cũng chỉ là một cô nương gia, bởi vì khi tắm rửa không cẩn thận té ngã mà thét chói tai, nhưng lại đưa tới nhiều người xúm lại xem như vậy. Quan trọng hơn là, nàng còn trần trụi như trẻ con trong lòng một người nam nhân. Nói lại thì, hắn là vị hôn phu của Hoa Lư Ly, thân phận như vậy là vô cùng tế nhị. Bất quá, hắn ở trong lòng vẫn vụng trộm nói một câu, Hồ Nhi da thịt thật sự là trắng trẻo mượt mà a.....

"Không cho phép anh nhớ lại chuyện vừa rồi nữa!" Thấy hắn không nói lời nào, nàng vừa thẹn vừa giận nói.

"Nghĩ thôi cũng không được?" Ngang ngược như vậy.

"Anh cho là ta không dám giết anh thật ư?" Hồ Nhi đem dao găm ép đi xuống một chút, mũi dao tỉ mỉ kẻ vào gáy của hắn, lập tức vẽ ra một đường vết máu.

Dao găm bắt đầu buông lỏng ra, máu liền theo vết dao chảy xuống.

Nhưng Tây Môn Sóc ngay cả lông mày cũng chưa nhú một cái, vẫn giữ như cũ cười nhìn nàng. "Ta tin tưởng nếu hôm nay là nam nhân khác, đã sớm chết ở dưới tay của em rồi."

Nghe giống như hắn không thèm quan tâm thái độ lời nói làm cho Hồ Nhi nhin không được nhú mày một chút.

"Anh..."

"Hồ Nhi, tôi cùng với nam nhân khác không giống, em hắn là đã sớm hiểu được, không phải sao?" Tây Môn Sóc tươi cười có chút tà mị (xấu xa), có vẻ rất tự tin. Hắn giống như đã sớm biết nàng không xuống tay được, nhất là với hắn! Đúng vậy, hắn không phải người khác, hắn là Tây Môn Sóc, chỉ cần là nữ nhân thì đều muốn yêu thương nhưng nhớ nam nhân!

"Đúng! Anh thực sự không giống!" Nàng thờ ơ mạnh thu về dao găm, ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn hắn.

"Anh so với bon nam nhân kia càng khôn kiệp, càng nhảm chán, càng xấu xa!"

Ngay sau đó, nàng đem tay phải bị khóa chặt lôi kéo, làm cho tay của hai người đặt ở trên giường.

"Hôm nay ta nhất định phải đưa khóa tay mở ra, ta rốt cuộc không chịu nổi anh rồi!" Nàng đem mũi nhọn của dao găm hướng công tay luôn vào khoảng giữa của ổ khóa.

Nhưng bộ công tay này quả thật là làm bằng sắt mất ngàn năm hàn tạo thành, hơn nữa mặt trên khóa không những tinh tế mà còn phức tạp, đều không thể lấy dụng cụ sắt bình thường mà cạy mở được.

Tây Môn Sóc mỉm há hốc, hắn cứ nghĩ là nàng muốn trực tiếp đem dao găm hướng trên cổ tay hắn chặt một cái, không ngờ là nàng chỉ tính cạy mở ổ khóa.

Hành động này của nàng đáng yêu làm hắn không thể không phì cười. "Đáng chết, sao khó mở ra như vậy?" Nàng ngồi xếp bằng ở trên giường, tay giờ lên cẩn thận nhìn công tay.

"Muốn mở ra, chỉ có thể ngoan ngoãn chờ chủ tử của em đem chìa khóa đến." Hắn giống như là xem kịch vui, thoải mái ở một bên nói, còn không quên ngáp một cái.

Hồ Nhi không hề giận ngược mặt trừng hắn, "Anh không biết tiểu thư luôn thích làm là hù hạ nhân sao? Thậm chí rất thích lấy việc chính chúng ta làm vui."

"Phải không?" Tây Môn Sóc thật ra cùng nàng nhân nhả nói chuyện trong nhà.

"Lạ thật? Rõ ràng là vị hôn phu của chính mình, vì sao không tự mình bảo hộ, phải cột anh cho ta chứ? Ta đây là đòi trước mắc nợ các người ư?" Con dao găm cạy thế nào cũng cạy không ra còng tay, nàng vừa tức vừa giận.

Tây Môn Sóc cười mà không đáp. Dù sao chuyện của hắn thực sự rất phức tạp.

"Quên đi." Nàng đành thôi vậy.

Khi hắn nghĩ đến nàng đã dùng hết tinh lực (tinh thần và sức lực), chuẩn bị ngoan ngoãn đi ngủ, lại phát hiện nàng ngóng nhìn hắn.

"Tiểu Hồ Nhi, muốn ngủ ư?" Hắn cười vui vẻ hỏi.

"Bớt cái vẻ mặt cười đùa cùng ta đi." Nàng chỉ cần yên tĩnh lạnh lùng, sẽ nghĩ đến vừa mới hình dạng khó xử ở nhà tắm. Nói ra nói vào, nam nhân này tiếp tục ở bên người nàng càng lâu, tựa như trong đời nàng có dính vết ố, càng lúc càng lan rộng.

"Tôi tính vốn lạc quan, miệng thường luôn nở nụ cười." Hơn nữa sau khi gặp gỡ nàng, tâm tình (tình cảm thầm kín) của hắn không hiểu sao luôn cảm thấy thoải mái thích thú,

"Tây Môn Sóc, ta với anh thương lượng (trao đổi) một việc đi." Hồ Nhi vòng vo đảo tròn con mắt, áp chế tức giận trong lòng, phát ra tiếng nói ôn hòa một ít.

"Em muốn cùng tôi thương lượng?" Ồ, trời muốn sắp tới nơi rồi.

"Tiểu thư có danh y bên người, tên là Bạch Tây Trần, anh cũng từng được hắn chữa trị rồi, hắn là không có bất kỳ bệnh lạ gì có thể làm khó anh ta, cho nên đợi lát nữa anh cần rằng cố nhịn một chút, đau tí liền hết thôi, lại cầu xin Bạch đại phu đích thân đem anh đón trở về, từ nay về sau chúng ta lập tức nước giếng không phạm nước sông....."

Ngay khi nói xong, tay trái của nàng không quên để lại chỗ tay kia của hắn bị khóa cùng với nàng

"Này —" Không nghĩ tới nàng thực sự dám làm thế!

"Sẽ không đau nhiều đâu!" Nàng hiêm khi mở miệng cười với hắn, cười đến giống như hoa anh túc (cây thuốc phiện) rất xinh đẹp. Theo bản năng, Tây Môn Sóc thấy con dao găm đã sắp hướng cổ tay trái của hắn mà hạ xuống, rất nhanh duỗi tay hướng cần cổ của nàng mà bỏ

Động tác của hắn luôn nhanh và chính xác, vừa vịn bỏ vào phía trên huyết mê của nàng.

Nàng còn không kịp mở miệng nói gì, lập tức hai mắt vừa mở, trong tay dao găm rơi xuống keng một tiếng trên mặt đất.

Hắn dễ dàng đỡ được thân thể nàng xụi lơ, mùi hương thơm dịu cũng bay đến mũi.

"Tiểu Hồ Nhi, tôi đối với tay trái của mình còn rất vừa mắt, không muốn cùng nó tách ra a."

Tây Môn Sóc đem nàng đặt ở trên giường, sau đó nằm xuống bên cạnh nàng, hai tròng mắt vẫn không thể dời khỏi khuôn mặt mê man của nàng

Ừm, nàng thực sự càng nhìn càng đáng yêu!

Hồ Nhi chưa từng có gặp qua loại nam nhân da mặt dày giống như Tây Môn Sóc. Tối qua hắn thế nhưng đem nàng bỏ bất tỉnh, sáng nay lại vẫn cười vui gọi nàng rời giường ăn sáng! Quá đáng!

Hồ Nhi phát hiện bản thân mình sau khi gặp hắn, tâm tình luôn phập phồng, không có một khắc (một phần tư giờ) nào bình tĩnh để suy nghĩ.

Mà Tây Môn Sóc lại giống như cũ, thừa cơ hội một chút lập tức cùng nàng khua môi múa mép (ba hoa, khoác lác).

Nàng đoán, ngày nào đó hắn thực sự "chết đi", miệng hắn vẫn sẽ không ngừng nói líu ríu, tỏ vẻ hắn đã từng tới trên đời một lúc.

Líu ríu thì cứ líu ríu đi, nhưng là hắn há mồm rồi cũng không biết tốt xấu, nàng nói một câu, hắn liền đáp lại một câu, mà mỗi câu hắn nói, gần xanh trên trán nàng lập tức nổi lên một cái, nói có hai câu mà chia ra hai vệt mặt, đến lúc trong lòng nàng tràn đầy tức giận, liền bắt đầu cùng hắn động tay.

Biết rõ nàng đánh không lại hắn, lại luôn cùng hắn đấu võ, bởi vì nàng chỉ nổi giận thôi! Miệng của nàng chính là vụng về, không giống như các tỷ tỷ miệng lưỡi sắc bén, nàng chỉ biết rộng to giọng ngăn lại, sau đó ra tay lấy lại công bằng. Cùng hắn nhiều lời chẳng ích lợi gì, nhưng ngay cả quyền cước nàng đều thua bởi hắn, thật sự là nỗi nhục của nàng a!

Cho nên, sáng nay nàng nghĩ rồi lại nghĩ, không nên tiếp tục để cho tên đề tiện này ở lại bên cạnh nữa, nàng phải làm một cái gì đó.

Bọn họ đều nói bộ còng tay này người thường không thể mở ra, như vậy nàng phải đi tìm thợ nổi danh khéo léo nhất mở giùm ra thì thật tốt!

Sau khi ăn xong một chút bữa sáng, Hồ Nhi nhắc kệ Tây Môn Sóc có đồng ý hay không, lập tức kéo hắn đi ra ngoài.

Vừa ra đến ngoài đường, hai người vì che giấu bộ công tay kia, đành phải sánh vai đi cùng một chỗ.

Cũng bởi vì bọn họ khóa cùng một chỗ, nàng không thể không mặc vào loại xiêm y nhẹ nhàng của cô nương gia, dùng tay áo dài che khuất bộ công tay thật tốt.

Đáng chết! Nàng có chút không thích nghi được ánh mắt người khác.

Dù sao Hồ Nhi nàng ở Trần Châu thành cũng coi như có chút tiếng tăm, đáng chết là có một người nam nhân sát bên người, nàng lại mặc áo xuân lộ ra rất nhiều da thịt, mặc kệ cúi đầu như thế nào đều thực chọc cho người nhìn chăm chú.

"Tôi thật hứng thú khi em hẹn tôi đi dạo một chút, nhưng là..." Tây Môn Sóc không vui nhìn ra bốn phía. "Tôi còn thích ở riêng với em."

Nàng liếc mắt nhìn nghiêng hắn một cái, giữ yên vẻ mặt tiếng nói lấy tay phải đụng vô hông của hắn một chút, giọng nói lạnh lùng: "Câm miệng, ta hôm nay không muốn cùng anh nói chuyện."

"Tiểu Hồ Nhi, em đừng sinh tức giận tôi tôi hôm qua chứ." Hắn lại lộ ra nụ cười tà mị (xấu xa). "Tôi cũng không phải cố ý nhìn lên em tắm rửa, cũng không phải....."

"Anh có tin hay không nếu anh nói nữa, ta trước sẽ bóp cái miệng dơ bẩn của anh!" Trờ ơ, hắn ồn ào hết sức, âm ỷ đến nỗi nàng cũng không muốn để ý đến hắn nữa!

Tây Môn Sóc huyết sáo, thấy sắc mặt nàng thực sự rất khó coi, đành phải tạm thời ngậm miệng lại.

Trong chốc lát sau, hai người đi vào nhà thợ khéo trong thành.

Nhà thợ khéo có tiếng lừng danh, nghe nói trên đời này không có nhà thợ khéo mà thợ khóa không mở được khóa, vấn đề về các loại khóa cùng chìa khóa đều không làm khó được bọn họ. Nay lão bản (chủ tiệm) tuổi tác đã cao, không trông nom công việc nữa, mà giao cho vài nữ tử của hắn phụ trách sinh ý của cửa tiệm, nghe nói bọn họ trò giỏi hơn thầy, thậm chí không ai có thể phá giải được cơ quan bên trong mộ cổ của đế vương. Hai người vừa đi vào cửa tiệm, thợ khéo thiên kim lập tức tiến lên nghênh đón.

"Cô nương, xin hỏi là muốn mua khóa hòm, hay là"

"Ta muốn mở khóa." Hồ Nhi duỗi tay đưa đến trước mặt thợ khéo thiên kim.

Thợ khéo thiên kim nghiêng đầu nhìn nhìn, lại nhìn xem ổ khóa của công tay, cuối cùng mặt lộ vẻ ngượng ngịu.

"Bộ công tay này ..."

"Sắt này ngàn năm hàn mới đúc xong, không có cái chìa khóa là tuyệt đối đập không ra." Tây Môn Sóc vừa thấy mỹ nhân, liền nhịn không được tự mình mở miệng.

Hồ Nhi liếc mắt trừng hắn một cái. Hắn thích lắm mồm a!

"Đúng vậy, hơn nữa chỗ cơ quan khóa rất tinh xảo, cần chút thời gian mới có cách mở ra được." Thợ khéo thiên kim gật gật đầu nói.

"Mặc kệ cần thời gian bao lâu, xin hãy giúp ta mở ra." Hồ Nhi vẻ mặt kiên quyết nói. Nàng nhất định phải thoát khỏi xú nam nhân này!

"Tiểu Hồ Nhi, thì ra em dẫn tôi tới chỗ này, là vội vã muốn đá tôi đi?" Vẻ mặt Tây Môn Sóc rất đau lòng, biểu tình rất khổ sở.

"Anh còn diễn cơ đấy!" Nàng trừng mắt liếc nhìn hắn một cái, không nghĩ lại cùng hắn lắm chuyện ở trước mặt người xa lạ.

"Tôi nói thật, cùng em ở chung nhà, chúng ta ăn cơm, ngủ, ngay cả tắm rửa cũng cùng nhau....."

"Câm miệng!" Thấy hắn vẫn nói không dứt, Hồ Nhi vội vàng đưa hắn kéo ra bên ngoài. "Thật có lỗi, ta hôm khác lại đến."

Hai người như là vừa diễn trò khôi hài, Hồ Nhi da mặt mỏng, mặt gần như một màu đỏ đến tận tai.

"Tiểu Hồ Nhi, tôi nói thật, nếu có ngày chúng ta thực sự xa nhau, tôi sẽ rất nhớ em..." Giọng nói Tây Môn Sóc vô cùng dịu dàng, con ngươi đen còn thật sự nhìn nàng.

Nhưng Hồ Nhi lại ngược mắt oán hận trừng hắn.

"Tây Môn Sóc, anh đừng có quá quắt!" Nàng kéo hắn vào trong một ngõ nhỏ, chỉ vào mũi hắn bắt đầu mắng. "Anh đừng cho là ta cùng cô nương khác giống nhau, nhìn thấy anh đầu óc liền choáng váng!"

"Em chính là cùng các cô nương kia khác nhau, mới hấp dẫn ánh mắt của tôi." Ánh mắt hắn thật chân thành. Nhưng mà ngày thường hắn quen thói cà lơ phất phơ, bởi vậy nàng cho rằng hắn chỉ nói hươu nói vượn. "Hừ! Anh đừng mong chinh được ta!" Hồ Nhi tức giận thật sự.

"Anh là vị hôn phu của tiểu thư, sao lại nói với ta những lời như vậy? Ta cho anh biết, ta rất chán ghét anh!"

Nói xong rồi, nàng liền bắt đầu cất bước rời đi, chẳng dè hấn như quả núi bất động, nàng lại bị kéo lại.

"Cho dù tôi là ai, tôi chỉ muốn trở thành Tây Môn Sóc của em." Khóe miệng hấn vẫn cười, cười đến đầy mê hoặc.

Chính là, Hồ Nhi như là đầu óc rất ngốc nghếch, cho rằng câu nói của hấn không có chỗ

nào có thể tin, chỉ cảm thấy hấn thật nhàm chán, luôn lấy nàng ra làm trò cười thôi.

"Anh có đi hay không hả?" Nàng không đáp lại lời nói của hấn, chỉ là lạnh lùng hỏi.

Hấn bắt đầu đi nhún vai, đành phải di chuyển hai chân.

Ai nha nha, không nghĩ tới Tây Môn Sóc hấn ở trước mặt nữ nhân luôn bách chiến bách thắng (đánh đâu thắng đó), ai ngờ ở trên người Hồ Nhi lại bị đá văng! Thật sự là đau khổ nha!

Rõ ràng là càng nhìn càng thấy ghét, vì sao bỗng nhiên từ lúc nào, mỗi lần nhìn thấy hấn cảm giác sẽ khó hiểu một ít vậy?

Từ lúc Tây Môn Sóc ở trên đường cùng nàng nói những lời quái lạ kia, toàn bộ đầu óc Hồ Nhi giống như trở nên rất lộn xộn.

Chỉ cần vừa nhìn hấn thôi, sẽ nhớ tới một câu kia của hấn — cho dù tôi là ai, tôi chỉ muốn trở thành Tây Môn Sóc của em

Những lời này là ý gì chứ? Cái miệng hấn đáng bị coi thường, chỉ cần đối mặt với cô nương già, hấn đều múa mép khua môi như vậy ư?

Nếu nói nàng không có bị hấn ảnh hưởng là gạt người

Hai người sớm chiều ở chung, và mặt hấn luôn cười cười, hơn nữa nàng còn chưa từng gặp qua bộ dáng hấn lúc tức giận, ngay cả khi nàng tức giận, còn có thể đùa giỡn nàng như thế. Ngày đó trước khi quay về Tục Hương Lâu, Tây Môn Sóc mua một miếng ngọc bội ở trên đường đưa nàng, là miếng ngọc hình con mèo. Hấn nói, nàng tuy tên là Hồ Nhi, nhưng là hấn cảm thấy nàng giống con mèo hơn, cho nên đưa cái này cho nàng.

Nàng nên xem thường cái gì hấn đưa mới phải, ấy thế mà nàng giống như bị trúng tà, nhận lấy ngọc bội, còn làm cho hấn giúp nàng đeo ở lên gáy nữa.

Này Hai người bọn họ trong lúc đó giống như càng lúc càng không đơn giản.

Hấn là vị hôn phu của tiểu thư a! Thân phận của hấn, nàng chưa từng quên đi.

Nhưng Hồ Nhi đầu cùng tâm tư đều đơn giản, nàng thực sự không hiểu tiểu thư cùng Tây Môn Sóc rốt cuộc nghĩ cái gì.

Nếu như bọn họ định một ngày thành thân, vì sao tiểu thư sẽ mặc kệ hấn cùng nàng ở chung đây?

Kỳ lạ, nàng thực sự nghĩ không ra.

Mà gần đây, hấn cũng trở nên khác thường.

Hồ Nhi trộm đưa mắt liếc Tây Môn Sóc một cái, hấn vẫn ở trước cửa sổ dựa vào, ban đêm gió lạnh thổi, uống rượu Hoa Túy làm ra. Kỳ thật ... Nàng với hấn một chút cũng không biết chi. Nàng chỉ biết danh tính (họ tên) của hấn, biết hấn là thiếu trang chủ Tây Môn sơn trang, còn biết hấn là vị hôn phu của tiểu thư, chuyện khác của hấn, nàng đều hoàn toàn mù tịt.

"Muốn uống một ly không?" Tây Môn Sóc đột nhiên quay đầu, đem cả cái chén đến trước mặt nàng hỏi.

Hồ Nhi lắc đầu, với mấy loại rượu này không có hứng thú. "Không cần."

"Em sợ là sau khi say em có khả năng loạn tính (mất lý trí) sao?" Hấn lấy giọng nói giỡn hỏi.

Nàng khép nhanh lông mày. "Đối với anh á? Hừ, ta thà rằng không cần."

"Tôi đối với em mà nói, thực sự không có hấp dẫn như vậy sao? Hấn lại làm vẻ mặt buồn bã, đem khuôn mặt đẹp chuyển qua trước mắt nàng .

Hấn nhìn như có say chút ít, song đầu óc vẫn là tỉnh táo.

Ừm, mặc kệ nàng xem hấn ra sao, nàng vẫn là làm cho hấn khó dời ánh mắt.

Hấn rốt cục hiểu được vì sao, từ lúc hôn mê đến sau khi tỉnh lại, liền hướng Hoa Lưu Ly yêu cầu gặp mặt Hồ Nhi, bởi vì nàng thật sự rất khác. Nàng không phải là đặc biệt xinh đẹp, ánh mắt có khí khái, hai tròng mắt sáng rực, khóe môi đầy đặn. Nhưng là bên trong mắt luôn tản ra sức sống mãnh liệt, làm cho hấn rất muốn tìm hiểu cuộc sống của nàng đặc sắc đến cỡ nào, làm cho nàng mỗi ngày đều dùng không hết tinh lực (tinh thần sức lực).

Kết quả, cuộc sống nàng cũng quá bình thường.

Nhưng là, nàng cùng cô nương gia bình thường không giống nhau, nàng có ý nghĩ của riêng mình, muốn làm cái gì liền dừng cảm tiến tới. Mới không có bao lâu, hân đối nàng đã có một tia động lòng.

"Anh không phải không có hấp dẫn." Hồ Nhi cắn cắn môi, cuối cùng quyết định nhìn thẳng con người đen nóng bỏng của hân. "Anh chỉ là đem hấp dẫn dùng sai ở trên người ta thôi."

"Phải không?" Tây Sóc cảm thấy những lời này của nàng rất có ý tứ. "Ý em nói là, em đối với tôi một chút cảm giác cũng không có sao?"

"Có, ta đối với anh có cảm giác chứ." Nàng lạnh lùng hừ một tiếng.

"Há? Cảm giác gì cơ?" Hân vẽ mặt mong chờ.

"Là loại cảm giác muốn đào cái hố rồi đem anh chôn đó!" Hừ, lấp cho đầy sau đó dùng sức đạp nắm đất mấy đá, hy vọng hân có thể rơi xuống mấy tầng địa ngục.

Hân cười ha ha vài tiếng. "Hồ Nhi, em có biết không, nữ nhân rất thích khẩu thị tâm phi (lòng nghĩ thế này miệng nói thế kia)?"

"Vậy anh có biết không, anh kỳ thật rất thích lật ngược phải trái?" Cùng hân ở chung một khoảng thời gian, nàng cũng biết nhanh mồm nhanh miệng, tóm lại không thể ngây thơ dễ bị lừa gạt

"Vậy em dám đánh cuộc với tôi không?" Hân buông ly rượu, tròn xoe mắt cười nói: "Nếu em thắng, tôi sẽ không làm phiền em nữa, chúng ta cùng đến Hoa cô nương hỏi chia khóa, thả tự do cho em."

"Thật chứ?"

"Một lời đã nói ra, sẽ không thay đổi."

"Đánh cuộc gì?" Nàng bắt đầu nóng lòng muốn thử chút.

"Tôi cá là kỳ thật trong lòng em đối tôi cũng có một ít ý nghĩa." Tây Môn Sóc duỗi tay nâng cằm của nàng lên, khoe miệng khê nhếch.

"Dùng cái gì chứng minh?" Hồ Nhi hít một hơi thật sâu, che đi rung động bất chợt trong đầu kia. "Nếu em đối tôi không có cảm giác gì, em hân là dám hôn tôi...."

"Anh đây là chiếm tiện nghi của ta?" Nàng đánh gãy lời của hân, cái miệng nhỏ nhắn tức giận nâng lên, không quên biểu thị sự xem thường hân.

"Nếu em thực sự đối tôi không có cảm giác, khi em hôn tôi, tôi sẽ biết tình cảm bên trong cái hôn của em, không có tình cảm thì hôn lạnh nhạt, như là hôn một tảng đá vậy." Hân không ý tốt lấy lý do như vậy thuyết phục nàng. "Huống chi chỉ là một cái hôn, đến lúc đó em thắng, không phải như em mong muốn sao? Không phải trước giờ em luôn tự tin tràn đầy sao?"

Hồ Nhi hướng về phía con người đen sâu lường được của hân, trong đầu tất cả đều do hân giật dây.

Đúng vậy, nếu nàng nếu nàng thực sự đối hân không có cảm giác gì, hôn một lần, hai lần hoặc là hơn trăm lần đều không có sao đi?

Nàng sao lại muốn từ bỏ cơ hội tốt này chứ? Chỉ cần hôn hân một lần, có thể đổi lấy tự do say này, đáng giá!

"Được." Nàng quyết định cùng hân đánh cuộc. Hôn, chẳng qua là miệng với miệng chạm vào vào một chút, có gì phải sợ?

Không sợ, cùng hân làm!

Bạn đang đọc truyện *Dẫn Sói Vào Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Trước lúc nọ hôn bắt đầu, trong lòng Hồ Nhi bất an không yên. Nàng không rõ vì sao chỉ là một cái hôn, lại khiến cho cả người nàng run rẩy, hơn nữa, nhìn mặt của hân, nàng bỗng nghĩ đến hình ảnh có một lần hân đột nhiên hôn nàng.

Cái loại cảm giác ấy lại quay trở lại, cái lưỡi linh hoạt mềm mại ẩm ướt của hân chui vào miệng vào răng của nàng

Tây Môn Sóc nhìn nàng im lặng do dự, cũng không lên tiếng phá vỡ không khí tốt đẹp này

Hắn biết nàng đang khó chấp nhận, nụ hôn với nàng mà nói kỳ thật vô cùng quý giá.

Vì thế, hắn chủ động đưa môi mỏng ra trước, hôn lên môi đầy đặn mềm mại của nàng.

Một lần nếm vị ngọt của nàng, hắn vẫn nhớ mãi không quên. Ngây ngô của nàng, phản ứng sau đó của nàng, tất cả đều trở nên khiêu khích dẫn dụ tiếng lòng của hắn. Hồ Nhi không thể ngờ hắn thế nhưng đưa môi dán lên, thật sự dọa nàng giật mình, chỉ có thể mở to mắt đẹp nhìn hắn.

Đôi mắt hắn có vẻ như đang cười, cùng với một tia khiêu khích, giống như nói cho nàng, nếu bây giờ nàng rời đi môi hắn, như vậy trận đánh cuộc này là nàng thua.

Nàng không thua đâu, mày khép lại, cái miệng nhỏ nhắn bắt đầu mở to, học theo hôn môi hắn thật mạnh.

Chính là nàng quá ngây thơ, hôn là, không phải chỉ có miệng chạm miệng mà thôi.

Đầu lưỡi nóng bỏng của hắn cạy ra cái miệng thơm mùi đàn hương của nàng, giống như trước, nhanh nhẹn chui vào, hút chất ngọt trong miệng nàng.

Hắn còn tham lam muốn quần lấy lưỡi của nàng, như là đuổi theo nàng, một chút cũng không cảm thấy chán.

Nàng còn rất ngây ngô, đối với theo đuổi của hắn, nàng chỉ có thể lựa chọn né tránh, nhưng là khoảng trống trong miệng nàng thật sự quá nhỏ, vẫn là đang cùng lưỡi hắn cọ xát lẫn nhau.

Lưỡi cùng lưỡi chạm vào, làm cho nàng như muốn nổi da gà, như là có con kiến chui vào trong miệng nàng mà bò, cũng nhanh như một con rắn, vươn tới đầu lưỡi, trượt đến đáy lưỡi, lại chui vào hàm răng phía trên đầu lưỡi của nàng. Nụ hôn của hắn từ chậm rãi trở nên gấp gáp, còn cố ý đem đầu lưỡi từ trong miệng nàng mà rời đi, về lại môi nàng, có vẻ rất lưu luyến.

Nàng nghĩ đến như vậy là đã xong, nhưng hắn vẫn chưa chịu buông ra, lại áp chế cái eo thon nàng, làm cho hai người dán sát vào nhau.

Ánh trăng trắng bạc từ cửa sổ nhẹ nhàng tràn vào, dừng lại trên thân thể của hai người, chiếu rọi đáng vẻ đắm đuối say mê của bọn họ.

Hồ Nhi giống một con hồ nhỏ bị dụ bắt vào lồng, mặc cho Tây Môn Sóc ôm hôn.

Hai người đang lúc cùng nhau hưởng thụ cảm giác ngọt ngào, thì đột nhiên cửa bị đá tung ra, tại chỗ hai cánh cửa có vô số mảnh gỗ lớn nhỏ không đều.

Hồ Nhi cùng Tây Môn Sóc bị tiếng động vang dội làm cho hoàn hồn, cùng nhìn lên hướng cửa.

Đứng ở cửa là một nữ tử mặc áo đen, dưới ngọn đèn mờ nhạt, á hơi để lộ vai, trên đầu quấn một búi tóc nhỏ, váy dài phủ tới đùi, vô cùng đặc biệt. Người nữ tử này chừng hơn bốn mươi tuổi, trên mặt trang điểm xinh đẹp, vẻ ngoài cùng khí khách đều mười phần. "Con rể, bản cung rốt cục tìm thấy người rồi." Nữ tử phong lưu tao nhã tự mình thăm hỏi, ngay lúc đó toan tính đến tới hình thành, nụ cười sâu kín mà tàn ác.

"Độc hậu!" Tây Môn Sóc vừa thấy á, vội vàng đem Hồ Nhi che chở ở sau người. "Bà"

"Thì ra nhà ngươi trốn đến tận nơi này rồi, khó trách bản cung tìm không được ngươi." Độc hậu cười lạnh vài tiếng.

"Nếu không phải nghe nói ngươi có vị hôn thê ở thành Trần Châu, chi sợ cũng gặp không được ngươi."

"Bà ..." Ánh mắt hắn khép nhanh lại. Tuy rằng hắn tập võ từ nhỏ, nhưng xem trước mặt cùng với Độc hậu, á phóng độc tới cũng nhanh, hắn mà ra tay so ra còn kém xa.

Hồ Nhi có chút ngây ngốc, hết nhìn Tây Môn Sóc, lại nhìn nữ tử hắn gọi là Độc hậu

Nữ nhân này gọi hắn là con rể? Chuyện gì xảy ra vậy chứ?

"Bà là ai? Lại dám chạy đến đây để giương oai!" Hồ Nhi nhin không được, từng bước tiến lên chỉ vào mũi của Độc hậu kêu lên.

"Tiểu nha đầu, thực ra ngươi tính thế nào hả?" Độc hậu cười lạnh một tiếng, chậm rãi đi đến trước mặt bọn họ. "Bản cung hôm nay là tới mang nhà ngươi về, mau theo bản cung trở về, cùng Diêm Vương công chúa thành thân."

"Độc hậu, tôi nói rồi tôi sẽ không thành thân cùng công chúa." Hắn lại đem Hồ Nhi lôi kéo ra sau, sợ nàng bị Độc hậu ra tay hạ độc.

"Lần trước ngươi bị bản cung giáo huấn còn chưa đủ ư?" Độc hậu bước từng bước đến gần hắn. "Đừng tưởng rằng bản cung coi trọng ngươi làm rể hiền, ngươi liền khiêu khích tiếp tính nhẫn nại của bản cung."

"Tôi đã nói rồi, xem như tôi có chết, cũng sẽ không lấy Diêm môn công chúa làm vợ." Tây Môn Sóc từ nhỏ đã sống ngang ngược, đến mức không ai có thể bắt buộc hắn làm một chuyện gì.

"Thật không biết phân biệt!" Độc hậu vung tay áo, cặp mắt phượng dài hẹp kia căm tức nhìn hắn. "Bản cung muốn nhà ngươi lấy công chúa, là để bù lại việc cha ngươi gây lầm lỗi với bản cung!"

"Cha tôi là cha tôi." Bản thân hẳn tính thẳng thắn, trong lòng không hề e ngại. "Tôi đã nói rồi, tôi tình nguyện để bà giết tôi, cũng sẽ không trở thành công cụ cho bà hoàn thành tâm nguyện đâu!"

"Hừ!" Độc hậu hừ một tiếng, môi nhếch lên lạnh lùng, ánh mắt đen tối chuyển hướng sang Hồ Nhi. Xưa nay Tây Môn Sóc luôn làm bộ đáng không chút nào e ngại, trước kia cùng ả nói chuyện với nhau, nói chưa đến vài câu là bắt đầu đánh nhau, nhưng là hôm nay lại liên tiếp lui về phía sau. Hẳn có vẻ tâm thần không yên, giống như cổ tim sơ hở của ả, đợi cơ hội tốt là bỏ chạy.

Ha ha, ả tìm hấn lâu như vậy, làm sao có thể lại để cho hấn như con cá lọt lưới chứ?

Độc hậu là người khôn khéo, thật lâu cũng không thấy hấn ra chiêu nào, đem vị cô nương kia bảo vệ ở phía sau đầu, lại bắt gặp tay của hai người bọn họ bị khóa cùng một chỗ, lập tức phát hiện ra không bình thường.

"Bản cung đời này hận nhất chính là nam nhân thiếu dứt khoát! Mà ngươi, quả nhiên giống hệt cha ngươi; Thế nhưng mạng công chúa của bản cung cùng nữ tử kia dây dưa với nhau ư?" Độc hậu mắt lộ ra sát khí (muốn giết người), tay phải ở trong tay áo đang rục rịch.

"Chuyện không liên quan tới nàng ấy." Hấn biết Độc hậu thủ đoạn độc ác, nghĩ rằng cho dù hấn có thực lực cùng ả bất phân thắng bại, nhưng hiện tại hấn cùng với Hồ Nhi cùng khóa một chỗ, sợ Hồ Nhi sẽ bị liên lụy.

Nói gì thì Độc hậu cũng xuất thân từ Miêu tộc Diêm Vương môn, am hiểu cách dùng độc của môn phái, đao kiếm dễ tránh, ám tiễn (đánh lén) khó phòng, lần trước hấn chính là quá mức sơ ý, không cẩn thận bị ả hạ độc làm bị thương.

Độc hậu không kiên nhẫn nghe hấn giải thích, phút chốc bàn tay hướng trên mặt hấn phóng ra một viên Linh Đang, tiếp theo mười móng tay cong lên, hướng trước mặt hấn mà đánh tới. Hấn thấy uy lực gọi hồn của Linh Đang đang vurun ra, lấy tay phải ngăn cản thế công của Độc hậu. "Con rết, bản cung cho ngươi một cơ hội nữa, ngươi có bằng lòng cùng bản cung quay về không?" Thân thủ của Độc hậu nhanh gọn, né tránh từng cái chưởng của hấn

"Tôi sẽ không theo bà đi."

"Tốt lắm" Độc hậu đỡ tay phải của hấn, từ bên hông lôi ra một cái ống trúc, định đổ vào trong miệng hấn.

Tây Môn Sóc mặc dù có thể né tránh thế công của Độc hậu, nhưng rõ ràng cũng mới đến đây là thôi, sau đó Độc hậu phát hiện hấn có chút phân tâm, vì thế tay kia bỗng nhiên đánh về phía ngực của Hồ Nhi.

Hồ Nhi vô công căn bản non nớt, một chưởng này làm cho nàng há miệng phun ra máu, rồi Độc hậu lại xoay người, kéo tóc của nàng.

"Hồ Nhi!"

Tây Môn Sóc thấy thế, tiến lên ngăn cản, Độc hậu vurun một tay ra, lấy Hồ Nhi làm lá chắn phòng thân, trên căn bản không thể nào động vào ả dù là một sợi lông. Động tác của Độc hậu liên mạch lưu loát, rồi từ trong ống trúc đổ ra một con trùng nhỏ ngộ ngậy màu đen. "Nếu nhà ngươi không muốn ta giết nàng ta thì lập tức nuốt vào đi!" Độc hậu giữ lấy hai bên Hồ Nhi, uy hiếp hấn nói.

"Sau đó theo ta trở về cùng Diêm Vương môn công chúa thành thân."

"Không..... Không cần!" Hồ Nhi bị thương, khoe miệng tràn ra tơ máu, vẫn vội vã mở miệng.

"Ngươi câm miệng!" Độc hậu giữ chặt cổ họng của Hồ Nhi, muốn nàng im lặng. "Nhà ngươi có nuốt hay không? Không nuốt, ta lập tức bẻ gãy cổ của nàng ta."

"Bà đừng tổn thương nàng, tôi nuốt!" Tây Môn Sóc vội vàng quát.

Độc hậu khoe miệng nhếch lên cười gian ác, đem con trùng độc kia bỏ vào trong tay hấn.

Hồ Nhi bị Độc hậu dùng chút sức giữ chặt ở cổ họng của nàng, nên lập tức cự quậy, đáng tiếc nàng không kịp ngăn Tây Môn Sóc há miệng nuốt con trùng kia, vì thế nàng không chút nghĩ ngợi, xông tới trước hôn lên môi của hấn.

Nàng thừa dịp lúc hấn kinh ngạc, đầu lưỡi thò vào trong miệng của hấn, đưa con trùng trong miệng hấn cuốn vào nơi miệng của mình, sau đó nuốt vào bụng. Nàng không biết đây là con trùng gì, nhưng Tây Môn Sóc là vị hôn phu của tiểu thư, tiểu thư giao cho nàng bảo hộ hấn, nàng không thể để hấn cứ vậy bị Độc hậu bắt đi. Cho dù bây giờ nàng nuốt vào độc dược, nàng cũng tình nguyện thay hấn chịu tội.

"Hồ Nhi —" Tây Môn Sóc không kịp ngăn cản. "Không!"

"Xú nha đầu!" Độc hậu không ngờ tới kế hoạch tự nhiên bị tên Trình Giáo Kim phá hỏng, tức giận đến mức muốn xuống tay với nàng, may mắn Tây Môn Sóc đã cảnh giác sẵn, ráo riết đem Hồ Nhi che chở bên trong ngực.

"Độc hậu!" Tây Môn Sóc nổi giận gầm lên một tiếng. "Nó rốt cuộc là cái gì?"

"Hừ, bản cung sao phải cho ngươi biết chứ?"

Độc hậu nhìn Tây Môn Sóc mang theo bộ dáng lo lắng kia, nghĩ rằng, xem ra kế hoạch đã muốn thay đổi.

Vì thế à lại đe dọa nói, "Nếu nhà ngươi muốn cứu nàng ta, trong vòng bảy ngày ngoan ngoãn tới Diêm Vương môn, bản cung tất sẽ nói cho ngươi, nếu không, nhà ngươi chờ nhặt xác nàng ta đi!" Dù sao mục đích của ả cũng chỉ là muốn Tây Môn Sóc làm rề hiên của ả thôi.

Nói xong, Độc hậu liền tiến tới đẩy cửa sổ, sau đó giống như bóng đen, nhảy ra khỏi cửa sổ, sử dụng khinh công, lập tức biến mất trong đêm tối. Tây Môn Sóc đỡ được thân thể mềm oặt của Hồ Nhi, chỉ thấy miệng nàng đầy những máu. "Hồ Nhi?"

"A.... Ủ... " Nàng lại nôn tiếp một ngụm máu đen. "Ta..."

Nàng còn chưa nói hết, liền ngất đi.

Trong phòng đông đúc người.

"Hồ Nhi bị sao vậy?" Hoa Túy là người mở miệng nói chuyện, thái độ của nàng cùng mọi người trong phòng giống nhau, rất lo lắng.

"Tại sao có thể như vậy?" Ngân Bảo xúc động cổ nhin nhin không mắng chửi người, liên tục nhìn chăm chăm về phía giường.

"Hồ Nhi không việc gì chứ?" Luyến Hi cũng sốt ruột đến độ như kiến bò trên chảo nóng.

Không chỉ có Tây Môn Sóc ở bên cạnh Hồ Nhi. Hoa Lư Ly nhận được tin, liền vội vã đi vào Tục Hương Lâu, đem ra cái chìa khóa thay bọn họ cời bỏ còng tay. Nhưng là, Tây Môn Sóc vẫn dịu dàng lo lắng không muốn buông tay ra khỏi Hồ Nhi, vẫn ở lại bên cạnh nàng. Đến khi Bạch Tây Trần tới, đã là sau nửa canh giờ.

Trong khoảng thời gian này, Hồ Nhi mơ hồ có chút ý thức, hơn nữa trên người tủa mồ hôi nóng, trên mặt hiện lên màu đỏ ửng thường, tay nhỏ bé vẫn như cũ nắm chặt bàn tay to của Tây Môn Sóc.

Bạch Tây Trần nhanh chóng tới sau đó lập tức bắt mạch cho nàng, cẩn thận quan sát bộ dáng của nàng.

"Ra... Ra ngoài đi....." Hồ Nhi khó khăn lắm mới nói ra một câu, như là đang cố nhin cái gì đó.

"Hồ Nhi....." Nhóm tỷ muội đều thực lo lắng cho nàng, đều đã chạy đến đây.

"Hồ Nhi quan trọng hơn đúng không?" Lông mày Hoa Lư Ly bắt đầu nhíu lại. Nàng ban đầu nghĩ để cho Hồ Nhi ở bên người Tây Môn Sóc, có lẽ sẽ thúc đẩy chuyện tốt, không nghĩ tới chuyện tốt chưa thành, lại làm cho Hồ Nhi rơi vào trong nguy hiểm.

Sau một hồi Bạch Tây Trần mới buông cổ tay Hồ Nhi, vẻ mặt có vẻ khó xử.

"Nàng ấy ..." Chần chờ một lúc, cuối cùng hắn mới nói: "Ngực không bị thương, nhưng là ... Nàng ấy hình như trúng phải thức giục tinh cổ".

"Vậy ngài mau cứu nàng a!" Tây Môn Sóc vội hỏi thúc. "Lần trước ngài có thể giúp tôi giải độc, vậy trên người Hồ Nhi có độc, ngài nhất định cũng có thể giải được."

"Tuy rằng ta có thể giải độc, nhưng ta không có phương pháp khử cổ (là tiêu trừ độc làm hại người) a." Bạch Tây Trần bất đắc dĩ nói. "Cậu nói người làm cho Hồ Nhi bị thương, đến từ Diêm Vương môn, môn phái này bắt nguồn từ Miêu tộc, mà cổ độc của Diêm Vương môn thường là truyền cho nữ không truyền cho nam, mỗi một loại cổ độc cũng khác nhau..."

"Nói trọng điểm (chỗ quan trọng)." Hoa Lư Ly không nhin được xen vào nói.

"À." Giọng nói Bạch Tây Trần rất rõ ràng. "Đơn giản là ta sẽ không giải cổ độc."

"Vậy Hồ Nhi chỉ có thể chờ chết sao?" Nhóm tỷ muội đứng bên sốt ruột hỏi.

"Ta có nghiên cứu chút qua cổ độc, hầu hết cổ độc chính là muốn giày vò, nếu không thể chịu đựng thống khổ tra tấn, sẽ tự đánh gục bản thân, cho nên.... Muốn xem Hồ Nhi có thể chịu được xâm phạm của cổ độc hay không đã. Nhưng mà tình trạng này của nàng ấy Thực sự không tốt để tiêu trừ, nếu không áp chế đúng lúc, cuối cùng có khả năng nàng ta sẽ không chịu nổi."

"Tôi sẽ đi tìm Độc hậu!" Tây Môn Sóc quyết định đến Diêm Vương môn tìm Độc hậu đòi thuốc giải ngay tức khắc.

"Cậu không thể đi!" Bạch Tây Trần nhanh chóng giữ chặt hắn. "Cậu mà đi, Hồ Nhi lập tức thực sự chết chắc rồi."

Những lời này của Bạch Tây Trần làm cho Tây Môn Sóc dừng bước lại, trong hai tròng mắt tràn đầy khó hiểu. "Không phải ngài đã nói nàng ấy sẽ không chết sao?"

"Ai!" Cặp mắt sáng của hắn nhìn quét qua mọi người. "Được rồi, ta và các người hãy thẳng thắn với nhau vậy, thật ra đây là chuyện có thực làm cho người ta thẹn thùng..." Dù sao ở đây đều là nữ tử a, hắn phải nghĩ đến các nàng.

"Nói, trọng, điểm." Hoa Lư Ly đã hết nhẫn nại, giọng đậm ra lạnh lùng nói.

"Hồ Nhi bị thúc giục tình cở nên phải lấy độc trị độc, phải nhờ Diêm Vương môn chế ra thuốc giải cở độc mới có cách cứu nàng ấy. Nhưng mà, thúc giục tình cở này có cái di chứng, là khi phát tác lên, nếu trong vòng ba canh giờ mà không có uống lấy máu huyết, như vậy, người đó chắc chắn chết không nghi ngờ."

"Máu huyết?"

"Đây là cách mà nữ tử của Diêm Vương môn dùng cở độc để khống chế tình lang, bình thường các nàng sau khi hạ cở với nam tử, lợi dụng uống máu chân tay, sau khi uống vào miệng một lần, lần sau phải cùng người uống máu, nếu không cở trùng trong cơ thể vẫn như cũ lên cao, gãy vỡ đến chết." Bạch Tây Trần nhìn Hồ Nhi không ngừng nóng lên, bộ dáng toát mồ hôi, biết nàng đang cở nên thống khổ trong cơ thể.

"Còn Hồ Nhi thì sao? Cho nàng ấy uống máu là được ư?" Tây Môn Sóc không chút do dự xắn lên tay áo lập tức muốn tiến lên cắt cổ tay cho nàng uống máu.

"Cổ bên trong người nữ tử thì có vẻ rắc rối một ít." Bạch Tây Trần mặt lộ vẻ khó khăn. "Huynh đệ, đến đây." Hắn đưa cánh tay đặt lên vai Tây Môn Sóc, đi đến một góc lặng lẽ nói rõ.

Một hồi lâu sau, Tây Môn Sóc mới đi lại bên giường, rồi mắt nhìn các nữ nhân ở đây, giọng lạnh lùng nói: "Ra ngoài đi"

"Cái gì a?" Nhóm tỷ muội không khỏi giật dỗi, nam nhân này dựa vào cái gì mà dám đuổi các nàng đi?

"Chuyện của Hồ Nhi chưa có cách nào giải quyết."

Hoa Lư Ly lẳng lẳng liếc mắt nhìn quét qua mọi người một cái, phát hiện Bạch Tây Trần hướng nàng nhún nhún vai, cuối cùng nàng nhẹ giọng hỏi: "Ngài tán thành Tây Môn Sóc làm như vậy?"

"Ta chỉ là cho hắn tự lựa chọn thôi."

"Ừm." Hoa Lư Ly thấy Tây Môn Sóc đã chọn ở lại, vì thế mới muốn ba tỷ muội kia rời đi.

"Nếu muốn cứu Hồ Nhi, hãy kiên nhẫn chờ ở ông trời, nếu không, đêm nay chúng ta chỉ có thể nhìn nàng ấy bỏ chúng ta đi." Nàng chậm rãi rời khỏi phòng, mà ba tỷ muội kia thấy chủ tử nhân nhả rời đi, Bạch Tây Trần lại không ngừng hướng các nàng cam đoan, cuối cùng mới chịu theo hắn rời đi.

Tây Môn Sóc đi đến khóa cửa phòng lại, rồi trở về bên giường.

"Không..... Không cần..... Anh đi ra ngoài.... Đi ra ngoài đi..." Hồ Nhi cắn răng, thống khổ đang tra tấn trong cơ thể nàng.

"Tôi sẽ không đi, Hồ Nhi."

Hắn muốn cứu nàng!

"Hồ Nhi, em không cần chịu thêm nữa, nơi này chỉ có hai chúng ta." Tây Môn Sóc tiến lên, đem chăn trên người nàng kéo ra.

Hai tay nàng gắt gao giữ chặt chăn đệm, cố gắng đè nén ngọn lửa đốt cháy dữ dội kia trong cơ thể.

"Không thể....." Nàng cắn răng lắc đầu nói.

"Chuyện tới nước này, không có gì là không thể được." Hắn ngồi trên giường, hai tay cời đi vạt áo của nàng

"Ta có thể nhịn...." Nàng duỗi tay ngăn cản bàn tay to xâm lược của hắn. Nhưng khi nàng vừa chạm đến tay hắn, thân thể không tự chủ run rẩy một chút.

"Ở trước mặt anh không cần phải nhịn." Hắn thô lỗ đem nàng lôi kéo, ôm vào trong lòng. "Là anh không có bảo vệ em thật tốt, lại làm em đỡ thay anh một nạn này. Sáng mai, anh lập tức đi tìm Độc hậu, mà bây giờ, em không cần phải thống khổ như vậy..."

"Ta..." Mặt của nàng đỏ bừng lên, trên trán cũng toát ra rất nhiều giọt mồ hôi. "Ta nóng quá...." Nàng cố nhịn lâu rồi, khi hắn ở bên tai nàng hạ giọng nói lời nhỏ nhẹ, phòng bị của nàng sắp hỏng mất.

Tây Môn Sóc từ chỗ Bạch Tây Trần mới biết được bên trong cơ thể nàng là thúc giục tình cở, thời điểm cở độc phát tác, toàn thân tình dục lên cao, lúc này nam nữ ân ái, nam nhân đem tinh khí (tinh dịch và khí) cho vào trong cơ thể của nàng, mới có thể tạm thời áp chế cở độc lên cao trong cơ thể.

Mà cở trùng này trừ phi lấy độc trị độc, nếu không vĩnh viễn ở mãi trong cơ thể nàng, mà người nam tử duy nhất cùng nàng ân ái, mỗi lúc nàng phát tác đều phải ở đây vài canh giờ thỏa mãn nàng, nếu không nàng lâm vào điên cuồng, thậm chí chảy hết máu mà chết.

Tây Môn Sóc bắt giữ hai vai nàng, hai tròng mắt chăm chăm nhìn mặt nàng đỏ ửng. "Thật khó quá sao?" Hắn yêu thương vuốt hai má của nàng. "Không cần nhịn đâu, anh giúp em."

"Ừm..." Hồ Nhi nhìn khuôn mặt của hắn, giọng so với bình thường trở nên vô cùng mềm mại.

Nàng nhích môi đến, chủ động hôn lấy môi của hắn.

Nàng nhiệt tình khác thường, nếu nói hắn không có động lòng, là gạt người.

Tuy rằng hắn cũng không muốn tại thời điểm này mà chiếm đoạt nàng, động tác của nàng cũng là không tự chủ được, nhưng hắn thà để nàng hận hắn độc ác, cũng không cần nàng phải chịu khổ.

Hắn quyết định hết sức thỏa mãn nàng, bởi vậy hắn từ bị động thành chủ động, so với vừa mới dịu dàng hôn, lúc này đây hôn có vẻ gấp gáp lại rất mãnh liệt.

Đầu lưỡi của nàng cùng lưỡi hắn quấn lấy nhau, hai người ở trong miệng trao đổi nước bọt.

Hồ Nhi vẫn như cũ ngây ngô hôn môi, chỉ hiểu được mút môi của hắn, nhiệt tình hưởng thức nhiệt tình của hắn.

Hắn hôn nàng, đồng thời bàn tay hướng vạt áo của nàng tìm tòi, di chuyển tới bả vai, thuận thể đem vạt áo của nàng hướng bên cạnh rút đi. Xiêm y cởi xuống tới vai của nàng, lộ ra mảng lớn da thịt. Nước da của nàng tuy không trắng nõn như bông tuyết, nhưng cảm giác trắng mịn tinh khiết như ngọc. Tiếp theo, Tây Môn Sóc đưa tay rút từng cái một, đem đai lưng của nàng kéo đi, áo khoác theo đó tuột xuống.

Trên người nàng áo ngực màu hồng nhạt, che đầy đi cảnh đẹp trước ngực.

Hắn cúi đầu nhìn, thấy áo ngực xinh đẹp kia làm trung ra vẻ đẹp hoàn mỹ, cách gắm vóc là bộ ngực đầy đặn tròn trịa, khiến người ta mơ màng.

Vì thế, bàn tay hắn cũng từ cái gáy nhỏ của nàng xuống dọc theo xương quai xanh, đi vào trước ngực của nàng.

Đôi bàn tay hắn cách vài dẹt thật cẩn thận, đầu tiên là lòng bàn tay xoa xoa ở sát bên ngoài ngực tròn, như là còn thật sự xem xét trân bảo xinh đẹp này.

Hồ Nhi đã dần mất hết tính nhẫn nại, khi bàn tay hắn xoa xoa ở sát bên ngoài bộ ngực của nàng, lòng của nàng cũng nện thỉnh thỉnh, thỉnh thỉnh sợ hãi.

“Tây Môn Sóc.....” Nàng gọi tên hắn, nhỏ giọng cầu xin, "Giúp em"

Nàng nóng quá, trong bụng như là có con trùng (sâu bọ) đang cắn nàng, liền ngay cả trong óc của nàng cũng có một con trùng nhỏ, sớm đem lý trí của nàng cắn gần như không còn một mảnh. Nàng hiện tại thậm chí muốn ai ủi của hắn, cái khác, nàng đều không cần. Hắn khê hôn môi nàng, giống như chuồn chuồn lướt nước, sau đó hôn lên cần cổ của nàng, rồi đến xương quai xanh khêu gợi kia, cuối cùng dừng ở trên cái yếm, tìm được mũi nhọn trên bộ ngực, lại hướng bên mũi nhọn trên ngực trắng đầy đặn kia tìm kiếm.

Môi của hắn cách cái yếm hôn nhẹ nhàng hoa hồng bên trong, tiếp theo đưa đầu lưỡi tìm hiểu, ở trên đầu nhọn không ngừng liếm qua lại.

Vài dẹt bởi vì đầu lưỡi hắn liếm qua lại, lay động lên nước bọt của hắn, vòng ẩm ướt kia làm lộ rõ hình dạng của nụ hoa hồng.

Vừa mới liếm không bao lâu, nụ hoa lập tức có vẻ găng gượng, giống như nụ hoa nhỏ run rẩy xinh đẹp.

Mà tay kia của hắn cũng không quên bên kia của bộ ngực, lấy ngón cái cùng ngón trỏ chậm rãi vẽ chuyển động, cũng nhẹ nhàng lôi kéo nụ hoa.

Hắn hôn bên trái xong, lại lấy đầu lưỡi liếm bên phải của bộ ngực, trước mặt bộ ngực mịn màng tươi non tựa như hình tròn mềm mại, hơn nữa tỏa ra mùi thơm. Trong chớp lát, Tây Môn Sóc lại hôn xuống phía dưới thân thể nàng. Trải qua xương sườn hướng xuống khoảng giữa, đi vào rốn, hắn cũng lấy lưỡi khê liếm.

Khê liếm như vậy làm cho Hồ Nhi toàn thân run rẩy, búi tóc của nàng đã lộn xộn, tóc dài sớm rớt trên vai, tăng thêm vẻ quyến rũ cho nàng.

Khi lưỡi của hắn ở trên rốn đảo quanh, bàn tay to cũng rút đi váy của nàng, chỉ còn quần lót.

Toàn thân cao thấp của Hồ Nhi chỉ còn mỗi vài mỏng che đậy, tiếp theo liền bị hắn đẩy ngã ở trên giường, sau đó hai đầu gối của nàng cong lên, tách ra chân dài mảnh khảnh của nàng.

Nàng không có cách nào kháng cự, chỉ có thể tùy ý hắn từng bước một lấy lòng thân thể lửa nóng của nàng.

Hiện tại, duy nhất nàng có thể làm, chính là hưởng thụ Tây Môn Sóc vì nàng mang đến một lần lại một lần sung sướng.

Bạn đang đọc truyện *Dẫn Sói Vào Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Sau khi Tây Môn Sóc tách chân Hồ Nhi ra, đầu tiên là đưa chóp mũi cạ ở trên bắp chân của nàng, sau đó lại nâng đùi của nàng lên, bóng loáng không tỳ vết di chuyển dọc theo bên sườn hướng lên trên. Hắn vừa mới tới gần quần lót, liền ngửi được mùi thơm nữ tính.

Mùi nơi này và mùi phát ra trên người nàng là cùng một mùi, mỗi ngày hắn đều ngửi được mùi thơm hoa nhài.

"Tiểu Hồ Nhi, em thực thơm." Hắn lấy chóp mũi húc nhẹ chân của nàng hỏi.

"Nóng quá....." Nàng mơ màng híp nửa mắt. "Người giống như có lửa"

Hắn nghe nàng yêu kiều, hơn nữa hai tay cũng nhịn không được xoa bóp bầu ngực, như là khát vọng một ít va chạm gây kích thích hơn. Tây Môn Sóc thấy nàng vội vàng không yên như thế, cũng không đùa nàng nữa, quyết định trước hết cho cô trùng trong thân thể nàng ăn uống no rồi tính sau. Hắn rút quần lót của nàng, miệng hoa huyết đã sớm nhiệt tình tiết ra dịch hoa, như dự đồ hắn, muốn hắn tận tình đến tìm kiếm.

Nhưng hắn vẫn sợ làm nàng bị thương, vì thế lấy ngón trỏ vỗ về nhẹ nụ hoa, cựa vào lại ẩm ướt nhiều hơn.

Ngón tay dài của hắn làm nhẹ nhàng, rồi chậm rãi đẩy mạnh.

Vừa tiến vào, đóa hoa kia lập tức tham lam hút lấy, muốn hắn lại tiến sâu hơn nữa.

Thanh âm yêu kiều của Hồ Nhi theo động tác của hắn càng lúc càng ngọt ngào, không giống nàng bình thường hay ngênh ngang, dường như biến đổi thành một cô nương.

"Sóc, em muốn..." Nàng như là người lạc đường bị kiến cản mà lo lắng, thầm nghĩ tìm kiếm một cách nào đó có thể dụ dỗ.

Vì thế nàng nửa ngồi dậy, chủ động rút đi cái yếm trên người, đem hai bên mềm mại của bộ ngực xát lên ngực hắn.

Ngón tay dài của hắn vừa mới kéo ra ngoài, mang theo rất nhiều sợi chỉ bạc vì vui sướng. Nàng tựa như đóa hoa nở rộ, mật hoa không ngừng trào ra từ hoa huyết. Tiếp theo, hắn rút quần đi, chuẩn bị đem cứng rắn to dài dưới thân tiến thẳng vào nơi bí mật chờ đã lâu kia.

"Tiểu Hồ Nhi, anh đến đây." Hai tay hắn ôm thắt lưng nàng, để nàng ngồi cưỡi ở trên đùi của hắn.

Cứng rắn to dài kia đang ngay ngắn ở giữa cánh hoa của nàng, sôi sục phô bày sự dũng mãnh cùng ý đồ.

Hắn thoáng nâng mông đẹp của nàng, một tay còn lại kia đỡ lấy thắt lưng của nàng, để cho đỉnh cứng rắn chạm vào đóa hoa của nàng.

Hồ Nhi cảm giác được cây sắt to lớn nóng rực đang đi vào trong cơ thể, vô cùng tráng kiện (khỏe mạnh, lực lưỡng).

Thô to của hắn dần dần đâm vào, lấy đỉnh dịch nóng trắng mịn kia. Nàng thở mạnh vì kinh ngạc, hắn cứ như vậy đem nam tính đưa vào trong cơ thể của nàng.

Nàng kêu một tiếng rên rỉ, dục vọng nóng rực đang bắt đầu đâm vào đóa hoa của nàng.

Hai tay Tây Môn Sóc giữ chặt thắt lưng của nàng, đâm hướng lên trên đóa hoa mềm mại kia, hắn thậm chí có thể cảm nhận được chỗ sâu trong cơ thể nàng run rẩy.

Thân thể nàng từ từ nóng dần lên, nơi kín đáo ẩm ướt nóng bị cây sắt cứng rắn đâm sâu vào, mỗi một lần hắn đâm thẳng đều dùng sức, vừa vào rồi rút ra, kéo theo vui thích của nàng.

"Đau..." Hai tay của nàng bắt được bờ vai của hắn, đầu ngón tay gần kề giữa da thịt của hắn, mày khép nhanh lại.

"Tiểu Hồ Nhi, em có muốn anh dừng lại không?" Hắn cũng thở dốc càng nhanh hơn, hơi nóng phả vào bên tai của nàng.

Nàng lắc đầu. "Không....."

Toàn thân Hồ Nhi hơi nóng tựa hồ cùng nhau tràn tới bụng, nàng có thể có cảm giác thân thể mình là lửa nóng, thần trí cùng thân thể giống nhau, không nghĩ được gì, chỉ có thể dựa vào bản năng cầu xin hắn.

Trong bụng ngọn lửa càng cháy càng dữ dội, cây sắt lớn ở cánh hoa ra vào liên tục.

Thân thể của nàng theo động tác cao thấp của hắn mà phập phồng, nụ hoa trước ngực cũng đứng thẳng, bởi vì phập phồng mà cùng hắn thân thể cọ xát.

Hồ Nhi rốt cuộc nhịn không được cúi đầu cắn vai hắn một cái.

Tây Môn Sóc mỗi lần đâm vào đều dùng sức, cuối cùng phá tan cách trở cuối cùng kia. Nàng kêu nhỏ một tiếng, đau đớn ở trong cơ thể tràn ra. Làm nàng tỉnh đứng dậy, hắn lập tức đâm sâu hơn, mà hoa huyết của nàng gắt gao hút chặt cây sắt to lớn. "Hồ Nhi, như thế quá nhanh..." Động tác của hắn trở nên mãnh liệt, bắt đầu triển khai tiến lên, bởi vì hắn cần cho nàng ăn uống no, cùng với cô trùng trong cơ thể nàng.

Nhiệt tình của nàng lan nhanh như cỏ dại, theo hắn mạnh mẽ ra vào, khiến cho máu tử nữ cùng dịch hoa đang chảy xuống đệm trên giường.

Hồ Nhi phát ra tiếng ưm, đầu đón chậm chậm rút đi, cảm giác trước chưa từng có như từ từ thay thế đau đón.

Lần đầu tiên nàng hưởng thụ tình dục nam nữ, dưới bụng không ngừng bốc lên, cảm giác khó nhịn như muốn bùng nổ.

Tây Môn Sóc phát hiện chân mày của nàng gần như dần dần giãn ra, biết hiện tại nàng hết đau đón, vì thế lại nâng mông hẹp lên dùng sức hướng lên cao.

Bởi vì hắn va chạm mạnh lại có lực, khiến nàng đông đưa theo dục vọng. Tây Môn Sóc cố ý dùng động tác lại, làm cho nàng trước sau lắc lư thân thể, sau đó phối hợp với nàng, hai người xem ra ăn khớp như thế. Nhụy non tròn ướt bao vây lấy hắn thật sâu, lưng của hắn vọt đến một trận tê dại, khoái cảm đánh úp lại như sóng biển, cùng đưa bọn họ cuốn vào bên trong bể dục.

Hồ Nhi la hét, đóa hoa cũng bắt đầu mãnh liệt co rút lại.

Cao trào làm cho nàng theo bản năng tuôn ra càng nhiều dịch hoa, giữa hai chân của bọn họ nhóp nhép ẩm ướt không thôi.

Hắn cảm giác được nàng run rẩy mãnh liệt, cả hoa huyết bao vây lấy to lớn cũng dồn dập co rút lại, hắn tuôn ra hơi thở mạnh, khoái cảm bắt đầu tụ tập ở ngay trước cứng rắn to lớn.

Hắn gặt gao ôm thắt lưng của nàng, đầu tiên là hết sức nâng thân thể của nàng dậy, tiếp theo lại dùng sức đem nàng ép xuống, làm cho hoa huyết ướt đầm ngấm chặt cứng rắn to lớn của hắn.

Sau đó, hắn phát ra một tiếng gầm nhẹ, nam tính vừa xuyên mạnh vào bên trong đóa hoa của nàng, mằm móng nóng rực bắn nhanh ở trong cơ thể của nàng...

Hồ Nhi giống một con mèo, yếu đuối ở trong lòng Tây Môn Sóc. Hắn ôm nàng, bàn tay to vỗ về nhẹ sợi tóc mềm mại của nàng. Nàng phát ra một hồi yêu kiều, nghỉ ngơi một lúc lâu sau mới mở mắt đẹp. Thân thể nàng trần truồng rời khỏi ngực hắn, từ trên cúi xuống nhìn khuôn mặt đẹp của hắn.

Ngon lửa trong cơ thể chỉ tắt đi một ít, toàn bộ còn chưa có rút đi, nhưng so với lúc đầu, thân thể của nàng đã không còn khô nóng khó chịu nữa, song, trong bụng của nàng vẫn là có một cỗ cảm giác trỗi dậy.

Vì thế nàng đem khuôn mặt nhỏ nhắn tiến lại gần đôi môi của hắn, tìm kiếm cái lưỡi mềm ở trên môi của hắn chạm nhẹ, liếm lên.

Tây Môn Sóc nhìn mặt nàng đỏ thắm, bàn tay không nhịn được hướng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng khẽ vuốt.

"Hồ Nhi, em thật đẹp." Đời này, chỉ có nàng làm cho trong lòng hắn tràn ngập tình cảm lớn lao thế.

"Em không biết em bị sao vậy...." Nàng một bên nhẹ hôn hắn, trong giọng nói có chút khàn khàn.

"Nhưng mà, em rất muốn ăn sạch anh ..."

Nói xong, thân thể xinh đẹp của nàng chậm rãi hạ xuống. Lưỡi của nàng rời khỏi môi hắn, dọc theo cổ hắn đi vào lòng ngực rộng lớn, giống một con rắn nhanh nhẹn chui bò ở trên người của hắn.

"Anh nguyện ý cho em ăn no nê." Tây Môn Sóc ngồi nửa người, trong con người đen toát lên tà khí.

Một đầu tóc dài che đầy khuôn mặt Hồ Nhi, hắn thường ngày chưa bao giờ được nhìn thấy nàng vậy.

Trong mắt hắn là hình ảnh nàng một đường hướng thân thể hắn làm động tác liếm.

Nàng rõ ràng đi vào vùng da bụng của hắn, lại di chuyển tới vật dư thừa bên trong quần lót, hai tròng mắt nhìn chăm chăm nó một lúc lâu, cuối cùng quyết định lấy tay nhỏ bé an ủi nó.

Nàng chưa bao giờ gặp qua vật đó, cũng là vật dài to lớn vừa mới làm cho nàng mất hồn đây.

Bây giờ nàng, thành đồ không biết thẹn, nàng chỉ có thể dựa vào cảm giác, thân thể tìm kiếm khát vọng cho chính mình.

Hai tay của nàng vuốt nhẹ vật dư thừa, tay nhỏ bé dịu dàng ôm chặt nóng rực thô to kia, mới làm lên xuống vài cái, nó bỗng nhiên thức tỉnh, cứng rắn như sắt.

"Hồ Nhi, dùng miệng giúp anh." Tây Môn Sóc hơi thở trở nên có chút dồn dập. "Mở miệng của em ra, anh cần em"

Nàng lấy đầu lưỡi khẽ liếm môi, đôi mắt to nhìn hắn, nghe lời mở ra cái miệng nhỏ, môi mềm chậm rãi ngậm chặt ngay trước của hắn.

Sau khi vào tới trong miệng của nàng rồi, nàng lấy cánh môi thông thả mút, phun ra.

Mỗi một lần ra vào, nước bọt trong miệng lại sôi lên thiết nóng của hắn, khiến cho trên thiết nóng nổi lên gân xanh, nhìn gần có chút chút dọa người.

"Tiểu Hồ Nhi, giúp anh..." Giọng Tây Môn Sóc mang theo khao khát, không ngờ động tác ngây ngô của nàng đã làm hắn không khống chế được phản

ứng. "Dùng đầu lưỡi của em khẽ liếm."

Hồ Nhi như đệ tử học tốt, nghe hần dạy, phun ra to lớn của hần, khẽ liếm thô dài nóng rực kia.

Hai tay của nàng đỡ lấy thô dài, lấy đầu lưỡi khẽ liếm ngay trước, ở bên trên vẽ vòng tròn.

Theo mút hôn, tay nhỏ bé của nàng thỉnh thoảng vẫn làm vài cái, làm cho thô dài của hần trưởng to hơn.

Tây Môn Sóc cố ngăn cổ họng muốn thoát ra tiếng vang, theo tay nhỏ mềm mại của nàng lên xuống sờ soang, bàn tay hần cũng nhịn không được mà cầm trâu chọc bộ ngực của nàng. Bộ ngực trắng muốt đứng thẳng lên nụ hoa vô cùng mê người, hần lấy đầu ngón tay nhẹ nhàng đụng chạm, thậm chí còn nhẹ nhõm kéo. Nàng mở miệng ra, thực cố gắng muốn ngậm vào cây sắt nóng của hần, lại phát hiện cây sắt nóng trưởng to tới mức nàng không có cách nào ngậm chặt hết được, đành phải đem nó nhả ra chút xíu.

Mỗi khi nàng ngậm lấy, Thiết nóng trong miệng như là kích động run rẩy, tựa hồ muốn đi thẳng vào chỗ sâu trong cổ họng nàng, không thể ngậm hết nó trong miệng nhỏ, nhưng nàng vẫn cố gắng lấy lòng hần.

"Đúng, là như thế" Ánh mắt Tây Môn Sóc do khoái cảm mà khép nhanh.

Hình ảnh nàng vừa nuốt vừa nhả, cái miệng đỏ thắm nhỏ nhắn cứ như vậy ngậm lấy to lớn dài của hần, làm cho hần hít một hơi thật sâu, làn sóng khoái cảm ở ngay trước kia như là muốn nổ tung.

Nàng có thể cảm giác được nóng thiết của hần ở trong miệng nàng không ngừng rung động, như nổi lên cái gì đó.

Khi hần gần như bộc phát ở trong miệng nàng, hần vội vàng ngăn cản cái miệng nhỏ của nàng, nắm chặt bả vai nàng, muốn nàng ngừng lại. "Tiểu Hồ Nhi, đủ rồi, thế tốt rồi." Cánh môi Hồ Nhi đỏ bừng, nở rộ như đóa tường vi, vẻ mặt vô tội lại ngây thơ nhìn hần.

Bàn tay hần xoa bóp bộ ngực của nàng, bộ ngực mềm mại trắng muốt ở trong tay hần dần dần đỏ bừng, ngay cả nụ hoa cũng mềm mại như bông.

Trước tiên hái đôi môi mọng hấp dẫn kia ở trên môi của hần, lấy đầu lưỡi đụng chạm.

Ngón tay dài xấu xa của Tây Môn Sóc lướt qua bụng nàng, rồi mò đến giữa hai chân của nàng.

Ngón tay chọc vào bên trong cánh hoa của nàng, nơi đó cũng ướt át, nhưng so với lúc đầu còn mềm mại hơn rất nhiều, có vẻ như đã sớm vì hần mà chuẩn bị tốt.

Vì thế hần đem người nàng cẩn thận lật qua, làm cho nàng quý gối trên giường, sau đó nâng lên mông đẹp của nàng, để ở giữa bắp đùi của hần.

Bàn tay hần yêu thương vuốt ve cái mông trắng đẹp của nàng, lại sờ trớn cái lưng sáng bóng, luyến tiếc rời đi.

"Hồ Nhi, em đã thật sự là của anh, đời này đều là của anh!" Ngực hần dán ở trên lưng của nàng, sau đó khẽ cắn vai của nàng một cái, mông hẹp nhẹ nhàng ở trên mông trắng của nàng lắc lư mạnh mẽ làm.

"Sóc...." Hai tay nàng chống ở trên giường, bụng lại giống như dấy lên ngọn lửa, làm cho nàng cảm thấy miệng lưỡi khô.

Vì thế nàng cũng nhẹ nhàng đem mông trắng đưa ra sau, muốn hần cúi xuống yêu.

Một hồi bữa tiệc mỹ vị tình dục tiếp tục triển khai

Một đêm này, bọn họ quá kích tình. Khi cây sắt nóng của hần lại vọt vào nhụy hoa của nàng, thô to dài đâm vào bên trong đóa hoa của nàng, hoa huyết nhạy cảm lại lần nữa nhanh chóng nuốt lấy nóng thiết của hần.

Đóa hoa trống rỗng lại bị nóng thiết yêu thương, như là bị lấp đầy vô hạn ấm áp, làm cho nàng hơi phát ra tiếng than nhẹ.

"Sóc....." Hồ Nhi giống như con hổ nhỏ rất nhiệt tình nhảy vào, không ngừng lấy mông trắng mà cọ xát đùi của hần. Nhưng Tây Môn Sóc cũng không vội, môi dừng ở trên vai nàng khẽ hôn xuống dưới, đi vào lưng sáng bóng của nàng, bạo dạn lấy lưỡi liếm lên.

Thân thể nàng khẽ run rẩy, theo to dài của hần đâm ở trong cơ thể, nàng bắt đầu cảm thấy trước mắt trời đất xoay chuyển.

Ngọn lửa trong bụng giống như lúc trước, một khi đã châm lên, sẽ giống hoa lửa hướng bốn phương tám hướng mà nổ tung, sau đó hơi nóng lập tức hợp thành dòng đến giữa hai chân của nàng.

Ngón tay dài của hần giấu ở trong khe hở nhụy hoa khẽ vuốt xoay tròn, dịch nóng ướt át lại dính đầy tay hần, làm cho bên môi hần nở nụ cười.

"Em thật sự là mê người, Hồ Nhi." Âm ướt như thế, như là dẫn đường cho hần có thể thuận lợi ra vào.

Nàng không kìm được dục hỏa, muốn hần làm nhanh hơn, nhưng hần cũng không vội, chậm rãi hưởng thụ khoái cảm trâu chọc con mồi.

Hần chưa từng tham lam muốn một nữ nhân nào nhiều như thế, chỉ có nàng, luôn hấp dẫn ánh mắt của hần. Giờ phút này hần mới hiểu được, thì ra yêu

một người cũng không cần nhiều lý do, chỉ cần có thể liếc mắt một cái, lập tức đủ mà đem nàng khắc ở trái tim của hắn,

“Tiểu Hồ Nhi, em phải nhớ rõ, anh sẽ không cho em rời xa khỏi người anh, vĩnh viễn.” Tây Môn Sóc giữ lưng của nàng mà cắn, lưu lại dấu răng trên người nàng.

Hắn như là muốn trên cơ thể của nàng ghi lại đầy đủ ấn ký của hắn, lại cắn lại hôn, bởi vậy trên người nàng có không ít vết xanh ửng đỏ.

Ở chỗ sâu trong cơ thể nàng thích thú vừa chưa xót lại tê dại, còn có một tia đau đớn, nhưng là nàng cảm thấy bụng là ấm áp, mà hắn rốt cục đem nóng thiết vào bên trong nụ hoa non mềm, dần dần biến mất ở trong đóa hoa.

Hai người cảm thụ được nhiệt độ cơ thể của nhau, mồ hôi trên người cũng không rõ là của ai, hai người dính chặt như mật đường, tách cũng không ra.

Khoái cảm lần nữa đánh úp lại, bàn tay to của hắn ở trước ngực của nàng chuyển động, làm cho nàng hưởng thụ thêm nhiều khoái cảm.

Hồ Nhi cảm thấy bản thân như hóa thành một đồng bần, trái tim cũng nhanh chóng nhảy lên. Thân thể khô nóng khiến lý trí của nàng hoàn toàn biến mất, thậm chí so với lúc trước còn điên cuồng hơn. Trong đầu cái gì cũng không nghĩ được, trong tai chỉ nghe tiếng thân thể hai người phát ra, phối hợp lẫn nhau mà thở gấp.

Nàng chỉ có thể hưởng thụ hắn một lần lại một lần mãnh liệt ra vào, nóng thiết không ngừng đâm vào chỗ sâu ở trong cơ thể nàng, khiến nàng liên tục nũng nịu.

Nàng kiệt sức nằm úp mặt ở trên giường, cắn răng nhịn xuống trong miệng liên tục bật ra rên rỉ thở gấp.

Tây Môn Sóc to dài đều đâm vào bên trong hoa huyết của nàng, hết sức tận tình vui vẻ phóng túng, không kiêng nể gì mà rút ra đưa vào.

Khoái cảm tràn ngập dữ dội tiếp cận tứ chi Hồ Nhi, theo bản năng tự mình đem móng trắng áp sát giữa bắp đùi của hắn.

Hai người ăn khớp như thế, tựa hồ tìm thấy trong đời này một nửa khác mất mát đã lâu.

Khi hắn động tác càng nhanh, nàng liền cố nén dục vọng càng mãnh liệt, mà thân thể chuyển động chính là không lừa được người.

Hồ Nhi thân thể sung sướng, trong lòng đối hắn cũng tràn ngập tình cảm. Nàng có thể níu xuống cao trào một lần lại một lần áp đến, đột nhiên từ sâu bên trong giữa chân nàng nổ tung ra. Tây Môn Sóc có thể cảm giác được đóa hoa của nàng không ngừng tràn ra rất nhiều vui thích, cơ hồ đưa cây sắt to lớn của hắn đẩy ra. Hắn giữ chặt thắt lưng của nàng, đem thiết cứng rắn lần lượt xông vào trong cơ thể nàng, giống như hắn muốn đem tình yêu vừa nảy sinh, đưa vào tận sâu trong tim nàng.

Hắn hy vọng nàng cũng như hắn giống nhau, tương lai trừ hai người ra, không còn chứa được bất kỳ kẻ nào khác nữa.

Ở một khắc cuối cùng, trong cuồng hống hắn phát ra một tiếng gầm nhẹ, sau đó dùng hết sức hung hăng đem vật cường tráng xuyên vào chỗ sâu nhất trong cơ thể của nàng, cảm xúc gieo mầm móng điên ra bên dưới, giống như sau này vô số lần thuộc về hai người.....

Bạn đang đọc truyện *Dẫn Sói Vào Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Trời sáng ngời, ánh nắng ấm áp lọt qua chấn song cửa sổ, chiếu vào bên trong nhà nhỏ tối tăm. "Hồ Nhi." Một bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve trên gương mặt của nàng.

"A." Hồ Nhi không ý thức bèn vẫy vẫy cái bàn tay ấm ỹ kia, lại trở mình muốn chui vào trong chăn.

Mùa xuân ngủ là vừa vặn, đừng ảm ỹ nàng nha!

"Hồ Nhi, tỉnh mau, chúng ta nên dậy thôi." Tây Môn Sóc đã sớm mặc chỉnh tề, đang ở giường gọi Hồ Nhi.

Dậy? Muốn đi đâu? Ta chỉ muốn ngủ thôi. Hai mắt nàng tuy nhắm, nhưng vẫn nghe lọt vào tai lời hắn nói.

"Chúng ta trong vòng bảy ngày phải đến Diêm Vương môn." Hắn thấy nàng vẫn yên vị, vì thế vươn tay kéo nàng ra khỏi giường.

"Diêm Vương môn?" Hồ Nhi rốt cục mở ra mắt nhấp nhem.

Chính là trọn to mắt, nàng bỗng cảm thấy trên người mình lạnh lạnh, vừa cúi đầu, phát hiện chính mình toàn thân trống trơn.

Nàng thở hắt vì kinh ngạc, kinh hoàng cầm lấy chăn mỏng che kín thân thể trần trụi..

"Anh...." Nàng căn môi nhìn hấn, trong đầu tự nhiên hiện lên đủ loại hình ảnh.

Kìa như là một bức đông cung đồ, ở trong đầu nàng không ngừng hiện lên.

Nàng còn có thể nghe được đầu đầu thanh âm chính mình, một lần lại một lần yêu kiều muốn hấn

"Đến đây." Tây Môn Sóc đương nhiên hiểu được nàng giờ phút này trong lòng kinh ngạc, nhưng là bọn họ không thể phí thời gian. "Mau mặc vào, anh hy vọng trong ba ngày có thể tới nơi."

Hấn chủ động lấy xiêm y đến cho nàng, thậm chí kéo phăng cái chăn mỏng nàng che trước người, muốn thay nàng mặc quần áo.

"Không....." Nàng nhàu mày lại, biểu tình có vẻ khó tin kinh ngạc. "Anh anh anh anh ...Mau nói cho ta biết, kỳ thật tất cả là ta đang nằm mơ, phải không?"

"Không phải mơ." Hấn ngang ngược cầm bộ quần áo ở trên người nàng, không để ý nàng giãy dụa thét chói tai, thay nàng mặc.

"Đủ rồi!" Hồ Nhi tức giận đẩy hấn ra. "Ta tự mặc, anh lập tức xoay người sang chỗ khác."

"Thẹn cái gì? Tối hôm qua chúng ta nên làm điều đã làm, không nên làm cũng làm rồi a." Tây Môn Sóc còn rút thêm nói, song vẫn đưa lưng về phía nàng, để nàng an tâm mặc quần áo.

Nàng một bên mở miệng mắng chửi người, một bên mặc vào quần áo. "Anh cái đồ khốn kiếp này, tối hôm qua có phải hay không thừa dịp ta bị thương, cố ý"

Bị thương? Đúng rồi, tối hôm qua có nữ nhân giống như yêu quái xông tới, luôn miệng gọi hấn con rể, nói cái gì muốn hấn trở về cùng nữ nhi của ả thành thân.

"Ngày hôm qua..... Yêu bà kia thực sự ép ta ăn cỏ trùng?" Hồ Nhi vừa tưởng tượng đến hình dạng con trùng đen béo kia, liền nhịn không được nôn khan một trận.

"Ừ." Tây Môn Sóc gật gật đầu. "Em trúng phải thức giục tình cổ, cho nên tối hôm qua khi em phát tác, anh không thể không cùng em"

"Câm miệng." Nàng không muốn nghe hấn mở miệng nói đến cái từ kia, dù sao nàng còn là hoa thơm chưa gả a! Ai, nàng có thể hay không sáng sớm đứng nhất định phải cùng hấn đối mặt nha? Nàng còn cần một chút thời gian để chuẩn bị nha!

Hấn cứ chinh inh xuất hiện ở trước mặt nàng, còn cho nàng biết, ta chính là nam tử đoạt đi trong sạch của cô, trời ạ! Nàng mới vừa thề, nàng không mong nhất chính là nhìn thấy nam nhân Tây Môn Sóc nha!

Nàng thật muốn khóc.

" Hồ Nhi, chúng ta cứ đi rồi từ từ nói chuyện sau nhé." Tây Môn Sóc liền kéo tay nàng đi ra khỏi phòng (phòng riêng của Hồ Nhi)

Trong lòng nàng vô cùng nghi hoặc, nếu tối hôm qua mọi chuyện là thật

Trước đó nàng bị trúng độc, còn từng nhìn thấy tiểu thư, kế tiếp, tiểu thư cùng mấy tỷ tỷ đều rời đi phòng của nàng....

Vậy không phải là giả, chuyện nàng cùng Tây Môn Sóc lăn lộn trên giường, tiểu thư cũng biết hết sao? Hồ Nhi trong đầu hỗn loạn một hồi, vì sao cái ả Độc hậu kia xuất hiện có một chút thời, đã đem quan hệ của bọn họ lẫn mọi người ra làm rối loạn đây? Mà giờ phút này bàn tay to của Tây Môn Sóc lại bỏ lên tay nàng, giống như cũng không tính buông ra.

Tại sao có thể như vậy đây? Đầu của nàng vẫn rất hỗn loạn.

Chuyện tối hôm qua nàng còn có một tia ấn tượng, chỉ nhớ rõ mình khi đó khó nhịn thống khổ, nàng vẫn cố chịu, sau đó hấn nói ở bên tai của nàng, không cần chịu đựng, anh sẽ giúp em....

Giúp giúp giúp..... Giúp cái đầu! Cái hấn gọi là giúp, chính là chiếm đoạt nàng! Nàng thực sự không còn mặt mũi gặp Giang Động phụ lão nữa!

Hồ Nhi thật vất vả lấy lại tinh thần xong, phát hiện chỗ sân sau đã chuẩn bị sẵn hai con tuần mã.

Ba vị tỷ tỷ cùng nàng lớn lên, Hoa Lưu Ly đều đã đến chờ bọn họ ở đó rồi.

Á, thật xấu hổ, trong tay nàng còn nắm vị hôn phu của tiểu thư nha! Hồ Nhi nhịn không được muốn buông tay Tây Môn Sóc ra, lại bị hấn gắt gao giữ chặt.

"Tiểu thư....." Về mặt mọi người sao lại trầm trọng thế nhỉ? Là vì các nàng đều biết nàng cùng Tây Môn Sóc

"Có chuyện gì về nói sau, cho ngựa chạy mau đi." Hoa Lư Ly hơi nhú mày nói: "Tây Môn công tử, ta đã sai người thông báo với lệnh tôn rồi, mời ông ta nhận thư rồi lập tức đến gặp công tử."

"Chỉ sợ đã không còn kịp nữa." Tây Môn Sóc đem Hồ Nhi đặt lên lưng ngựa. "Nhưng bất luận thế nào, tôi sẽ để Hồ Nhi bình an trở về."

"Ừm." Hoa Lư Ly gật gật đầu.

"Tiểu thư....." Nàng nói muốn nói suy nghĩ của mình à! Hồ Nhi nhanh mở miệng, "Sao ta nhất định phải cùng hần đi tìm Độc hậu a? Chẳng lẽ độc trên người ta, Bạch đại phu không thể giải sao?"

"Bên trong cô là cô độc đấy. Dọc đường đi Tây Môn công tử sẽ chiếu cố cô, cô đừng lo lắng."

"Nhưng mà" Hồ Nhi còn chưa nói xong, Tây Môn Sóc liền đá mông con ngựa trắng kia của nàng, con ngựa lập tức như mũi tên liền xông ra ngoài. Hồ Nhi thở hắt kinh ngạc, nhanh nắm chặt dây cương, cứ như vậy rời khỏi Tục Hương Lầu.

"Tôi sẽ chăm sóc nàng." Trước khi đi Tây Môn Sóc bỏ lại một câu để các nàng an tâm, rồi giục ngựa đuổi theo ngựa Hồ Nhi cười.

Diêm Vương môn cách thành Trần Châu cũng không xa mấy, nhưng vẫn là có một khoảng cách, bọn họ trên đường cưỡi ngựa ba ngày ba đêm, mới đến núi Kỳ Phong.

Cư dân ăn ở chung quanh núi rừng, chỉ cần vừa tối, liền vội xuống núi, không dám ở lại trong núi thêm một khắc.

Bởi vì trên núi là thuộc về địa bàn của Diêm Vương môn, mà trên giang hồ Độc hậu chính tà lẫn lộn, làm việc luôn tùy hứng, nghe nói ở sâu trong rừng có nơi cấm, toàn là rừng cây độc, ở đó có rất nhiều cây hoa kỳ dị, người nào một khi lỡ lọt vào Diêm Vương môn rồi, thân sẽ nhiễm dị độc, trong ba canh giờ nếu không có ăn giải được, thì chỉ còn con đường chết. Thực ra Tây Môn Sóc muốn tốc chiến tốc thắng, trực tiếp tới Diêm Vương môn trước, nhưng là mới có hai canh giờ, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hồ Nhi lại bắt đầu đỏ lên, trên trán không ngừng toát ra mồ hôi mỏng, cho nên hần quyết định trước tiên nghỉ ngơi một đêm ở chân núi, sáng mai lại ứng phó Độc hậu.

Sắc mặt Hồ Nhi quả thật không đúng, nàng cảm thấy toàn thân trên dưới như là có ngọn lửa thiêu đốt, làm cho miệng lưỡi nàng khô.

Nàng đã uống nhiều nước rồi mà cứ khát, vẫn là không ngăn được ngọn lửa trong cơ thể.

Tây Môn Sóc ôm nàng xuống ngựa, khi chạm vào da nàng, nàng cảm thấy thật thoải mái, nhưng lại không dám thể hiện rõ ràng.

Ba ngày nay, Hồ Nhi đã hiểu được nguyên nhân của hậu quả trước.

Thì ra là Độc hậu hạ thúc giục tình cổ ở trong cơ thể nàng, nếu không có nam tử tức khắc dập tắt ngọn lửa tình dục trong cơ thể nàng, như vậy nàng sẽ mất máu mà chết.

Tức nhất là, thúc giục tình cổ này khiến cho nàng chỉ có ở cùng nam nhân sau khi đã thân mật, thống khổ mới có thể tan đi. Khó trách Tây Môn Sóc nhất định phải đem nàng mang theo bên người, bởi vì hần cho nàng biết, hần không thể tưởng tượng có nam nhân tầm thường khác chiếm lấy nàng.

Lời này là có ý gì? Nàng không hiểu, hần vì sao lại nói vậy? Hại nàng trên đường đi trong lòng như nai con ngơ ngác.

Hơn nữa, hần rõ ràng là vị hôn phu của tiểu thư, nàng làm sao có thể vì hai người có chuyện phát sinh, liền đối hần có ý đồ chứ?

Hồ Nhi giờ loạn cả đầu, thậm chí có thể nói không nghĩ được cách nào.

Giờ phút này nàng tựa như một con hổ nhỏ đến lúc đói khát, ánh mắt vẫn theo sát Tây Môn Sóc.

Hần đem lưng khô trên lưng ngựa dỡ xuống, sau đó xoay người đi về phía nàng.

"Đến đây, ăn một chút." Qua ánh lửa rõ rệt, hần nhìn thấy thân thể nàng đang run rẩy, nhưng là sắc mặt nàng đỏ thắm lạ thường, vì thế biết trong cơ thể nàng cô độc dâng lên cao. "Hồ Nhi, đừng nhìn, anh giúp em..."

"Không..... Không cần!" Nàng dùng sức lắc đầu. "Ta có thể nhìn...."

"Em không thể nhìn được." Hần cầm chặt cánh tay nàng. "Nếu anh không có giúp em, em sẽ"

"Ta sẽ không!" Hồ Nhi ngược con ngựa đen nóng bóng lên, kiên định nhìn hần. "Cho dù ta mất máu mà chết, cũng không thể mắc thêm sai lầm nữa."

"Sai cái gì?" Hần thấy nàng cố chấp như thế, tính tình đã hoàn toàn trở nên lo lắng. "Anh và em đã phát triển đến mức này, không có ai sai hết!"

"Có, ta có sai!" Nàng cắn môi, trên tay đánh rơi lưng khô, từ dưới đứng lên. "Ta không nên tự mình theo đuổi, cùng vị hôn phu của tiểu thư..... Anh biết là, chúng ta không thể!"

Hần rất quá đáng, vừa xuất hiện đã đem cuộc sống của nàng biến thành trời long đất lở, hiện tại lại làm cho nàng bị vây tình cảnh khó xử.

Hồ Nhi gầm nhẹ một tiếng, liên tục lui về phía sau, nhưng đôi mắt hắn đang tiến tới, trong lòng nàng đập nhanh hơn, cơ hồ không thể chống đỡ được.

"Sự tình đã xảy ra, chứng tỏ anh và em trong lúc đó có thể." Tây Môn Sóc đi từng bước tới gần nàng, hiện tại biết hắn nếu không tạm thời áp chế thúc giục tình cô trên người nàng, nàng không thể chịu đựng cái loại thống khổ này, "Hồ Nhi, đừng trốn."

"Ta có có thể nhịn A!" Nàng lui không được, đứng tựa ở trên thân cây, khi nàng muốn chạy trốn, đã bị hắn buộc chặt vào trong ngực,

"Nghe lời." Hắn bắt được hai tay của nàng, sau đó giơ lên cao, một tay kia thì vén làn váy của nàng lên.

"Anh mặc kệ trong lòng em anh có địa vị gì, nhưng trong lòng anh, không có ai có thể thay thế em được."

"Sao..... Làm sao có thể?" Nàng vận vẹo người muốn phản kháng, nhưng lời hắn nói làm toàn thân nàng run lên.

Khi bàn tay hắn thò vào đùi của nàng, cảm giác hơi lạnh kia làm cho lưng nàng run rẩy một trận, hung hăng thở hốc vì kinh ngạc.

Nàng cắn môi, không nghĩ tới bị hắn đụng vào nhưng lại làm nàng thiếu chút nghẹt thở

Tây Môn Sóc như là đã vô cùng quen thuộc thân thể nàng, biết rõ từng chỗ nhạy cảm của nàng, bàn tay không cho nàng có cơ hội cự tuyệt, lập tức đem quần lót của nàng cởi tới bắp chân.

"Hồ Nhi, không cần chạy." Mắt hắn mê hoặc nhìn khuôn mặt nàng đỏ bừng, đem chân trái của nàng nâng lên, rồi rút đi quần lót.

"Tây Môn Sóc....." Thân thể nàng cùng lý trí cùng đối chọi. "Không thể..... Không thể như vậy nữa... A!" Hắn không nghe nàng cự tuyệt, ngón tay dài chen vào nơi ngọt ngào của nàng, xuyên qua bộ lông mềm mại kia, đi vào hoa hạc nhạy cảm nhất của nàng.

Hoa hạc đã sớm nở rộ đứng thẳng, hắn chính là kẻ vuốt xoay tròn, lại nhẹ nhàng xoa xoa, không bao lâu, liền cảm giác được nàng ướt át.

Môi nàng bị môi hắn che lại, rốt cuộc không thể nói một chữ không.

Tây Môn Sóc đem lưỡi quấn lấy lưỡi của nàng, ngón tay dài phóng tung trên đầu hoa hạc của nàng, tiếp theo đi vào miệng hoa huyết.

Dịch hoa ẩm ướt không ngừng tiết ra, nàng đã nhịn rất lâu.

Hắn hôn, luôn luôn là dịu dàng bên trong lại mang theo mãnh liệt.

Nàng né tránh, chỉ làm cho hắn ra sức truy đuổi không ngừng, như là nàng có chạy tới chân trời góc biển nào, hắn cũng sẽ vĩnh viễn đi theo bước chân của nàng. Lưng nàng dựa ở trên thân cây, chân trái bị hắn vận bung ra đặt ở thắt lưng thon của hắn. Bởi vì hắn đưa lưng về phía ánh lửa, nàng không xem rõ vẻ mặt của hắn lắm, nhưng là nghe hắn mang theo hơi thở gấp gáp, nàng cảm thấy hắn không chỉ cho nàng tình yêu sâu đậm mà còn thiên nhiên nữa.

Hắn không cho nàng trốn, nàng cũng không có chỗ trốn.

Nàng không rõ là do thúc giục tình cô lên cao, theo bản năng cần hắn, nàng đã sớm muốn rơi vào vực sâu khó chữa.

Nàng muốn hắn a!

Vì thế Hồ Nhi không hề phản kháng, dùng sức thả lỏng thân thể.

Tây Môn Sóc có thể cảm giác nàng không hề kháng cự, vì thế buông hai tay của nàng ra, bàn tay vuốt ve khuôn mặt mềm mịn nhỏ nhắn của nàng. "Hồ Nhi, đừng rời xa anh, cảm nhận tất cả của anh."

Hắn vừa nói xong, liền dùng sức bật vạt áo của nàng ra. Ở bên trong núi rừng yên tĩnh, chỉ còn lại có tiếng gió lẫn bọn họ cùng nhau thở dốc.

Hai tay nàng quấn chặt cổ của hắn, nàng thừa nhận chính mình không chịu được ngọn lửa trong cơ thể, mà đám lửa này đem lý trí của nàng thiêu đốt hầu như không còn. Nàng muốn chạy trốn, nhưng mà muốn chịu được nhiều thống khổ như vậy Vì thế, nàng không trốn, bởi vì nàng biết chỉ có ở trước mặt của hắn, nàng mới có thể được nhiều thỏa mãn cùng buông thả nhất.

"Tây Môn Sóc, em không trốn.... Cho em" Lý trí của nàng bị tình dục thay thế, nhiệt tình như lửa lớn một phen đốt cháy nàng.

Nàng không thèm để tâm nữa! Cho dù sẽ bị thiêu cháy, hay là bị hắn thiêu cháy, hiện tại nàng thậm chí muốn buông thả chính mình.

Mặc kệ hắn là vị hôn phu của tiểu thư, nàng cũng không để ý!

Tây Môn Sóc biết nàng giấu nổi thống khổ tra tấn đã lâu, vì thế không nói hai lời cởi bỏ quần lót, thiết nóng kia vì nàng mà vọt ra, lúc đó ở trong đùi hắn căng phồng.

"Hồ Nhi, anh đến đây." Một tay hắn ngang nhiên đỡ lấy, đưa nàng tới gần.

Chỗ ngọt ngào của nàng đã tràn đầy yêu dịch trắng mịn trong suốt, sau khi dính không ít dịch hoa trong suốt, hắn mới thông thả đem ngay trước đến gần

miệng hoa huyệt. Bị vật thô to chạm tới, trong miệng nàng không khỏi dật ra yêu kiều, ở giữa núi rừng ban đêm càng có vẻ mê người. Hồ Nhi phát ra tiếng thở hổn hển, ở bên tai hắn gọi cố gắng nói, "Sóc, em nghĩ muốn"

Nghe thấy nàng yêu cầu như vậy, hắn lập tức đem đùi nàng nâng lên, một tiếng trống làm tinh thần thêm hăng hái mỏng hẹp đang đi đến phía trước.

Nàng thở nhẹ một tiếng, nóng thiết to lớn kia lập tức nhồi vào hết đóa hoa của nàng, làm nàng không kịp phản ứng, hắn lại đem mỏng hẹp co rút lại, nóng thiết lại kéo ra ngoài.

Sau khi kéo ra ngoài, hắn lại là mãnh liệt đâm vào, lập lại động tác như vậy, khiến trong miệng nàng không ngừng phát ra yêu kiều.

Nàng cắn môi, hai tay gắt gao quần lấy vai hắn.

Bụng hắn hít đầy hơi, sau đó dùng hết hơi sức va chạm, đâm vào ở trong chỗ sâu cơ thể nàng

Cùng lúc nóng thiết dùng sức rút ra, hắn hôn lên môi xinh đẹp của nàng.

Ánh lửa làm nổi bật khuôn mặt Hồ Nhi xinh đẹp vô cùng, giống như một đóa hoa vì hắn mà nở rộ.

Từng biểu tình vui thích của nàng tựa như đá hung hăng gieo vào trong lòng hắn, từng vòng cơn sóng nổi lên, thật lâu cũng không yên ả. Tây Môn Sóc đem đầu lưỡi nhập vào trong cái miệng đỏ của nàng, lưỡi nàng cũng không tránh né, ngược lại chủ động đưa lên, cùng hắn mãnh liệt quần lấy.

Hắn cố ý đem đầu lưỡi co rút lại, làm cho cái lưỡi mềm từ miệng của nàng toát ra mùi đàn hương, cùng đầu lưỡi hắn dây dưa.

Tuy tình huống như vậy làm khó Hồ Nhi, nhưng nàng đã muốn bất chấp tất cả, nàng thầm nghĩ muốn càng nhiều sung sướng, dòng nước ấm không ngừng dâng lên kia đến dập tắt trong bụng.

"Hồ Nhi, nhìn anh." Tây Môn Sóc nhìn khuôn mặt xinh đẹp thấp giọng nói. "Ngao nhìn anh, chỉ có anh mới có thể cho em nhiều khoái cảm như vậy."

Nàng miễn cưỡng mở đôi mắt mờ nhạt, bên miệng hai người đều có nước bọt của nhau.

Khuôn mặt đẹp kia hiện ra chiếu vào trong đôi mắt nàng, trong con ngươi đen của hắn lóe ra tia sáng, trong mắt toát lên vẻ tà khí, nhìn nàng không chớp mắt.

Thắt lưng của hắn đang cố sức đi đến phía trước, rồi kéo ra cọ xát lên giữa vách tường hoa.

Bởi vì mãnh liệt lắm, thân thể Hồ Nhi dăng lên một lần lại một lần khoái cảm, trong miệng tiếng rên cũng càng lúc càng lớn, cơ hồ đã không có sức để ngừng. Nhưng Tây Môn Sóc thích tiếng rên của nàng, cố ý dừng lại ở bên trong vách tường hoa mềm mại của nàng, làm cho thô thiết về thành vòng tròn ở bên trong.

"Không..... Không cần như vậy....." Chân của nàng cơ hồ không đứng vững, nhưng vẫn dùng sức kẹp chặt thắt thắt lưng hắn.

"Em không thích sao?" Hắn cắn vành tai nàng, ở bên tai nàng nhẹ nhàng hỏi.

Nàng không giải thích được cái cảm giác gầy vò này, có một loại mất mát dễ chịu khó nói rõ thành lời, nhưng vì thô thiết của hắn dừng lại trong cơ thể nàng, làm nàng xúc động muốn hét chói tai. "Em... Em không biết nói thế nào....."

"Thì là không chán ghét đó." Hắn đem toàn bộ nóng thiết đâm vào trong nàng, đóng đưa qua lại một chút.

Theo hắn ra vào dần dần nhanh hơn mạnh hơn, dục vọng của nàng như là rốt cục tìm được cửa ra ngoài.

Thân thể hai người bám chặt lấy nhau, bàn tay hắn vẫn không rời khỏi thắt lưng nàng.

Tây Môn Sóc trong lòng nghĩ, hắn muốn đem nàng ôm chặt trong ngực, không cho nàng có cơ hội nào chạy trốn, mà hắn quả thật cũng thành công chinh phục nàng. "Hồ Nhi." Tây Môn Sóc gọi tên của nàng, một lần rồi một lần, như muốn khắc vào đáy lòng hắn, càng như là nói lời thề bất diệt.

Đầu ngón tay nàng ở trên lưng hắn, khoái cảm như nước dâng bắt đầu tích tụ không ngừng từ bụng nàng.

Hắn phát hiện thân thể nàng bắt đầu căng ra, cũng bắt đầu rung rinh nhanh hơn, muốn cùng nàng đạt được khoái lạc cao nhất.

Nàng đi chỗ nào, hắn theo đến đó.

Khi hắn rút ra càng nhanh, đóa hoa của nàng lập tức trào ra càng nhiều ẩm ướt, mà đùi nàng quá bủn rủn, tựa hồ không thể nhận thêm hắn rút ra thêm nữa.

"Hồ Nhi, cố lên một chút ..."

Nàng không thể đợi hắn thêm nữa, nhanh chóng buông thả cho đóa hoa của nàng nở rộ.

Ấm ướt trào ra làm nóng thiết của hấn càng thêm tron, tốc độ của hấn lại nhanh hơn.

Đến cuối cùng, âm thanh của hấn gầm nhẹ xuyên qua đêm tối yên tĩnh. Tối nay, hấn lại đem mầm móng rót vào ở bên trong đóa hoa của nàng. Hấn mong muốn, một ngày nào đó, hấn gieo mầm móng trong thân thể nàng, sẽ nở ra đóa hoa xinh đẹp hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Dân Sói Vào Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Hồ Nhi căn bản không có thời gian để oán giận Tây Môn Sóc. Vì khi nàng tỉnh lại, vẫn vô cùng mệt mỏi, còn không kịp mở miệng nói gì, lại bị hấn mang đi.

Hai canh giờ sau, bọn họ đi vào ngọn núi có tòa nhà duy nhất ở ngoài bìa rừng kia. Độc hậu giống như biết Tây Môn Sóc sẽ đến, đã sớm phái người giữ ở chỗ này. Người của Diêm Vương môn bịt kín hai mắt của bọn họ, rồi dẫn bọn họ đi theo đường vòng.

Một lát sau, bọn họ đã đến Diêm Vương môn.

Diêm Vương môn ở phía sau núi, nơi này có đủ kỳ hoa dị thảo, có rất nhiều môn đồ hái được thảo chuẩn bị về luyện đan. Sau khi bắt lấy miếng vải đen che mắt đi, Hồ Nhi tò mò ngắm nhìn chung quanh. Nàng lần đầu tiên bước vào cái gọi là “giang hồ”, thì ra trên giang hồ thực sự có phân loại môn phái, cũng thực sự có ân oán giang hồ. Chính là nàng đối với ân oán giữa Độc hậu cùng Tây Môn Sóc trong lúc đó cũng không hiểu, bởi vì nàng căn bản không có thời gian mở miệng hỏi.

Suy nghĩ của nàng luôn tại thân phận địa vị của Tây Môn Sóc mà rối rắm, hơn nữa, quan hệ của nàng với hấn thật là càng để ý càng rối loạn.

Nhưng là, bàn tay Tây Môn Sóc vẫn không có rời khỏi tay nhỏ bé của nàng. Hồ Nhi trộm nhìn xuống tay hai người cài chặt nhau, phát hiện hấn nắm như vậy, lòng của nàng bỗng nhảy dựng lên.

Đoạn thời gian này, cuộc đời nàng vẫn là lần đầu tiên cùng nam nhân thân mật như thế, gần sát như thế.

Tây Môn Sóc! Sao lại là hấn? Nàng lại hơi nhú mày.

Hấn chẳng những là vị hôn phu của tiểu thư, còn là con rể tương lai của Độc hậu.... Hấn rốt cuộc là đã chơi đùa qua nhiều cô nương a? Mà nàng, thế nhưng còn cùng hấn dây dưa không rõ.

Nhưng, cho dù hiện tại nàng có hối hận cũng không kịp, vì, trong đầu nàng lúc nào cũng quanh quẩn câu hấn nói — Hồ Nhi, em là của anh, của anh cả đời. Nàng là của hấn, thế, hấn sẽ là của nàng sao?

Hồ Nhi lúc này suy nghĩ vẫn vơ, hoàn toàn đã quên bản thân mình cùng Tây Môn Sóc đang ở hang cộp.

"Nhà ngươi đúng là đến đây thật." Độc hậu ngự ở đại đường, từ trên cao nhìn xuống nhìn bọn họ, "Chắc, nữ nhân kia có gì tốt cho ngươi lưu luyến thế?"

"Độc hậu, mau giao giải dược cho tôi." Tây Môn Sóc không chút nào sợ hãi nói. "Ân oán này là của Diêm Vương môn cùng Tây Môn sơn trang, bà không nên hại đến kẻ vô tội."

"Bản cung cứ hại đến kẻ vô tội thì sao nào?" Độc hậu hoàn toàn không để hấn vào mắt. "Đây là Tây Môn sơn trang các người nợ bản cung, cho nên hết thảy tội nghiệt các người đều phải gánh lấy!"

"Ta có chỗ gì sai chứ?" Tây Môn Sóc nhăn mày lại. "Ta nghĩ trước bà cùng gia phụ có quen biết, mới nương nhen lần nữa, không ngờ bà lại bức người quá đáng, mau giao giải dược ra, nếu không đừng trách ta đối bà không khách khí."

"Nhà ngươi cũng thật ngông cuồng a!" Độc hậu không bức tức trừng mắt liếc nhìn hấn một cái. "Ngươi cho là Diêm Vương môn là nơi ngươi có thể dễ dàng quay trở về sao? Hôm nay ngươi tự mình đưa tới cửa, bản cung sẽ để ngươi cùng công chúa thành thân!"

Hồ Nhi ở một bên thấy Độc hậu không phân phải trái như vậy, tức giận đè nén đã lâu nhịn không được bùng nổ. "Yêu hậu, bà dựa vào cái gì muốn hấn cùng nữ nhi của bà thành thân hả? Hấn là vị hôn phu của tiểu thư nhà ta, cũng cùng ta.... Nói thế nào đi nữa thì nữ nhi của bà cũng nên hiểu thứ tự trước sau nhà, kêu cô ta xếp hàng đi!"

Không cần nói đến tiểu thư, nữ nhân nào cũng đều thích Tây Môn Sóc, vậy nàng làm sao giờ?

Nếu tương lai tiểu thư không chịu buông hấn ra, nàng chỉ có thể cùng tiểu thư chung một chồng.... Nàng mới chỉ nghĩ đến đó, đã muốn tự tay chém hấn trước, huống chi lúc này còn nhảy ra một Diêm Vương môn công chúa?

"Cái gì xếp hàng?" Độc hậu lạnh lùng đưa mắt liếc nàng một cái. "Ai cũng đứng hòng cùng bản cung tranh con rể, Tây Môn Kiếm Sơn nợ bản cung, kiếp này, ta còn muốn đến con hán nữa!"

"Thúi lắm!" Hồ Nhi tức giận lên tận nơi, giống con hổ nhỏ giương nanh múa vuốt đi đến. "Vì sao cha hán nợ bà lại còn muốn đến hán nữa? Nói gì thì bà cũng đã cùng người khác thành thân, sinh nữ nhi, bà nói Tây Môn trang chủ nợ bà, thật là quá đáng!"

"Người thì biết cái gì!" Độc hậu từ trong tay áo phóng ra một viên Linh Đang, hướng ngực nàng đánh tới. May mắn Tây Môn Sóc nhanh tay lẹ mắt, không có còng tay, hiện tại hán có thể thoải mái che chở cho Hồ Nhi

"Ta thật không hiểu a!" Hồ Nhi tuy được Tây Môn Sóc che ở sau lưng, vẫn như cũ không hề sợ hãi mà rống tiếp, "Tây Môn Sóc liên can gì đến chuyện ăn oán của các người? Liên can gì đến nữ nhi của bà chứ? Bà có hỏi qua nữ nhi của bà đồng ý gả cho hán sao?"

"Năm đó Tây Môn Kiếm Sơn bỏ rơi ta, cùng Quảng Ngọc Anh thành thân, không quan tâm ta cùng hán trong lúc đó tình cảm mà vui vẻ lấy kẻ khác, muốn ta như thể nuốt trôi nỗi oán giận này?" Độc hậu chỉ cần nghĩ đến sự việc cũ, liền nhin không được khắp người run lên.

"Cho nên ta muốn cho hán biết, hán nợ ta, thì ta muốn con hán phải trả!"

"Nói cái quỷ gì a!" Hồ Nhi lại nhin không được cãi lại, sau đó dò hỏi Tây Môn Sóc: "Xin hỏi một chút, cha anh chết rồi sao?"

Tây Môn Sóc suýt bật cười, nhưng lúc này hán không nên cười, vì thế ghen thờ lắc đầu. "Không có, thân thể vô cùng khỏe mạnh."

"À." Hồ Nhi gật gật đầu, lại hỏi. "Vậy mẫu thân anh thì sao?"

"Ba năm trước vì bệnh mà qua đời rồi."

"À." Nàng lại gật gật đầu, rồi nhìn mặt Độc hậu. "Bà đều nghe rồi đó! Cha hán thân thể vô cùng khỏe mạnh, mẫu thân hán thì lại qua đời, vậy bà có thể cùng cha hán gương vỡ lại lành, không phải sao?" Tây Môn Sóc tuy không tán thành đề nghị của Hồ Nhi, song nghĩ một chút, giống như cũng biết xem xét đấy.

Hán sao lại muốn bởi vì nợ phong lưu của cha, mà tự mình đào hố lấy nữ nhi của Độc hậu chứ?

Mà hán sao lại vì cha lúc xưa cùng Hoa lão gia đánh cuộc, phải buộc hôn ước đi lấy Hoa Lư Ly sao?

Cho dù hán quen phong lưu, gặp đâu yêu đấy, tốt xấu gì hán cũng phải có quyền lựa chọn a, cha thật sự không nên quyết định hôn sự cả đời của hán.

"Xứ nha đầu, chuyện của ta không cần người tới ý kiến!" Độc hậu vươn tay muốn đánh úp về phía nàng, nhưng lập tức bị Tây Môn Sóc cản xuống.

Thuở nhỏ Tây Môn Sóc tập võ, công phu đã đến độ thuần thục, bởi vậy nhẹ nhàng tiếp một chưởng này của Độc hậu.

Không lâu trước đó hán thua bởi Độc hậu, là vì nhất thời không suy xét, mới trúng quỷ kế của ả.

Cuối cùng hán kéo một hơi, hướng thành Trần Châu mà trốn, tìm vị hôn thê chưa từng gặp mặt nhờ giúp đỡ, rốt cục kịp lúc cứu lại một mạng.

"Độc hậu, mau lấy giải dược giao ra." Tây Môn Sóc một bên cùng ả giao đấu, một bên hướng ả đòi giải dược.

"Hừ! Các người thật sự là ngông cuồng!" Thân thủ Độc hậu khá lưu loát, không phải dễ chọc.

Ả thừa biết Tây Môn Sóc võ công cao cường, cùng hán đấu mãi cũng chẳng phân cao thấp, vì thế hét lớn một tiếng, muốn các môn đồ đóng cửa lại

Môn đồ đồng loạt xuất ra ám khí, thừa dịp Tây Môn Sóc không cảnh giác, cùng hướng hán phóng đi.

Trong khoảnh khắc nháy mắt, Tây Môn Sóc như sau lưng còn có thêm cặp mắt, xoay người một cái lợi dụng chân dài đá văng ám khí ra.

Thấy thế, các môn đồ cùng tập hợp lại, đưa hán vây lại bên trong.

Độc hậu cùng hán đánh nhau trong lúc này đã thoát thân, ngược lại nhắm vào Hồ Nhi.

Hồ Nhi căn bản không phải đối thủ của Độc hậu, khi ả cầm trong tay bột phấn hướng nàng tung ra, nàng liền lui về phía sau, đào cặp mắt trắng đã lập tức đi qua.

"Hồ Nhi —" hán lại không có bảo vệ Hồ Nhi tốt!

"Tây Môn Sóc, ngoan ngoãn nghe lời, bằng không ta lập tức bóp chết nó!" Độc hậu bắt được thân mình Hồ Nhi, ngón tay dài để ở giữa cổ họng của nàng, chỉ hơi dùng sức một chút sẽ làm nàng tắt thở. Tây Môn Sóc cắn răng, cuối cùng đành phải thúc thủ chịu trời, không cùng bọn môn đồ Diêm Vương môn đấu nữa.

"Đem hán áp giải địa lao!" Độc hậu cười lạnh vài tiếng.

"Độc hậu, bà tốt nhất đừng tổn thương Hồ Nhi, nếu nàng mất một sợi lông, ta nhất định tìm bà đòi lại!"

Tây Môn Sóc bị mọi người ngăn chặn, hơn nữa huyết đạo bị điểm trúng, nhưng cặp mắt hắn vẫn hung tợn nhìn chằm chằm Độc hậu, mãi đến khi bị tha khỏi đại đường.

Đại lao Diêm Vương môn rất âm thấp, mặt trời không ló vào, chỉ có mấy chỗ được đốt lửa, chiếu sáng lên chung quanh. Sau khi Tây Môn Sóc bị bắt giữ, cả trái tim đều để ở trên người Hồ Nhi, hắn sợ trên người nàng cổ độc lại phát tác, bởi vậy hắn ngồi cũng không được, đứng cũng không yên, chỉ có thể tới gần song sắt, liên tục la hét.

Không lâu sau đó, hắn nghe thấy tiếng bước chân dồn dập từ từ đi về phía hắn. "Độc hậu! Mau thả ta!" Hắn dùng hết hơi sức ở bụng gào thét. "Ta không thể lấy nữ nhi của bà, bà mau bỏ cổ độc trên người Hồ Nhi, thả nàng đi!" Thời điểm Tây Môn Sóc lớn tiếng la hét, thấy có một người khoác áo choàng màu trắng của nữ tử, đi theo phía sau có hai nữ tì, chậm rãi hướng hắn đi tới.

"Công chúa, cẩn thận." Thanh âm từ nữ tuy rằng nhỏ, nhưng vẫn lọt vào trong tai hắn.

Hắn nhú mày lại, không nghĩ tới người đến là Diêm môn công chúa, làm hắn có chút kinh ngạc.

Độc hậu toàn tâm toàn ý muốn hắn làm vị hôn phu của công chúa, đương sự cuối cùng cũng xuất hiện rồi.

"Diêm Vương công chúa, tại hạ Tây Môn Sóc." Hắn trước là chào sau mới đánh trả, lập tức nói tiếp: "Công chúa cùng tôi không biết nhau, tại sao có can đảm muốn cùng tại hạ thành thân?"

Cô nương mặc áo trắng vẫn cúi đầu xuống, khi đi đến trước mặt hắn mới ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn.

Tây Môn Sóc vừa thấy khuôn mặt của nàng, chỉ nhú mày, biểu tình gì cũng không có.

Diêm Vương Tiểu Tinh cời áo choàng, để lộ khuôn mặt tựa hoa sen mới nở. Nàng có được vẻ đẹp của mẫu thân, nhưng lại tạo cho người ta cảm giác lạnh như băng, chỉ nhìn biểu tình đơn thuần của nàng, không dễ đoán được nàng nghĩ gì. Độc hậu là nữ tử dám yêu dám hận, nhưng Diêm Vương Tiểu Tinh lại vô cùng lạnh nhạt, giống như một cô nương không có tình cảm. "Công tử thấy ta rồi, vẫn không muốn thay đổi tâm ý sao?"

Diêm Vương Tiểu Tinh có giọng nói dễ nghe, giống chim hoàng anh ở nơi khe núi. "Truyện Tây Môn Sóc bên ngoài thích gần nữ sắc, hiện tại nhà ngươi như thú gặp nạn, trừ khi lấy ta, không còn cách khác."

"Tại hạ đã có người trong lòng, xin công chúa thứ lỗi." Tây Môn Sóc chấp tay tạ lỗi. "Công chúa chắc cũng nghe nói qua ân oán giữa lệnh đường cùng gia phụ, chẳng lẽ công chúa thực sự bằng lòng dùng cả đời cho tiếc nuối của lệnh đường, rồi ôm lấy thiệt thòi này cả đời hay sao?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diêm Vương Tiểu Tinh vẫn lạnh lẽo không có phản ứng gì, chỉ có cặp mắt đen nhánh xinh đẹp nhìn hắn, cuối cùng khóe miệng mới cất lên một chút cười nhạt.

"Công tử có biết, nếu công tử không cưới ta, cô nương đến cùng công tử cũng không sống được lâu." Nàng không quên nhắc nhở nói.

"Cha tôi nợ lệnh đường, không thể đến cả tôi nữa, nhưng nếu công chúa bằng lòng cứu nàng, sau này tôi sẽ vì công chúa mà làm trâu làm ngựa, đền ơn cứu mạng."

Diêm Vương Tiểu Tinh nhìn hắn một hồi lâu, sau đó cúi mắt xuống nhẹ giọng nói: "Ta có thể cứu nàng ấy."

"Đa tạ....."

"Đừng cảm ơn quá sớm thế." Nàng không nhận lòng biết ơn của hắn. "Mối hận lệnh tôn vứt bỏ mẫu thân ta năm đó, ta thân là nữ nhi của bà, nên vì thân mẫu mà báo thù, song như lời công tử nói, ta chống lại việc cừu hận tiếp nối chán ngắt, cho nênTa muốn công tử phải lựa chọn."

"Lựa chọn?" Tây Môn Sóc không hiểu bí ẩn trong lời nàng nói. "Công chúa, nếu cô muốn tôi thuận lấy cô, để đổi cứu mạng Hồ Nhi, cô hẳn là hiểu trong lòng tôi nghĩ gì, chỉ sợ cuối cùng công chúa sẽ uổng công thôi."

"Ta cũng không muốn cùng ngươi thành thân." Diêm Vương Tiểu Tinh lấy giọng điệu lạnh lùng nói. "Ba ngày sau, ta sẽ thả nhà ngươi ra, vị cô nương kia, ta cũng sẽ giải cổ độc cho nàng ấy, đến lúc đó nhà ngươi có đi hay không đi đều tùy ngươi."

"Công chúa, cô có biết là ta nhất định sẽ lựa chọn cùng Hồ Nhi rời đi..."

"Nói lời tạm biệt thì nói quá hay ho." Diêm Vương Tiểu Tinh con ngươi đen thu nửa lại. "Năm đó cha ngươi vứt bỏ mẫu thân ta, còn không phải bởi vì quá tự tin..."

"Công chúa?" Hắn khó hiểu nhìn nàng. "Gia phụ có lỗi với Độc hậu, phải chăng còn có ân tình?"

Diêm Vương Tiểu Tinh lại ngược mắt nhìn về phía hắn, khóe miệng cười lạnh lẽo.

"Vấn đề này, sao ngươi không đợi ba ngày sau rồi tự mình nhận ra nhỉ?" Nàng nói xong, đem áo choàng khoác lên, xoay người rời đi.

“Công chúa.....” Tây Môn Sóc nhìn bóng dáng nàng rồi đi.

Kỳ lạ, cha ruột cuộc là phạm phải cái chuyện tốt đẹp gì, khiến Độc hậu oán hận như thế chứ? Hận cha hán, lại không thể xuống tay giết hán.

Ân oán của đời trước, thật là khó mà giải a.

Hồ Nhi bị giam lỏng ở trong Diêm Vương môn, bên ngoài có hai gã đại hán (cao lớn) trông coi, cửa cùng cửa sổ tất cả đều được khóa cẩn thận, nàng căn bản không thể thoát ra. Từ khi nàng tỉnh lại cho đến giờ, vẫn chưa gặp lại Tây Môn Sóc, cho dù nàng lớn tiếng gọi hán, cũng không nghe thấy hán đáp lại. Xem ra, nàng cùng Tây Môn Sóc bị chia cách.

Đáng giận! Hồ Nhi mới hiểu được, ra là khúc mắc ân oán tình cừu trên giang hồ so với trong tường tượng của nàng còn phức tạp hơn.

Lúc này, nàng nghe thấy cửa phòng bị đẩy ra.

Nàng không chút nghĩ ngợi lập tức tiến lên, nàng bắt đầu đùa giỡn khoa chân múa tay, muốn thừa cơ hội này trốn đi.

Nhưng vì nàng không có nội công làm chỗ dựa, rất nhanh bị thua, đối phương chẳng những ngăn được quyền cước của nàng, còn điểm huyết đạo của nàng nữa.

Lập tức, nàng y như cái khúc gỗ đứng im không thể động đậy.

Kế tiếp, nàng nhìn thấy một cô nương mặc áo trắng bước vào trong phòng.

Bốn mắt nhìn nhau, Hồ Nhi thở hắt vì kinh ngạc.

Người nữ tử áo trắng này bộ dạng giống như hoa sen mới nở, khuôn mặt xinh đẹp trắng ngần mặc dù không có phản ứng gì, nhưng chỉ cần liếc mắt một cái, nếu là nam tử, chỉ sợ đã bị nàng cướp mất hồn rồi. Diêm Vương Tiểu Tinh ngồi ở ghế quý phi (loại ghế dài, mềm, có chỗ tựa lưng và tay, được bọc da thật sẽ tạo cảm giác dễ chịu và êm ái), sai người đưa đến ghế dựa, để cho Hồ Nhi ngồi ở trên ghế.

"Cô là ai?" Hồ Nhi giống một con hổ nhỏ sẵn sàng chiến đấu, chỉ thiếu toàn thân lông tơ không có xù lên.

"Cô muốn giết thì ra tay liền đi, nhưng các người không thể đụng vào Tây Môn Sóc, hán là vị hôn phu của tiểu thư nhà ta"

Diêm Vương Tiểu Tinh dừng một chút, nhìn kỹ Hồ Nhi, "Tây Môn Sóc là vị hôn phu của tiểu thư nhà ngươi, vậy ngươi là gì của hán?"

Nghe vậy, Hồ Nhi toàn thân không thể nhúc nhích, chỉ có thể di chuyển tròng mắt qua lại.

Nàng im lặng đã lâu, không thể cho đối phương một đáp án.

"Không phải chuyện của cô!" Nàng cắn cắn môi, không muốn trả lời vấn đề này.

Trên thực tế, nàng không có đáp án.

Nàng là gì của Tây Môn Sóc? Hòn đá như vậy làm nàng rối loạn, khiến lòng nàng bắt đầu nổi sóng.

"Nhưng Tây Môn Sóc là của một mình ngươi, thà chết chứ không chịu khuất phục." Diêm Vương Tiểu Tinh cầm cổ tay nàng lên mà bắt mạch. Diêm Vương Tiểu Tinh nín thở tập trung tinh thần, muốn biết nàng trúng loại cô độc nào, trong nháy mắt đôi mắt đẹp lạnh lùng kia nhìn thẳng nàng không chớp mắt. Nghe vậy, tim Hồ Nhi đập nhanh hơn. Tây Môn Sóc vì nàng thà chết chứ không chịu chịu khuất phục ư?

"Các người... Đừng xuống tay với Tây Môn Sóc, hán vô tội trong chuyện này mà!" Nàng đem vấn đề của mình đề qua một bên, thay hán nói chuyện.

"Hai người các ngươi đều là kẻ ngốc, đều vì nhau mà nói chuyện." Diêm Vương Tiểu Tinh cười lạnh một tiếng. "Từ xưa mọi người yêu nhau vì tình cảm, các ngươi đúng là ví dụ tốt nhất."

"Ta Ta không phải người yêu của hán...." Hồ Nhi không biết nên thừa nhận thế nào về quan hệ của nàng cùng Tây Môn Sóc.

Cho dù hán muốn nàng đừng trốn chạy, nhưng nàng làm sao có thể không trốn đây! Lấy thân phận của hán, cùng nàng có quan hệ, như vậy rất phiền a! Huống chi nàng không biết rõ hết tâm tình của tiểu thư....

Nàng không thể lấy oán trả ơn, đoạt đi vị hôn phu của tiểu thư a!

"Ta sẽ cứu ngươi." Diêm Vương Tiểu Tinh buông cổ tay nàng ra, khoe miệng lộ ra chút cười bí hiểm. "Nếu muốn Tây Môn Sóc đem mạng đến đổi, ta thà chết còn hơn!" Hồ Nhi rất có chí khí, không muốn bằng lòng cũng không muốn mặc kệ.

"Ba ngày sau, ta sẽ để cho Tây Môn Sóc lựa chọn, một là hán muốn cùng ngươi đi, hai là muốn ở lại." Diêm Vương Tiểu Tinh giải huyết đạo cho nàng, tia sáng trong con mắt tinh ranh chợt lóe rồi biến mất.

"Cô ..."

"Ta có lòng nhắc nhở ngươi, không cần tự mình nắm chắc chắn, nghĩ đến Tây Môn Sốc bất luận thế nào đều lựa chọn cùng ngươi đi." Diêm Vương Tiểu Tinh cười lạnh một tiếng, "Ta có thể giúp ngươi giải cổ độc trên người, nhưng, muốn ngươi phải trả giá một chút.... Vậy đó."

"Hừ! Yêu nữ!" Hồ Nhi giận mắng một tiếng, nào ngờ giọng nói nàng hơi to chút, lập tức chuyển thủ để ở ngay cổ của nàng. "Ngươi nghĩ rằng ta thực sự cần giải được của ngươi sao? Ta đã được chết một cách thoải mái!"

"Được thôi." Diêm Vương Tiểu Tinh đưa mắt cho tỷ nữ, muốn ả đem chủy thủ đặt ở trước mặt Hồ Nhi. "Ngươi có thể lựa chọn kết thúc của bản thân, đánh cược xem Tây Môn Sốc có thể hay không cùng theo ngươi đi."

"Ngươi" Nghe thấy Diêm Vương Tiểu Tinh nói như vậy, Hồ Nhi có chút do dự không thôi. Nếu nàng thực sự lựa chọn tự sát, Tây Môn Sốc thực sự sẽ đi theo nàng sao? Nàng lại nghĩ tới, từ khi trúng cổ độc, hần liền liên trầm phương nghìn kẻ muốn giải trừ thống khổ trên người nàng, nếu như nàng thực sự rời bỏ thế gian này, lấy tình tình của hần Nếu hần thực yêu thương nàng, phải chăng cũng sẽ cùng theo xuống hoàng tuyền (suối vàng)?

Vừa mới nghĩ đến đây, toàn thân nàng nhện không được mà run rẩy.

Nàng thể nhưng không có dũng khí mà đặt cược như vậy.

"Hồ Nhi cô nương, mặc kệ cô có chấp nhận hay không, ta đều phải để cô cùng Tây Môn Sốc tham gia vào trò chơi lựa chọn này thôi." Diêm Vương Tiểu Tinh nâng cằm nàng lên, lạnh lùng cất tiếng. "Cho ta xem thử, năm đó bị kịch của mẫu thân ta có khi nào lại phát sinh ở trên người Tây Môn Sốc."

Nếu thực xảy ra, nàng sẽ không chút do dự, lập tức giết Tây Môn Sốc.

Nam nhân như vậy, còn muốn đụng đến nàng ư? Quả là người si nói mộng!

"Cô...." Vị cô nương này như là một bông hoa xinh đẹp, nhưng tâm địa thế nào lại độc ác giống Độc hậu a? Lấy đùa bỡn mà làm vui.

"Lại làm cho ta hiểu được, Tây Môn Sốc yêu cô được bao nhiêu." Diêm Vương Tiểu Tinh nhìn thẳng mắt Hồ Nhi, khó hiểu muốn biết kết quả của trò chơi. Yêu, là cái gì?

Là vô tư dâng hiến, hay vẫn là ích kỷ chọn lựa?

Nhưng, tình yêu chính là vì không hình dạng giả thiết kết quả, mới có vẻ chân thành đáng quý.

Bạn đang đọc truyện *Dẫn Sói Vào Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Ba ngày sau, Tây Môn Sốc được mang ra khỏi địa lao. Hần cũng không hỏi gì, chỉ im lặng đi theo môn đồ Diêm Vương môn. Dù sao hần không biết Hồ Nhi bị nhốt ở đâu, giờ chỉ có thể tùy thời mà hành động.

Hần bị đưa thẳng đến đại đường của Diêm Vương môn.

Nhưng hần không ngờ ở chỗ này mình sẽ nhìn thấy một người.

"Cha!" Tây Môn Sốc vừa thấy phụ thân, lập tức gọi.

"Sốc nhi!" Tây Môn Kiếm Sơn đã lâu không gặp đứa con trai duy nhất, muốn tiến lên ôm con lại bị Độc hậu ở sau dùng roi ngăn lại.

"Lão nhân, đừng quên chuyện ông đáp ứng!" Độc hậu vạn lần không nghĩ tới Tây Môn Kiếm Sơn thế nhưng đơn thương độc mã đến Diêm Vương môn. Lão nhân này vẫn còn mặt mũi xuất hiện ở trước mặt của ả! ả sẽ không thêm khách khí, đem ân oán năm đó giải quyết sạch sẽ.

"Cha, cha đáp ứng Độc hậu chuyện gì?" Tây Môn Sốc nhíu mày, hy vọng cha đừng làm ra cái việc ngốc gì.

"Đứa nhỏ này. Con đừng có lo." Tây Môn Kiếm Sơn tuy rằng trải qua năm tháng gió sương, nhưng mạnh khỏe như cũ, có thể nhìn ra được lúc trẻ ông ta cũng vô cùng phóng khoáng. "Năm đó là ta nợ Tinh Lưu, ta sống đến từng tuổi này, đối với mẫu thân con cũng hết lòng quan tâm giúp đỡ, nhưng đối với Tinh Lưu, ta vẫn là làm thiệt thòi

"Cha ... Rốt cuộc sự việc là thế nào?" Tây Môn Sốc đến bây giờ vẫn không hiểu nổi ân oán giữa bọn họ

"Hừ! Năm đó ta cùng cha ngươi quen nhau, vì ta bị Quảng Ngọc Anh hãm hại, ăn phải cổ độc, khiến cho bộ mặt bị hủy hoại, cha ngươi nhẫn tâm bỏ ta mà đi, cùng Quảng Ngọc Anh kết làm vợ chồng, nhục này muốn ta thế nào chịu đựng hả?" Độc hậu vừa nhớ đến thật tình năm đó đều bị chà đạp, vẫn là

không ngăn được kích động.

"Hâm hạp?" Về mặt Tây Môn Kiếm Sơn kinh ngạc. "Năm đó không phải nàng luyện công phu tà phái, mới bị tẩu hỏa nhập ma sao? Ngọc Anh mang theo lời nàng nhắn, nói nàng muốn ta rời đi ..."

Độc hậu vừa nghe, tức giận vùng chường hướng trên mặt ông ta mà tát một cái. "Tây Môn Kiếm Sơn, đến bây giờ ông còn muốn vì mình mà chối tội!"

"Bà " Tây Môn Sóc thấy thế không khỏi tức giận, tiến lên muốn đấu cùng Độc hậu, lại bị phụ thân ngăn lại.

"Không sao, đây là ta nợ nàng." Tây Môn Kiếm Sơn lắc đầu, lúc này mới tỉnh ngộ ra. "Hôm nay rốt cuộc ta đã hiểu, thì ra ngàn vạn lần sai đều từ ở trên người ta..... Tình Lưu, ta biết ta rất xin lỗi nàng, hôm nay ta đã tới đây một mình xin tạ tội, nàng có thể tha cho con ta đi được không?"

"Mơ tưởng!" Độc hậu cười nhạt một tiếng. "Hôm nay ông sẽ chờ mà coi con ông thành thân cùng nữ nhi của ta, ta muốn tiếc nuôi của ta, từ con ông đến bù lại."

"Tình Lưu....."

"Đưa công chúa mời vào. "Độc hậu ra lệnh một tiếng, sai người đi gọi công chúa.

Trong chốc lát, Diêm Vương Tiểu Tinh chậm rãi đi vào đại đường, mà sau gót nàng còn có nữ tử cúi đầu mặt che lụa mỏng.

"Mẫu thân." Diêm Vương Tiểu Tinh trước hướng mẫu thân tỏ tấm lòng. "Chúng ta khó được nhìn thấy nhiều người đến đây như vậy, nói vậy vị này chính là Tây Môn trang chủ."

"Con gái, mẹ con tìm chồng cho con, con mau tới đây nhìn đi." Độc hậu vừa thấy nữ nhi đến, vẻ mặt lập tức trở nên hiền hậu.

Diêm Vương Tiểu Tinh ngay cả liếc xem Tây Môn Sóc một cái đều không, ngược lại dựa vào người Độc hậu, nàng đang nghiêng một bên bên tai nói nhỏ.

Nghe vậy, Độc hậu mày nhíu chặt, vẻ mặt hồ nghi nhìn nàng.

"Mẫu thân, mẹ nói như vậy được không?" Diêm Vương Tiểu Tinh hiếm khi cười tươi, xinh đẹp không vật nào sánh được.

"Này... Vì sao lại phí công như vậy? Chỉ cần con gặt đầu, Tây Môn Sóc sẽ trở thành vị hôn phu của con." Độc hậu không thực đồng ý lắm.

"Mẫu thân, mẹ hiểu nỗi đau, cho nên không muốn nỗi đau bị thương tổn, nhưng nếu trong lòng hấn vẫn nhớ thương một nữ nhân khác, đối con mà nói không phải là một sự tổn thương ư?"

"Này....." Độc hậu do dự.

"Mẫu thân, nếu Tây Môn trang chủ bằng lòng bù đắp cho mẹ, oan có đầu nợ có chủ, con cũng là khiến bọn họ trả giá một chút, sẽ không để bọn họ tốt hơn đâu." Diêm Vương Tiểu Tinh con người cười cong lên, nói ra lời nói làm người ta không rét mà run.

"Được rồi." Độc hậu cuối cùng vẫn là chiều nữ nhi. "Ta lập tức nhìn xem hôm nay Tây Môn Sóc lựa chọn như thế nào." Á phẩy tay áo một cái, liền tùy cho nữ nhi đảm đương mọi việc.

"Hồ Nhi đâu?" Tây Môn Sóc thấy Diêm Vương Tiểu Tinh đã xuất hiện, nhưng không thấy Hồ Nhi, liền sốt ruột hỏi.

Thân mình nữ tử khẽ run rẩy, làm tỳ nữ đi phía sau phải đỡ lấy.

Nàng biết rõ toàn thân run run, nếu không phải có tỳ nữ bên trái phải đỡ lấy nàng, chỉ sợ nàng đã không còn mặt mũi đứng ở đây.

Nữ tử được lụa mỏng che kín khuôn mặt đúng là Hồ Nhi.

Nàng không dám ngẩng đầu, nhưng mắt vẫn vùng trộm nâng lên, xuyên qua lụa mỏng nhìn về phía Tây Môn Sóc.

Thấy hấn cũng không có mang bộ dáng bị thương, nàng mới thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Diêm Vương Tiểu Tinh không có lừa nàng. Công chúa giúp nàng giải độc, còn cam đoan Tây Môn Sóc sẽ không bị một thương tổn nào. Diêm Vương Tiểu Tinh giúp nàng giải thúc giục tình cô trong cơ thể, nàng phải trả giá một chút. Cái giá phải trả chính là Nàng cần môi, hai mắt nhắm lại.

Nàng không biết chút nữa lụa mỏng trên đầu kéo xuống, Tây Môn Sóc thấy nàng thì phản ứng thứ nhất sẽ là gì? Nhưng nàng sợ.... Nàng sợ Tây Môn Sóc sẽ không muốn gặp lại nàng nữa.

"Hồ Nhi?" Tây Môn Sóc không biết khi nào đã đứng ở trước mặt nàng.

Người nàng hết sức run lẩy bẩy, cũng không có sức ngẩng đầu trả lời hấn.

"Là em sao?" Hấn lại dịu dàng hỏi.

Nàng gật đầu, nhưng không có can đảm mở miệng.

"Cổ độc trên người nàng giải rồi sao?" Hấn tình nhắc mảnh lụa trên đầu nàng lên, lại bị nàng tránh né, làm cho hấn cảm thấy có gì khang khác.

"Đừng nhắc" Bởi vì hiện tại nàng trở nên thực xấu xí! Trong giọng nói Hồ Nhi cơ hồ mang theo tiếng khóc khê.

Diêm môn tình ý cười bảo tỷ nữ, muốn tỷ nữ xoắn lụa trên đầu Hồ Nhi lên. Nhất thời Hồ Nhi không biết, mặt rất nhiều sẹo xấu cùng lỗi lổm cù thể hiện ra trước mặt mọi người.

"Không cần —" Nàng vội vàng che khuất mặt, không nghĩ để cho hấn thấy bộ dáng. Tây Môn Sóc đã tận mắt xem mặt nàng, trong nháy mắt kia lòng hấn cơ hồ đau đớn.

"Nàng rốt cuộc ...Xảy ra chuyện gì?" Giọng hấn chứa đầy xúc động, rồi nắm chặt nắm đấm, quay đầu hướng Diêm Vương Tiểu Tinh gầm nhẹ, "Công chúa làm gì với nàng ấy?"

"Không phải ta đã nói, cứu nàng ta là cần phải trả giá một chút sao? Đây là cái giá mà nàng ta phải trả."

"Cái giá có thể đến lấy từ ta, vì sao các người muốn làm vậy với nàng ấy? Nàng vô tội mà!" Tây Môn Sóc rốt cục nhịn không được tức giận, lớn tiếng gào.

"Tây Môn Sóc, ngươi chấp nhận cũng được, không nhận cũng thế, đây là trò chơi của chúng ta." Diêm Vương Tiểu Tinh lười phải liếc mắt nhìn hấn. "Hiện tại, cho ngươi chọn giữa hai con đường, một là mang theo Hồ Nhi rời đi, hai là ngươi cùng nàng ta mỗi người đi một ngã, sau đó lấy ta làm vợ."

"Ta đã nói ta sẽ không lấy cô!" Hấn lạnh giọng nói, sau đó xoay người nhìn Hồ Nhi. "Người ta muốn lấy chỉ có Hồ Nhi."

"Không..... Không cần....." Hồ Nhi đã thấy bộ dáng hiện nay của mình, khuôn mặt cơ hồ bị hủy hết, hấn sao còn có thể muốn lấy nàng chứ?

"Muốn, ta muốn, ta muốn nàng a!" Tây Môn Sóc vì nàng đau lòng, mũi xót, đem nàng kéo sát vào trong lòng. "Hồ Nhi, là ta hại nàng chịu khổ."

"Tây Môn Sóc!" Độc hậu nhịn không được giận dữ. "Nhà ngươi ánh mắt có vấn đề ư? Nữ nhi của ta xinh đẹp như hoa mà ngươi không cần, lại muốn kết hôn với cái đứa con gái mặt mày như quỷ sao??"

"Ồ trong mắt ta, các người mới là tâm như rắn rết, mặt ác như yêu ma!" Hấn gắt gao ôm lấy Hồ Nhi.

"Mặc kệ Hồ Nhi trở nên thế nào, nàng ấy vẫn mãi là Hồ Nhi của ta."

"Nhà ngươi....."

"Mẫu thân, hấn lựa chọn rồi." Diêm Vương Tiểu Tinh khé miệng để lộ ra nụ cười, thừa dịp mẫu thân còn chưa thay đổi tâm ý, nàng lập tức hạ lệnh muốn bọn môn đồ lùi lại. "Đề hấn đi, loại nam tử này, ta cũng không muốn để ý tới."

"Con gái ..."

"Cha, chúng ta cùng đi thôi!" Tây Môn Sóc nói với phụ thân Tây Môn Kiếm Sơn lắc đầu.

"Con trai, cha đã tự nguyện ở lại Diêm Vương môn, ta muốn dùng cuộc đời còn lại mà trả, con đi mau đi, Tây Môn sơn trang liền giao cho con."

"Cha!" Hấn nhíu mày kêu lớn. "Cha không đi, con vẫn sẽ trở lại cứu cha sau."

"Không, ta ở lại nơi này, không cần phí sức đâu. Sóc nhi, cha tới giờ mới hiểu được, thì ra ta vẫn yêu Tinh Lư, ta thực xin lỗi mẹ con... Càng thực xin lỗi con Nhưng con phải hiểu, cha yêu con." Tây Môn Kiếm Sơn vẫn đứng yên chỗ cũ, vẫy tay muốn bọn họ mau rời đi. "Đừng bước vào Diêm Vương môn nữa."

"Cha!"

Tây Môn Sóc ôm Hồ Nhi, nghĩ muốn tiến lên cùng phụ thân rời khỏi, nhưng bọn môn đồ lập tức ngăn lại, hấn chỉ có thể cách tường người, cuối cùng liếc mắt nhìn phụ thân một cái, sau đó mang theo Hồ Nhi rời đi.

Rời đi khỏi Diêm Vương môn xong, Tây Môn Sóc một câu cũng không nói. Hồ Nhi vẫn như cũ đeo mặt nạ lụa mỏng, che lấp khuôn mặt xấu xí.

"Chuyện cha chàng" Hồ Nhi sau khi bình tĩnh lại, mở miệng trước. "Chàng không phải muốn trở về Tây Môn sơn trang trước sao?"

"Cha ta một khi quyết định chuyện gì, không ai có thể lay động." Tây Môn Sóc giữ con ngựa, cùng nàng đi song song. "Nếu ông ấy quyết định muốn ở lại bên người Độc hậu chuộc tội, ta cho dù dây vào, cũng chỉ phí thời giờ thôi."

"Ừm." Nàng cắn môi gật gật đầu.

Nàng không hiểu, Tây Môn Sóc đã nhìn rõ mặt nàng, vì sao còn cố ý lựa chọn nàng chứ?

Bọn họ đều gặp qua Diêm Vương Tiểu Tinh, đều biết là Diêm Vương Tiểu Tinh xinh đẹp, là nữ tử nghiêng thành.

Nhưng hắn lại không chút nghĩ ngợi mà lựa chọn nàng, muốn rời đi cùng nàng.

Hắn thực sự yêu nàng sao? Hồ Nhi không khỏi bắt đầu vì bản thân thiếu sót mà cảm thấy tự ti, nhất là trước mặt hắn. "Ta trước mang nàng quay về son trang xử lý chuyện ở đó, sau đó viết thư gửi gấp cho Hoa cô nương." Tây Môn Sóc nắm tay nhỏ bé của nàng, nhìn nàng nói.

Nàng không dám nhìn thẳng mắt hắn, vì thế không mở mắt.

"Chàng không cần lo cho em, em có thể tự trở lại thành Trần Châu, chàng cứ việc làm việc của mình đi."

Nàng cúi đầu, thanh âm trở nên rất nhỏ.

"Hồ Nhi." Hắn dừng bước, giữ chặt bả vai của nàng, ép nàng cùng hắn đối mặt. "Mặc kệ nàng trở thành thế nào, ta đều vĩnh viễn không rời xa nàng."

"Em" Nàng cắn chặt môi, nghe hắn nói lời thương yêu.

Nàng trông qua mặt mình, vẻ mặt sọc cùng cục sù sì, ngay cả chính nàng cũng không có can đảm mở mắt nhìn xem nữa, vì sao hắn có thể nói không rời xa như vậy chứ?

"Ta biết nàng muốn hỏi tại sao." Tây Môn Sóc đem nàng ôm vào trong lòng. "Chỉ cần nàng là Hồ Nhi, ta sẽ mãi mãi yêu nàng."

"Nhưng mà" Nàng có muốn nói thật nhiều, nhưng mỗi lần mở miệng, vẫn cứ là nuốt trở lại. Rõ ràng nàng đối với tình cảm của hắn vẫn phức tạp như vậy, thế mà mỗi khi hắn cùng nàng nói lời ngon tiếng ngọt xong, lại chạm sâu tới lòng của nàng.

Hơn nữa hiện tại, vài câu này của hắn liền đi vào lòng nàng thật sâu.

Lúc này nàng mới hiểu, thì ra lúc ấy Diêm Vương Tiểu Tinh đến tìm nàng, là đã nhìn ra tình ý của hắn với nàng, cho nên mới muốn nàng trả giá, lợi dụng nàng hiện tại không trọn vẹn, muốn nàng mở to hai mắt nhìn một Tây Môn Sóc có hay không trước sau như một, hay là có mới nói cũ.

Nhưng hắn không có, hắn vẫn như dĩ vãng ôm nàng, nói với nàng, hắn yêu nàng.

Vì sao..... Lòng Hồ Nhi ấm áp, nhưng cái mũi lại ề ề, rất muốn khóc, đây là cảm động ư?

Vì nguyên nhân như thế, cho nên Độc hậu cùng Diêm Vương Tiểu Tinh mới quyết định thả bọn họ đi sao?

Hắn quyết không có lỗi với nàng, thậm chí hiện tại nói với nàng hắn yêu nàng.....

"Hồ Nhi, ta đã sớm yêu thương nàng, đừng rời khỏi ta, trước cùng ta quay về Tây Môn sơn trang được không?" Hắn cách tấm lụa mỏng nhẹ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

"Em... Như vậy được không?" Tất cả bộ dáng tinh thần trong dĩ vãng kia đều đâu mất, Hồ Nhi hiện nay vì trên mặt không trọn vẹn mà không có tự tin.

"Đương nhiên được." Tây Môn Sóc phản ứng không hề kiên nhẫn, đem nàng đặt lên con ngựa kia của mình.

"Vị sọ trên đường nàng chạy mất, chúng ta cùng cưỡi chung một con ngựa về Tây Môn sơn trang vậy."

Hắn lên ngựa lưu loát, hai tay cẩn thận ôm lấy thân thể nàng.

"Hồ Nhi, mặc kệ ta hay nàng ai bị chuyện thế này, ta vĩnh viễn cũng sẽ không thả nàng ra."

Nàng dựa vào trong lòng hắn, tuy trong lòng lung lay quyết tâm, nhưng người không hề thấy lạnh.

"Vĩnh viễn." Hắn lại nhắc lần nữa, bày tỏ quyết tâm của bản thân.

Hồ Nhi nhắm lại hai mắt, bên tai nghe tiếng gió gào thét, cùng với ngực hắn truyền đến tiếng tim đập.

Nàng bỗng nhiên cảm thấy, nhịp tim trầm ổn kia, tựa hồ thực sự nhấn chìm lời thề của hắn với nàng....

Tây Môn Sóc mang Hồ Nhi trở lại Tây Môn sơn trang đã được bảy ngày. Bảy ngày này, hắn tìm đến rất nhiều danh y đến chữa trị mặt sẹo cho nàng, bắt đặc dĩ vấy vết sẹo này không thể bỏ đi, được vật gì cũng không thể khiến cho nó lặn mất.

Bởi vậy, Hồ Nhi vẫn cái bộ dáng như cũ kia.

Vài ngày sau đó, Hồ Nhi phát hiện Tây Môn Sóc gần đây luôn đi sớm về trễ, nàng hiếm khi chạm mặt hắn.

Tuy rằng hấn muốn nàng đừng che kín mặt, không cần để ý người khác nghĩ thế nào, nhưng nàng sợ dọa đến người ta, vẫn quyết định đem cái khăn che mặt vào.

Mà hôm nay, nàng muốn cùng Tây Môn Sóc đàm hoàng nói chuyện.

Dù sao nàng ở Tây Môn sơn trang đợi lâu như vậy, mặc dù có viết thư về Hoa phủ báo bình an, nhưng nàng cảm thấy phải về thành Trân Châu gặp mọi người một chút, miễn cho các tỷ tỷ vì nàng lo lắng.

Khi nàng đi ra khỏi cửa phòng, thấy trên dưới sơn trang hôm nay giống như đặc biệt bận rộn, rất nhiều bọn hạ nhân vội vàng giăng đèn kết hoa chung quanh. Nàng còn nhìn thấy tổng quản còn cầm trên tay hộp lễ vật, rất bận rộn. Đột nhiên, ở ngay chỗ rẽ nàng nghe được tiếng tỷ nữ nói chuyện với nhau. "Tôi nghe nói, thiếu gia mấy ngày nay tất bật mở tiệc mừng."

Ở trong Tây Môn sơn trang mấy ngày này, bởi vì thiếu hụt trên mặt, Hồ Nhi vẫn không dám cùng người nói chuyện, cũng là vì tự ti, vì sợ mình dọa đến người khác, vì thế nàng nghiêng người lại, tránh ở góc ghé tai nghe lén

"Đối tượng thiếu gia muốn kết hôn, chắc sẽ không phải là vị Hồ Nhi cô nương lúc trước mang về sơn trang ha?" Tiểu tỷ áo áo xanh tò mò hỏi.

"Hình như không phải." Tiểu tỷ áo hồng lắc đầu. "Thiếu gia đã phái bà mối đến thành Trân Châu trước, rồi hướng tiểu thư Hoa gia cầu hôn."

"Hoa gia tiểu thư? Đó thật sự là một đôi trời đất tạo nên." Tiểu tỷ áo xanh gật gật đầu. "Bất quá thiếu gia nói muốn kết hôn với Hoa tiểu thư, vậy Hồ Nhi cô nương kia làm sao bây giờ đây?"

"Này" Tiểu tỷ áo hồng ngừng một chút. "Tôi cũng không biết."

"Mấy hôm trước có người trông thấy thiếu gia đối Hồ Nhi cô nương vô cùng tốt, nghe nói bọn họ lén gần gũi nhau." Tiểu tỷ áo xanh giảm âm thanh xuống nói. "Gần gũi là như thế nào? Nếu thực sự nói muốn lấy Hồ Nhi cô nương làm trang chủ phu nhân, chỉ sợ trên giang hồ thiếu gia sẽ trở thành trò cười đấy!" Tiểu tỷ áo hồng khiếp sợ một tiếng. "Huống chi thiếu gia chúng ta ngày thường phong lưu tuấn mỹ, cùng một cô nương xấu xí thành thân, thử hỏi có xứng đôi không?"

"Nhưng nghe nói Hồ Nhi sẽ bị thế, là tại vướng mắc với thiếu gia. Tôi nghĩ, thiếu gia tấm lòng tốt như vậy, chỉ sợ đối Hồ Nhi cô nương cũng có áy náy trong lòng." Tiểu tỷ áo xanh bắt đầu câu chuyện về Tây Môn Sóc, trên mặt cười tươi rói.

"Nhưng mà người thiếu gia muốn kết hôn là tiểu thư Hoa gia, cũng không phải cô nương đó. Tôi suy đoán, thiếu gia đã muốn vứt bỏ cô nương kia từ lâu, chỉ là không biết nên mở miệng thế nào ..."

Hồ Nhi đem hết lời nói đã thương người đó nghe lọt vào trong tai, nhất là câu kia "Người thiếu gia muốn kết hôn là tiểu thư Hoa gia, cũng không phải cô nương kia", như là một tiếng sét lớn đánh vào trong lòng nàng, làm cho lòng của nàng tan nát trong nháy mắt.

Thì ra mấy ngày nay trong phủ trên dưới tất cả đều bận rộn là vì chuyện này, mà Tây Môn Sóc chỉ chưa đề cập với nàng, nàng hoàn toàn chẳng hay biết gì. Tại sao chứ? Không hiểu sao, lòng của nàng rõ ràng đã vỡ vụn, lại còn cảm thấy vô cùng đau đớn, so với cổ trùng cắn còn muốn thống khổ hơn.

Nếu đúng như mấy tỷ nữ kia nói, Tây Môn Sóc là vì nàng chịu thiệt thòi, nên không dám đối nàng nói ra miệng, như vậy nàng tiếp tục ở lại bên cạnh hấn, chẳng phải là rất không được sao?

Tại sao có thể như vậy? Nàng nhớ rõ mỗi chữ mỗi câu mà hấn nói với nàng, hấn nói sẽ không rời xa nàng, vì sao còn vừa muốn gạt nàng vừa hướng tiểu thư cầu hôn?

Giờ khắc này, Hồ Nhi mới hiểu được, cái gọi là vĩnh viễn cũng chỉ là trong mơ thôi.

Không hiểu sao, nàng cảm giác được trên mặt có hai dòng nước ướt át.

Nàng đưa một tay lên chạm vào, thì ra là nước mắt.

Nàng cứ nghĩ kiếp này sẽ không vì nam nhân mà rơi lệ, nhưng nàng vẫn quá ngây thơ rồi, nàng đúng là vì Tây Môn Sóc mà rơi nước mắt

Dịu dàng của hấn, lời thề của hấn, giờ khắc này đều thành lưỡi dao sắc. Nhiều lời ngon tiếng ngọt như vậy để trấn an nàng, Tây Môn Sóc chẳng qua là vì nàng thiệt thòi, cuối cùng vẫn lựa chọn tiểu thư, phải không? Thế sao không cùng nàng nói cho rõ chứ?

Khiến cho nàng từ từ đối hấn buông cảnh giác, cũng buông xuống một tia rụt rè cuối cùng, làm cho nàng tiếp nhận tình yêu ngọt ngào, lại làm cho nàng nếm mùi đau khổ.

Tây Môn Sóc..... Chẳng đến tốt cùng muốn đùa bỡn ta tới bao giờ? Hồ Nhi tận đáy lòng gầm nhẹ

Cuối cùng, nàng lựa chọn rời đi, thẳng đến cái chuồng ngựa,

Nàng phải có chí khí! Chính nàng lựa chọn rời xa hấn, chứ không phải từ hấn cuối cùng quyết định đuổi nàng đi.

Hắn cho nàng tình yêu, thì ra là sau lưng giấu đầy gai độc, đem đâm vào người nàng đầy thương tích.

Bạn đang đọc truyện *Dẫn Sói Vào Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Thiên hạ rộng lớn, Hồ Nhi cuối cùng có thể đi, mà cũng chỉ đi đến Tục Hương Lầu ở thành Trân Châu. Nàng cười ngơ không ngủ cũng không nghỉ, nhắm mắt đường thẳng đến nhà. Tới nhà một lúc, cả người nàng đã mệt mỏi không còn sức. Thiếu chút nữa té xỉu.

Các tỷ muội vừa nhìn thấy nàng về, vội vàng chạy đến đem nàng dìu vào trong nhà, sau đó nhìn thấy sẹo trên mặt nàng, ai nấy đều nhủ mày.

Rồi khi Hồ Nhi tỉnh lại, các nàng mới biết được nàng đến Diêm Vương môn lần này, đã xảy ra rất nhiều chuyện.

“Tây Môn Sóc đâu?” Hoa Túy từng hỏi nàng như thế.

"Ta không biết." Trong lúc đó nàng cũng không nói nàng cùng Tây Môn Sóc có khúc mắc tình cảm. "Ta cùng hắn không có nói lời từ biệt mà lập tức trở về."

Sau đó, các tỷ tỷ còn muốn hỏi nàng thêm chút, nàng đều lạnh nhạt không muốn trả lời. Bạch Tây Trần nhận được tin tức, liền đến nhìn xem trên mặt nàng một cái, nhưng xem rồi hắn cũng bó tay hết cách.

Dù sao đây là công phu độc môn của Diêm Vương môn, hắn chỉ là một đại phu, căn bản không biết được nguyên nhân bệnh tình.

Song Hồ Nhi lại tỏ vẻ không sao cả, nàng như là đã sớm không cần quan tâm mặt mày kết đầy sẹo lưng tung này, bình tĩnh đến mức không giống nàng nữa.

Bởi vì, nàng không biết làm thế nào cùng người khác nói ra bi thương cùng khổ sở trong lòng mình.

Nàng làm sao nói với mọi người, kỳ thật nàng yêu thương Tây Môn Sóc, nhưng Tây Môn Sóc ngược lại hướng tiểu thư cầu hôn?

Sự tình này nàng làm sao mở miệng a? Vì thế, nàng làm bộ như mình không có chuyện gì, ngày qua ngày bình thường như nhau.

Nàng cũng cố gắng thuyết phục chính mình, Tây Môn Sóc vốn sẽ không là nam nhân của nàng, hắn là vị hôn phu của tiểu thư a! Nàng dựa vào cái gì mà có được vị hôn phu của tiểu thư chứ? Như mong muốn lúc trước của nàng, tiểu thư rốt cục phải gả đi ra ngoài, sau này tất cả đều được vui vẻ! Đây không phải tốt quá sao? Vì thế, nàng miễn cưỡng học cách cười vui, khi đối mặt mọi người, nàng luôn làm bộ mình ổn lắm, và sau này nữa, nàng cũng sẽ làm bộ không quen biết Tây Môn Sóc.

Đúng, chỉ có làm như vậy, nàng sẽ khá hơn một ít.

Hồ Nhi liên tục mấy buổi tối đều trốn ở trong phòng, dù sao vết mặt của nàng sẹo sù sì ghê rợn, sợ sẽ chọc sợ nữ khách tới cửa.

Mấy ngày nay nàng cũng nghỉ ngơi rất nhiều! Tục Hương Lầu có lẽ không hề là nhà của nàng, vì nàng đã không làm được gì nữa.

Nàng nghĩ, chờ tâm tình của nàng ổn một chút, có lẽ sẽ từ bỏ cái công việc ở Tục Hương Lầu, rồi mới trở lại cuộc sống trước đây ở tòa nhà lớn.

Thiên hạ rộng lớn, giờ phút này nàng lại cảm thấy nơi nào cũng không có chỗ cho nàng dung thân.

Cái cảm giác cô độc này trong nháy mắt nhảy vào chiếm cứ lòng của nàng. Hồ Nhi ngồi ở mép giường, hai tay vòng quanh thân. Sau này, nàng có lẽ không thể giống như trước, có thể sống như người bình thường được nữa. Nàng rời khỏi giường, đi đến trước bàn trang điểm, ngắm bộ mặt xấu xí kia của mình.

Chính mình như vậy, nàng xem đã lâu mà vẫn nhìn không quen, càng đừng nói đến nam tử tuấn mỹ xuất sắc như Tây Môn Sóc.

Hồ Nhi khóe môi cười chua xót. Thì ra thay đổi bộ mặt chính mình, có một chút như vậy mà cũng không thật.

Cuối cùng nàng không mở mắt, không soi mình trong gương nữa.

Nàng đi đến trước cửa sổ, nơi này không lâu là chỗ mà Tây Môn Sóc thích ngồi nhất.

Nàng lục lại trí nhớ, ngồi ở phía trước cửa sổ, muốn biết hắn khi đó rốt cuộc ngồi ở nơi này nhìn gì nghe gì.

Sau khi ngồi vào chỗ của mình, nàng vừa ngẩng đầu, phát hiện một vầng trăng sáng treo cao trên tấm màn đen trong trời đêm, mà bên tai là tiếng đàn sáo

từ sân khác truyền đến.

Thì ra khi đó hẳn có ý thích như vậy, khó trách có tâm tình cùng nàng đấu võ mồm..... Á. Nàng thờ hốc vì kinh ngạc, sao lúc này nàng vẫn còn nhớ đến đoạn thời gian kia cùng hẳn chung một chỗ chứ? Hồ Nhi cắn môi, cổ nén nước mắt xoay quanh trong hốc mắt.

Ra thế, đây gọi là nhớ lại ư? Thời gian cùng một chỗ tuy ngắn ngủi, hiện tại nàng lại rất nhớ lúc cãi nhau, cả lo phát phơ của hẳn, lời ngon tiếng ngọt của hẳn, cái ôm của hẳn

Tất cả đoạn ngắn cùng hình ảnh đều trở thành hoài niệm nhất của nàng a! Nàng bị làm sao vậy? Vì sao vừa nghĩ đến hẳn lại vừa khóc chứ? Hồ Nhi tức giận lau đi nước mắt trên mặt.

Cái này không giống nàng a! Nàng nên cười to vài tiếng, sau đó nói cho khắp người trong thiên hạ, nàng cùng Tây Môn Sóc không còn liên quan.

Rõ ràng như vậy mới đúng, nhưng là, lòng của nàng lại phản bội nàng.

Vui vẻ đã lìa xa nàng, hiện tại nàng chỉ có cô độc, chỉ có một mình

Hồ Nhi rốt cục chịu không được, nấc lên một tiếng khóc, tất cả đều là tiếng nước nở của nàng. Nói nàng cậy khỏe cũng được, nói nàng hối hận cũng xong, nàng chính là không quên được Tây Môn Sóc thôi, có thể hẳn vì nàng thay hẳn trúng cổ độc, mang nàng đi vào hang cọp xin giải được, hẳn làm sao có thể nông cạn như thế, cứ vậy đem nàng vứt qua một bên, hướng tiểu thư cầu hôn? Nàng càng nghĩ càng khổ sở.

Nhưng nàng không hề cứng cỏi, nàng căn bản không có biện pháp lại đối mặt hẳn, từ trong miệng hẳn mà chứng thật nghi vấn trong lòng.

“Ô ô.....” Dưới ánh trăng, Hồ Nhi khóc làm khuôn mặt nhỏ nhắn nhuộm đầy nước mắt.

Lúc này, trong phòng nàng bỗng nhiên có thêm một bóng người nữa, người kia không biết đi vào phòng của nàng lúc nào, nhìn bộ dáng nàng khóc không ra tiếng.

Trái tim hẳn đau nhói, đến gần lại chỉ thấy nàng khóc sụt sùi là làm sao?

"Nàng đang khóc cái gì?" Tây Môn Sóc có vẻ mệt mỏi phong trần (vất vả), trong con ngươi cổ nén tức giận, từng bước hướng nàng đi tới.

"Á " Hồ Nhi hít một hơi, ngược khuôn mặt đầy nước mắt lên, nhìn về phía phát ra âm thanh.

Vừa nhìn tới, nàng nghĩ mình khóc đến đầu vầng mắt hoa, thậm chí xuất hiện ảo ảnh rồi. Nhưng ngay sau đó, thân hình cứng nhắc của nàng lại bị cuốn vào trong lòng hẳn, bị hẳn ôm thật chặt.

“Chết tiệt, chết tiệt, tại sao nàng muốn làm ta sợ như vậy?” Tây Môn Sóc đem nàng giữ chặt trong ngực. "Nàng có biết sau khi không thấy nàng đâu, ta lo lắng đề phòng cỡ nào, cứ nghĩ đến nàng lại bị người ta bắt đi, hại ta tìm thật lâu"

"Ta" Nàng còn không kịp mở miệng nói gì, liền bị hẳn hôn lấy.

Nàng không dám tin nhìn hẳn.

Hắn... Còn dám hôn nàng a?

“Không, không muốn!” Nàng dùng sức đẩy hẳn ra, không mở khuôn mặt nhỏ nhắn ra. "Ta biến thành như vậy, chàng không cần phải đối ta giả vờ yêu thương nữa!"

Giả vờ yêu thương? Tây Môn Sóc vừa nghe con mắt như muốn trợn trừng lên.

"Ta đối với nàng một mối chân tình, thế mà nàng nói ta giả vờ yêu thương sao?" Nữ nhân này lần đầu làm hẳn nổi giận như thế. "Nếu nàng không có yêu ta, cũng không cần phải phủ nhận tình cảm của ta!"

Hồ Nhi vừa nghe, càng thêm tủi. "Chàng sao lại như vậy? Lúc trước khi ta không thương chàng, chàng hẳn là không nên trêu chọc ta a! Giờ ta yêu chàng, chàng lại cầu hôn tiểu thư, sai còn muốn đến đồ hết lên người ta?" Tây Môn Sóc nghe xong sững sốt. Hả, nàng làm sao mà biết nhỉ?

Thấy phản ứng này của hẳn, Hồ Nhi chắc chắn mình nói trúng tim hẳn, nước mắt lại rơi xuống liên tiếp.

"Thôi được! Chàng cũng thừa nhận nha! Chàng trêu chọc ta, lại muốn muốn trêu chọc cả tiểu thư, có phải chàng muốn ta im lặng mà rút lui không? Ta rút lui nha! Chàng cần gì phải chạy tới nơi này để đồ ta nữa? Chàng yên tâm, chuyện ta và chàng trong lúc đó, ta chưa từng nói với ai, chàng không cần sợ mọi người chỉ trích..... A ..."

Hắn lại hôn lên cái miệng nhỏ nhắn lại nhai của nàng, dùng sức ôm nàng.

Nàng hết sức phản kháng, muốn tránh khỏi ôm ấp của hẳn

Cuối cùng, hẳn cẩn thận chặn giữ thân thể của nàng, đột nhiên từ trong lòng lấy ra một bộ cồng tay, dùng sức hướng cổ tay lẫn nhau cài lại thành một.

“Tây Môn Sóc —”

"Không cho phép nàng lại rời khỏi ta!" Tây Môn Sóc đem nàng đặt ở trên mặt bàn. "Nếu nàng đã thật yêu ta, thì nên hiểu khi yêu một người, ít nhiều gì đều chấp nhận trả giá." "Chàng...." Nàng đã quên khóc, bởi vì trước mắt Tây Môn Sóc giống như mặt bình tĩnh, đem nàng đặt trên cái bàn tròn, cặp mắt đen nóng bỏng nhìn nàng, thậm chí nàng có thể thấy được qua con ngươi hằn hình ảnh của chính mình.

"Chàng bắt nạt ta như vậy, rất vui sao?" Nàng cắn chặt môi, khí phách trước kia biến mất hoàn toàn, giờ chỉ giống vật nhỏ đáng thương.

"Phải, ta muốn bắt nạt nàng." Hai tay của bọn họ vẫn còn khóa, nàng muốn chạy trốn cũng không được.

"Nàng tra tấn ta lâu như vậy, chẳng lẽ ta không thể tới đòi lại sao?" Hắn hôn lên môi nàng, tiếp theo lại hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

"Không..... Không muốn, mặt của ta...." Hồ Nhi lắc đầu, muốn tránh đi đôi môi hắn.

"Nếu nàng bỏ đi là vì mặt của nàng, ta đã hỏi qua Bạch đại phu, hắn nói tuy rằng không thể chữa trị, nhưng là có thể thử xem." Tây Môn Sóc giữ chặt thân mình nàng kháng cự, nhìn nàng thật sâu.

“Hồ Nhi, nàng để ý mặt của mình, đúng không?”

Nàng mím môi, không trả lời. Kỳ thật nàng để ý hắn hơn nha! "Nàng đã để ý như vậy, ngày mai chúng ta đi tìm Bạch đại phu, nhờ hắn đem da mặt ta cắt ra, ghép đến trên mặt của nàng." Bàn tay của hắn vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng. Ở trong mắt của hắn, nàng cũng không xấu nha, đều là Hồ Nhi của hắn!

"Chàng" Nàng rốt cục nhìn thẳng hắn. "Chàng Chàng cũng không cần phải dễ dàng ta được không? Trên dưới son trang tất cả mọi người bảo chàng muốn lấy tiểu thư làm vợ, chàng còn cùng ta dây dưa như vậy, rồi sau đó sẽ lại khinh miệt!"

Tây Môn Sóc nhíu mày, hít một hơi dài nói: "Ai nói cho nàng ta muốn lấy Hoa tiểu thư?"

"Ta tình cờ nghe thấy hạ nhân nói chuyện, chàng hướng tiểu thư cầu hôn, chẳng lẽ không phải?" Nàng tủi thân nói.

“Đáng chết, nàng hiểu lầm ta, hơn nữa ngay cả can đảm tìm ta chứng thực cũng không có, phải phạt!” Hắn lấy chân dài tách chân nhỏ của nàng ra.

Nàng còn chưa mở miệng hỏi hắn định làm gì, hắn đã cởi bỏ quần lót, sau đó đem làn váy của nàng kéo lên thắt lưng nhỏ, cũng rút đi quần lót của nàng. Sau đó, hắn hôn môi nàng, làm cho to lớn dài ngang nhiên đi vào trong cơ thể nàng. Hắn đột nhiên tiến vào, làm cho nàng bối vì đau đớn mà thở nhẹ ra tiếng. Tây Môn Sóc cố ý lấy miệng ngậm chặt môi của nàng, còn cố tình ở giữa đóa hoa của nàng mà nhẹ nhàng xát qua lại.

“Hồ Nhi, vì sao nàng không thành thật như vậy? Ta vẫn yêu nàng, mà nàng thì sao? Nàng ngay cả một câu [em yêu chàng] đều chưa từng nói.”

Hắn cùng với nàng hai tay bị khóa giữ chặt nhau, một bàn tay khác lại đỡ lấy thắt lưng của nàng

Mông hẹp của hắn dùng sức va chạm tới phía trước, đâm thật sâu vào trong hoa huyết của nàng.

Tuy đóa hoa của nàng bị đột ngột tiến vào, nhưng ngang ngược cùng thô lỗ của hắn vẫn là chậm rãi châm lên ngọn lửa trong thân thể nàng.

"Yêu..... Em yêu chàng nha! Nhưng mà Tiểu thư..... Cầu hôn" Trong miệng của nàng chỉ có thể thoát ra câu chữ đứt đoạn.

Hắn mỗi một lần đâm vào, đều chạm sâu đến chỗ nhạy cảm nhất bên trong nàng, không bao lâu, trong đóa hoa bắt đầu tiết ra ẩm ướt. "Ta thật có hươg Hoa gia đưa lễ vật, nhưng đối tượng ta cầu hôn là nàng." Hắn cảm giác được trong cơ thể của nàng đã có chút ướt át, bởi vậy tiếp tục va chạm mãnh liệt.

Hồ Nhi cau mày, cảm giác sung sướng dường như sắp thay thế lý trí của nàng. "Em Là em?"

"Là nàng!" Tây Môn Sóc đột nhiên như mãnh thú mất khống chế, ở trong cơ thể nàng càn rỡ rong ruổi. "Hồ Nhi, nàng còn không hiểu ta đối với nàng một lòng không đổi sao?"

"Hôn ước với tiểu thư" Nàng không thể, trong đầu đã một trận rối loạn. "Sóc, thật thoải mái, đừng ngừng"

"Chỉ có nàng con hồ nhỏ này, rõ ràng không rời được ta, lại thích cậy mạnh." Trên môi hắn hiện lên nụ cười thật sâu.

Thấy nàng nhiệt tình như thế, hắn ra vào nhanh hơn, làn sóng khoái cảm như dãi non lấp bề đánh về phía hai người.

Thân thể hai người dán chặt chẽ, giống như mười ngón tay bọn họ đan vào nhau, trên thân thể cùng chảy mồ hôi đầm đìa.

Tuy rằng trên mặt Hồ Nhi có vẻ khó coi, nhưng tinh dịch vẫn làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng lên. Cuối cùng, Tây Môn Sóc thật sự đem to lớn dài trong cơ thể ẩm áp của nàng kéo đi ra, làm nàng phát ra âm thanh bất mãn. "Sóc....."

“Hồ Nhi, nàng thể đi, đời này sẽ không rời khỏi ta nữa.” Hắn cố ý đem nóng thiết chân chửi ở ngoài hoa huyết của nàng, chậm chạp không đi vào.

"Không.... Sẽ không đi đâu nữa." Tay nàng bối rối vuốt lên đùi hấn, muốn cùng hấn kết hợp lại một lần nữa. "Sóc, em yêu chàng, em muốn chàng"

"Đây mới chính là Hồ Nhi ngoan của ta." Cuối cùng Tây Môn Sóc thỏa mãn cười ra tiếng, sau đó lại đem to lớn dài đẩy vào hoa hoa huyết của nàng.

Thân thể của nàng như mềm nhũn, chỉ có thể theo ra vào của hấn mà chuyển động.

Toàn bộ cô độc cùng thương tâm quá nhiều nàng kia, giờ khắc này đều tan biến trong ngực nóng bỏng của hấn. Nàng cảm thấy vô cùng dạt dào, trái tim vốn trống rỗng, lại bởi vì hấn xuất hiện mà đầy tràn.

Thì ra mất mát của nàng, là vì nghĩ đến việc mất đi hấn, cũng mất đi tình yêu.

Nàng thương hấn nha! Hồ Nhi cảm giác được khoái cảm đến nổ tung ở trong cơ thể nàng. "Sóc" Nàng cắn môi, toàn thân nảy lên, trước mắt một trận mờ ảo.

"Hồ Nhi, mặc kệ sau này nàng đến chân trời góc biển nào, ta cũng sẽ không rời xa nàng." Tây Môn Sóc sau khi gằm nhẹ, hấn thả ra toàn bộ nhiệt tình, bắn nhanh ra mầm móng nóng rực. Tình yêu của hấn cùng với nàng, rốt cục kết hợp cùng một chỗ. Tương lai, hấn sẽ không bao giờ buông tay nàng!

A, ngứa quá. Hồ Nhi trong lúc ngủ mơ tỉnh lại, xoa xoa hai má. Xoa rồi lại xoa, nàng hoàn toàn tỉnh.

Hai tròng mắt mở to, nàng phát hiện đầu hai ngón tay mình đầy những miếng vảy sẹo trắng bóc, làm nàng giật mình thở hốc vì kinh ngạc. Nàng xoay người, trông thấy Tây Môn Sóc nằm bên cạnh. Vừa thấy đến Tây Môn Sóc, lòng của nàng đập nhanh liên hồi. Đêm qua hấn bỗng xuất hiện ở trong phòng của nàng, sau đó ôm nàng rồi còn làm rất nhiều chuyện không thể cho người ta biết, hầu như cả đêm đều không chịu buông nàng ra.

Hấn vừa bắt nạt nàng, vừa giải thích cho nàng hiểu lầm trước đó.

Vốn hấn là muốn tặng nàng một sự vui mừng ngạc nhiên, cho nên mới gạt nàng hướng Hoa gia giải trừ hôn ước, cũng tỏ vẻ muốn kết hôn cùng nàng.

Ra là nàng hiểu lầm.

Hấn thực sự không ngại mặt của nàng, thậm chí cả đêm đặt môi hôn lên mặt của nàng, đến mức nàng chịu không nổi hướng hấn cầu xin tha, cam đoan nàng không bao giờ trốn nữa, trong lúc đó hấn mới cời bỏ còng tay hai người ra.

Lòng của nàng òa lên hạnh phúc, đã không còn cảm thấy cô độc nữa.

Thì ra có người yêu như thế thật hạnh phúc nhất nha!

"A" Hồ Nhi lại than nhẹ một tiếng, cảm thấy hai má vẫn cứ ngứa. Cuối cùng, nàng đứng dậy đi đến trước bàn trang điểm, một bên xoa hai má, một bên nhìn vào gương.

"Á...." Nàng phát ra tiếng thở nhẹ không thể tin được, trên mặt nàng vảy sẹo này thế nhưng dễ dàng tróc ra như thế.

Đây là chuyện gì? Nàng hơi há mồm, nhưng vẫn là thử đem khối vảy sẹo kéo xuống, khối vảy sẹo lớn kia dường như là một da mặt khác của nàng.

Sau khi kéo xuống, nàng phát hiện mặt mình so với trước kia còn mịn màng hơn, trơn bóng không tý vết giống như quả trứng luộc chín.

Này Là chuyện gì xảy ra a?

Nàng trái phải ngắm nghía, rõ ràng trước đó ngày hôm qua mọi người đều bó tay đối với mặt của nàng nha!

"Hồ Nhi, nàng đang làm gì thế?" Tây Môn Sóc mở to hai mắt, nhìn thấy Hồ Nhi ngồi ở trước bàn trang điểm, liền không chút ngại ngợ tiến lên ôm lấy nàng.

Hấn nghĩ nàng vì sẹo trên mặt mà tự ti, vì thế nàng về sau không để ý như thế nữa, hấn đem mặt của nàng dụi dụi ở cổ.

"Sóc....." Nàng nhỏ nhẹ mở miệng, vẫn nghĩ mình đang nằm mơ. "Mặt của em"

Ai, nàng quả nhiên vẫn là vô cùng để ý mặt mình a! Tây Môn Sóc trong lòng than nhẹ. "Đội lát nữa rửa mặt chải đầu xong, chúng ta phải đi tìm Bạch đại phu." Hấn quyết định, dù sao hấn xấu một chút cũng không sao cả. "Chúng ta đi hỏi hấn, chiều ghép da mặt này nếu thực sự có thể làm, nàng sẽ không còn phải lo lắng mặt mình nữa, bất quá nói trước thật tốt hơn, về sau nàng không thể bởi vì ta biến dạng mà vứt bỏ ta nha."

Hồ Nhi sững sờ, không ngờ trong lòng hấn thực sự tính cho nàng da mặt, không phải trước kia nam nhân này cao ngạo nhất là ở khuôn mặt hấn kia sao?

"Chàng Thực sự không tiếc ư?" Lòng của nàng không khỏi ảm áp.

Hóa ra hấn thật tình yêu nàng, may mà, nàng phát hiện sớm.

"Chỉ cần nàng có thể vui vẻ, ta nói rồi ta sẽ đem hết thầy ta có đều cho nàng. Được rồi, đừng soi gương nữa, mặc kệ nàng như thế nào soi đều rất đẹp."

Hồ Nhi đột nhiên thoát khỏi cái ôm của hắn, xoay người ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, ngoảnh về phía hắn cười.

"Mặt của em..... Quá đẹp rồi." Nàng cười đến rất vui vẻ, nhào vào trong lòng hắn. "Em tuy là không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng mà ... Hình như là bởi vì chàng quan hệ" Hắn còn đang kinh ngạc, cúi đầu liền nhìn thấy nàng khuôn mặt nhỏ nhắn bóng loáng không tỳ vết. A? Thật đúng là biến trở về Hồ Nhi lúc đầu.

"Này....." Tây Môn Sóc vuốt vuốt mặt nàng, nhìn nàng thật lâu. "Cũng thế, nàng vẫn cứ là Hồ Nhi của ta." Nói xong, hắn ôm chặt lấy nàng.

Có thể thấy nàng tươi cười vui vẻ, thật tốt.

Thì ra trên thế gian này quý giá nhất không phải là dị bảo (vật lạ) quý hiếm, mà là nụ cười phát ra từ đáy lòng nàng, đó mới là quý giá cỡ nào, cỡ nào dạy cho người ta muốn thu vào cất giữ trong lòng.

"Chàng.... thực sự muốn lấy em?" Hồ Nhi ngược mặt lên, chớp chớp mắt tròn hoi.

"Cho dù phải trói nàng đem đi bán đường, ta cũng không ngại!" Hắn hướng nàng cười xấu xa. "Nàng muốn thử thách tính kiên nhẫn của ta sao?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng cúi sát xuống dưới, nghĩ đến bộ dáng hắn mất không chế đêm qua, nàng mới phát hiện thì ra lúc hắn tức giận khủng khiếp làm cho người ta sợ hãi như thế. Ai nha, nàng thật sự sợ kẻ xấu mà.

"Nhưng mà, vì sao mặt em lại đột nhiên khỏi hẳn chứ?" Nàng sờ sờ mặt mình, lại kéo bàn tay của hắn, đặt lên hai má của nàng. "Là em đang nằm mơ đúng không? Chàng cũng sờ xem...."

Đôi tay hắn nhẹ nhàng giữ khuôn mặt của nàng. "Ta nhìn trái nhìn phải, nàng cũng vẫn là Hồ Nhi của ta a, chỉ là trở nên hấp dẫn hơn, đẹp hơn thôi."

Nàng bị hắn逗 cười đến toe toét, tiếp theo, môi hắn lại đặt lên cánh môi của nàng, hôn môi nàng thấm thiết.

Mặc kệ nàng sau này trở nên béo hay già hay biến dạng, duy nhất không đổi, là trái tim hắn chỉ đặt ở trên người nàng, cả đời không thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Dân Sói Vào Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Kết thúc

Vui mừng, tiếng pháo nổ ù ù ù ù vang lên. Hồ Nhi gả cho Tây Môn Sóc, một khắc kia đem kiệu ra đón ở Hoa phủ, Hoa Lưu Ly cùng đứng chung với một cô nương tuổi xấp xỉ.

"Không ngờ cô nương để lại một chiêu." Hoa Lưu Ly cười vui nhìn về phía Diêm Vương Tiểu Tinh.

"Ta đâu có." Diêm Vương Tiểu Tinh liếc mắt nhìn lại Hoa Lưu Ly một cái. "Là thúc giục tình cô vốn dùng để thử thách lòng dạ của tình lang, cho nên chỉ cần nam nhân không rời xa, cùng nữ tử lại kết hợp, vậy sẹo trên mặt sẽ tự động bong ra từng mảng."

"Thật đúng là tà môn." Hoa Lưu Ly khẽ cười một tiếng. "Chỉ có điều, không ngờ đi tới đi lui, lại đặt trên ta cùng với cô."

"Ít nói chuyện giao tình đi." Diêm Vương Tiểu Tinh lạnh nhạt nói. "Cô đáp ứng tặng cho ta người được đâu? Ta muốn nam nhân thân thể khỏe mạnh, dũng mãnh như gấu, tứ chi hoàn chỉnh."

"Phải phải phải, đã chuẩn bị tốt cả, đưa vào trong xe ngựa của cô rồi đó." Hoa Lưu Ly gặp phải tình tình quái dị như thế, chỉ có thể cười khổ một tiếng.

"Ta đây phải đi rồi." Diêm Vương Tiểu Tinh vung ống tay áo lên, lập tức xoay người rời đi.

Thì ra, Hoa Lưu Ly trước đó cùng Diêm Vương Tiểu Tinh có giao tình chặt chẽ, nhưng quan hệ cá nhân của hai người không hề có ai biết.

Bởi vậy, khi Hoa Lưu Ly vừa được biết Độc hậu là mẫu thân của Diêm Vương Tiểu Tinh, lập tức viết thư xin Diêm Vương Tiểu Tinh giúp đỡ.

Dù sao nàng cùng Tiểu Tinh cũng không muốn cùng Tây Môn Sóc thành thân nha!

Cho nên, các nàng đi đến thỏa thuận, trợ giúp lẫn nhau loại bỏ vật cản trước mặt.

Suyt, đó là một bí mật, một bí mật thúc đẩy một cục nhân duyên tốt.

Toàn thư hoàn

Bạn đang đọc truyện *Dẫn Sói Vào Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.